کوچنی ناوې

لنډ کیسې

رفیع الله روښن

هغه کتابونه چې سمسور وو بپاڼې پرلیکه کړې او یا یې پر لیکه کوي، نور څوک یې
پر لیکه کول اجازه نه لري

WWW.SAMSOOR.COM

ځانګړنې

دکتاب نوم	کوچنۍ ناوې
لیکوال	رفیع الله روښن
چاپ کال	۱۳۹۴هـ لمریز
کمپوز	لیکوال
ډیزاین	رضاخان ایوبزاده
چاپ شمېر	(۱۰۰۰ټوکه)
خپرندوی	(ملي تحریک)
دخپرونولړ	اووم
چاپ وار	لومړی
اړیکې:	۰۷۸۹۴۹۳۵۴۹-۰۷۴۴۴۹۳۵۴۹

ډالۍ

ــ دخپل ژوند ملګرې ته چې په ژوند کې له هرې ستونزې سره دمبارزې کولو په حالت کې مې ملا تړې.
ـ زمادهېواد هروګړي ته چې زه يې مينې اودرد ليکوالۍ اوخصوصاً دلنډې کيسې ليکلوته هڅولی يم.

,

د روښن ځوانې کیسې

د لنډو کیسو دغه ټولګه (کوچنۍ ناوې) راته ښاغلي روشن صیب را وسپارله، چې یو څو کرښې پرې توري کړم، که څه هم زه چندانې کیسه لیکوال نه یم ؛ خو وخت نا وخت ځینې کیسې له نورو ژبو پښتو ته را ژباړم.
د روښن صیب د لنډو کیسو ټولګه مې ټوله ولوسته ، رښتیا هم ډیرې یې داسې کیسې وې، چې د لنډې کیسې تعریف یې په خپل ځان کې ځایولي شي، که چېرې لنډه کیسه داسې وپېژنو چې لنډه کیسه یو داسې فن دی چې ځان ته ښکلاییز اصول او فني غوښتنې لري لکه کوټلی تاثیر، رمزیت او د موادو فنکارانه اوډل، هره کیسه باید تلوسه، پیل ، منځ او پای سره یوه هیجاني پایله ولري، کیسه باید له پیل څخه منطقي وي باید پلاټ او بیان یې منطقي او له ولولو ډک وي، که موږ د ښاغلي روشن کیسې په دغه تعریف کې را انحصاري کړو، نو په تول تللې دي.
دا چې لنډه کیسه یو حکایت دی چې خیال او حقیقت سره نغاړي تلوسه او خوند لري ، همدا علت دي،چې له لوستلو وروسته لوستونکی ډېر خپه کوي او یا یې ښه خوشاله ساتي؛ نو په دې اساس ویلی شو،چې د یو بریالي او هنرپال کیسه لیکوال پیاوړتیا او کامیابي په همدغه ټکي کې ده ،چې دا ښېګڼې ما د ښاغلي روشن (سبا اختر دی ،کوچنۍ ناوې،دښوونځي جامې،د ژوند رنګونه،نابلده سوالګره،پلټنه، او ستا یادونه) کیسو کې ولیدلې، یعنې روشن پیاوړی کیسه لیکوال دی.
سبا اختر دی، کیسه موږ ته د روانو ناخوالو یو روڼ انځور راکوي، په کیسه کې د دوو کوچنیانو پلار د سیمې د اوسیدونکیو په لمسون او شېطانۍ د شومو او ناکره د سیسو له امله د بهرنیو ځواکونو له خوا وژل کېږي ، په کور کې یو زوی او لور،په دې تمه وي،چې پلار به یې اختر ته راځي او دوی به د نورو ماشومانو په څېر له خپل پلار سره مېله ځایونو ته ځي؛ خو مور یې د حال نه ویلو په صورت کې له ډېر زوربدونکي حالت سره مخ وي.

ستا یادونه هم د ټولنې مجبوریتونه راښیي، یو ځوان له یوې نجلۍ سره په مینه کوژده کوي،بیا د ولور د پوره کولو لپاره ګاونډي هېواد ایران ته ځي. کوژده شوې نجلۍ یې په کور کې په تمه ناسته وي ،چې خاوند یې له ځان سره د ایران نه لاس نیولې ښځه راولي، کوژده شوې نجلۍ ددې حالت په لیدو سره ضعفت کوي او بیا په روغتون کې ساه ورکوي.

د دې دواړو کیسو پیل په ښو جملو سره شوي،یانې ښه پیل لري ، دلته به یې د بېلګې په ډول د (سبا اختر دي) کیسې پیل راواخلو ،چې له پیله ځومره ښې لنډې جملې، انځوریزه ژبه د ماشومانو له پوهې سره سمې کارېدلې مکالمې او تلوسه لري.

په هر صورت د روشن صیب کیسې لا په ځوانه مرحله کې دي، دا چې دی ځوان دی ، نو کیسې یې هم ځوانې دي، ځېنې سوژې یې دومره نوې دي،چې د هېڅ یوه لیکوال هم ورته نه دي پام شوی لکه زما موټر، زما لیکونه او داسې نورې.

دده د کیسو ښې ځانګړنې، دا دي چې دی د کیسو لپاره خوږه او معیاري کیسه ییزه ژبه لري او لنډې لنډې خو مانا لرونکې جملې کاروي ، همدا علت دي،چې د کیسو لوستونکي یې ډېر دي.

زه ښاغلي روشن ته ددغې ټولګې د چاپېدو مبارکي وایم او دا وایم،چې د روشن په هره کیسه باندې یو کتاب خبرې کېدای شي،خو د اوس لپاره همدومره.

د ښه کیسه ییز نثر د روڼتیا په هیله یې،تاسو دکتاب لوستو ته رابولم.

بختیار تلاش

جلال اباد – صفا راډیو

د روشن دویم بریالی ګام

د ګران روشن د لنډو کیسو لومړی ټولګه مې هم لوستې او د دویمې د لوستو لوربینه یې دا دی،تر چاپ وړاندې را باندې وکړه، دا کیسې مې په ټولیز ډول ځکه خوښې شوې، چې د ژوند د بېلا ،بېلو ډګرونو موضوعات یې پکې را اخیستې، جوړښت او ارایه یې دواړه تر مخکینیو کیسو لا د معیار خواته نېږدې ښکاري او زړی کوي، چې که روشن صیب خپلې دا هڅاندې او فعالې هڅې همداسې په مینه روانې وساتي، د راتلونکې یو ښه کیسه لیکوال به وي. الله دې همداسې کړي

آمین

ارشادرغاند جلا ل اباد

له کلي تر ښاره او له ښاره تر کلي

په ((کوچنۍ ناوې)) نومي کتاب کې د کليوال ژوند خاطرې، مينه، ساده والی، رښتينولي او ... په ډېره هنري بڼه انځور شوي دي. ليکوال تر ډېره هغه څه ((کيسه)) کړي، چې ده؛ درک کړي او اغېز يې له ځان سره اخيستی، له کلي تر ښاره او له ښاره کلي ته تللی، د لارې په اوږدو کې يې يو کوچنی ليدلی چې له خپلو لويو هيلو سره د مور تر غېږ ځان رسوي، څو تنه ببوزله د پلار له عاطفي محروم ويني، د دوو تنو په اړه د اعدام؛ شوې پره کړه غندي، د يو ساده کليوال د عسکرۍ خاطرو اوربدو ته ډډه وهي، لرګيو راوړولو پسې غره ته له تللی کليوال خبرېږي چې د سوله ساتو بهرنيو ځواکونو لخوا په ډېرې بېغورۍ وژل کېږي او ورسره نور ليدلي څه يې هم ياد کړي؛ خو د سرې کيسه ييزه تنده هغه مهال پرې خړوبېدلی شي چې دغه کتاب ((کوچنۍ ناوې)) تر پايه ولولي. زه ښاغلي روشن ته د ستر مينه پالونکي څښتن له درباره دده د نورو برياوو په نيت لاسونه لپه کوم او د کيسو مينه والو ته يې د لوستو بلنه ورکوم.

محب الله يار ننګرهار

ځوان روشن او کوچنۍ ناوې

داخبره جوته ده چې هر فن اوهنر ځانته استعداد او ړتیا غواړي،ځکه خو ګران ملګری،ځوان شاعر اولیکوال رفیع الله روشن هم دشعر اوهم دلنډې کیسې په لیکلوکې ځانګړې سبکونه لري اودهرې پنځونې لوستل یې ځانګړی خوند لري،داچې کتاب یې دکیسودی نو غواړم یوڅوکرښې پرې توري کړم اوخپل هغه مسؤولیت چې ده راته راسپارلی اداېې کړم،دهغه د هرې کیسې په لوستلو لوستونکی اړ کېږي، چې بله کیسه ولولي، دا به د لوی رب لورینه وبولو، چې پرښاغلي روشن یې کړې، کنه یوڅوک په دومره لنډه موده کې داسې شاهکارې پنځونې نشي کولی، ځنګه یې چې ښاغلی روشن کوي، روشن که څه هم د لیکوالۍ په ډګر کې لکه د نورو لیکوالانو په شان کالونه ندي تېر کړي مګر لیکنې او کیسې یې ډېر له فهم او مطالبو ډکې وي، هره یوه کیسه یې جلا خوند لري، که مبالغه ونشي ،زه یې هره لیکنه هغه که نثري وي اوکه نظمي بار بار لولم ولې چې یوډول خوندورتیکي سره پېیي.

قدرمنو لوستونکو ! تاسو د ښاغلي روشن د لنډو کیسو لوستلو ته رابولم، او ډاډمن یم چې تاسو به ترې هم همغومره خوند واخلئ، څومره چې ترې ما اخستی، د کتاب تر پایه به تاسو دې پایلې ته ورسېږئ، چې رېښتیا هم ځوان او نوښتګر لیکوال ښاغلي روشن په هرې کیسې کې د خپلو هېوادوالو ستونزې او مشکلات رانغاړلي دي، زه ښاغلي روشن ته د لنډو کیسو د دوهمې ټولګې مبارکي وایم

او له لوی رب(ج) څخه ورته د ژوند پاتې مزل کې د لابریالیتوب او پرمختګ هیله کوم، دا هم تاسو او دا هم (کوچنۍ ناوې) قدرمنو لوستونکو ! له تاسو څخه هم هیله لرم، چې د لنډو کیسو له لوستلو وروسته ښاغلي روشن ته د لابریالیتوب دعاګانې وکړئ.
دورووليۍ په ټوله هغه مینه چې له روشن سره یې لرم
امیرزېب دُراني خوست

دا خاوره به د بر الفتونه وزېږوي
د روشن صیب اخلاص او پېرزوینه د ځان په اړوند د قدر وړ بولم ،
چې زما امي څخه یې هیله وکړه تر څو دده د نوي کتاب چې
« کوچنۍ ناوې» په نامه یې نومولی یو څه ولیکم ، د اوسني وخت
بادرکه او با احساسه افغان ځوانانو او په خاص ډول د با استعداده
او وطن دوسته ځوانو لیکوالو او شاعرانو لاس ته راوړني زمونږ
پرد ښــو افغانــانو لپــاره دروح غــذا ده ، دوی د خپلــې ټــولنې
انځورګران دي ، هر څه چې نن زمونږ په افغاني ټولنه کې تېرېږي ،
دوی یې په خپلو لیکنو او اشعارو کې منعکسوي ، زمونږ د ټولنې د
اصلي ماهیت او حوادثو د ښودلو هنداري دي ، او مونږ د دوی له
طریقه د وطن په رمز او اسرار خبرېږو ، زه روشن صیب له نژدې څخه
پېژنم ، دده د مقالو ،لنډو کیسو او اشعارو سره اشنا یم او دده د ادبي
ژوند بهیر تعقیبوم ، روشن د داسې ځای او سېدونکی دی ،چې کوم
چې له اوس څخه تقریباً یوه پېړۍ مخکښې پکې اروا ښاد استاد ګل
پاچا الفت زېږېدلی دی ، زه په دې بلکل مطمئین یم چې روشن او د
دې منطقې نور با استعداده ځوانان چې د فرهنګ په جبهه کې کار او
فعالیت کوي د الفت صیب د لارې پیروان دي ، زه دې ټولو ځوانانو
ته او په خاص ډول رفیع الله روشن ته د فرهنګ په دې با مسؤولیته
او سپېڅلې جبهه کې د زیاتو بریالیتوبونو هیله کوم.
محمد قاهر «دردمند» روسیه ، سانکت پتربورګ
ځوانیمرګه ناوې او دروشن له حقیقته ډکې کیسې

دښاغلي روښن د لنډو کیسو مجموعه راته داځل مخکې له چاپ
راورسېده په داسې حال کې چې زه لا تراوسه د لومړنۍ مجموعې (
بې موره) لوستلو ته سترګې په لار یم دا ځکه چې مسافرۍ او
دوطن نه لرې والي ترې محروم کړی یم.
دغه مجموعه(کوچنۍ ناوې) مې په ډېره لیوالتیا او مینه له سره
ترپایه ولوستله چې خورا په زړه پورې وه، ښاغلي روښن دهغه
استعداد له مخې چې دکیسو په برخه کې پرې الله پېرزوینه کړې له
ډېر دقت او زیرکتیا یې کار اخیستی، هره جمله یې ځانته د ځانګړي
مفهوم په وړاندې کولو دټولنې له ناخوالو انځور جوړوي.
په کیسو کې له داسې کلمو او سوژو کار اخیستل شوی چې
لوستونکې د یوې کیسې په لوستلو بلې ته مجبور وي او هغه څه
چې لولي لکه په یوه واقعي او ېخوا تېرشوی فلم کې یې چې د خیال
په هنداره ګوري او دا هر څه هغه وخت کېدای شي چې حقیقت ولري
او دروښن دلنډو کیسو لویه ځانګړنه همداده چې کیسې یې په
حقیقت ولاړې دي اوهغه څه یې انځور کړي کوم چې دټولنې وګړیو
په خپلو سترګو لیدلي.
زه د روښن صیب دقلم مینه والوته مبارکي وایم او ورته په دې برخه
کې د نورو پنځونو په هیله یم.
سهراب سهار بلجیم، دافغانانو کلتوري او ادبي ټولنه

سبا اختر دی

د روژې وروستی ماښام وو ، کوچنی ماشوم له لویو هیلو سره د مورخنګ ته ورغی د هغې له سره یې پړونی په نازکو ګوتو کش کړ، په وړه او نرمه ژبه یې ورته وویل:

مورې ! سباته، ماته زما نوې جامې اغوندې ؟

مور: هو زوی جانه بوټونه به هم درته په پښو کړم.

زوی: شانو خوهم نوې کالي لري هغه به یې هم اغوندي ؟

هوکنه ! هغه خوهم ستا خور ده، دواړه به پاکې جامې واغوندئ او له ترونو سره به مو ماماګانو او نورو خپلوانو کره ولاړ شئ !

کوچنی موسکی شو ، خوشبېې غلی ولاړه وچې بیا شیطان وسوګنده په موربانـدې یې اوازوکړ،نورهلکان اونجوني خو لـه خپلو پلرونو سره مېلوته ځي، زه او شانو به له چا سره ولاړ شو؟

د ښځې رنګ پک والوته ،دکوچني خبروته سوچ کې شوه ، سترغلي یې لامده شول ، رېوا وښکویې له سترګولارې وکړي ، د پړوني څنډه یې راپورته کړه په داسې حال کې یې سترګې وچې کړې چې د ماشوم طرف ته یې شا وه، کوچنی هم د مورسکوت ته زړه تنګی شو ، مخې ته یې راوګرځېده خودهغې سترګوته یې ونه کتل خبرې یې پیل کړې ، مورې: پلارمې داځل هم کورته نه راځي ؟تاخو ویل چې هغه به ډېر ژر راشي،اوبیا نور هېڅکله هم نه ځي،ایا هغه تراوسه له مورېنه مرور دی ؟زه مې کاکا ته وایم چې په موبایل کې ورسره خبرې وکړي

، زه هم ورسره خبرې کوم؛ زه اوشانو به ورته زارۍ وکړو پخُلابه يې کړو ، بيابه راشي اومور.به مېلې ته بوځي.
موريې چې دکوچني په هره خبره يې زړه تپي کېده، سلګيونيولې وه ښه په زوره يې وژړل ،کوچنی حيران شو چې مور يې ولې ژاړي ،هغې سر په پخپلوزنګنوکېښود اوترډېرځنډه يې راپورته نکړ ،کوچني هڅه کوله چې د مورسررا پورته کړي ، هغه فکرکاوه چې موربه يې ورسره ټوکې اولوبې کوي،خودامعصوم ماشوم لاپه دې نه پوهېده چې مور يې لوبې نه بلکې ويرکوي،هغه ديوداسې چاپه هجران کې اوښکې تويوي چې کوچنی يې سباته د راتللو په تمه دی،دهغه په راتګ پورې يې خپله ډېره لويه هيله تړلې ده ،چې دخپلو نورو همزولو پشان به يې دپلار لاس نيولی وي او په ښکليو ،ښکليو ځايونوکې به چکرې ووهي.
هغې چې زړه تش کړسريې راپورته کړماشوم يې غېږې ته ورننږدې کړ،په مخ يې ښکل کړ،ورته يې وويل:
نه زوی جانه ! کاکا ته دې ونه وايې چې پلارجان ته دې زنګ ووهي ښه! زه خوله تاسوسره يمه که پلار دې رانغی نوموربه ورشو زه به تاسوچکرته بوځم اوډېر سيلونه به درباندې وکړم.
کوچني يوځل ضد پيل کړ، نه نه !موږله تاسره نه ځو، موږ مې له خپل پلارسره ځو،هغه بله ورځ يې هم موږبېولې وو،خودا نازولی او له وخت اوحالاتونا خبره ماشوم لاپه وخت څه پوهېږي ، چې ورځ څنګه تېرېږي او شپه څنګه راځي؟ددوی دچکر پوره پنځلس

میاشتې تېرې شوې وې، مخامخ د میزپرسر د پلار په ایښي عکس یې سترګې ولګېدلې ،ورغی راپورته یې کړاو خبرې یې ورسره پیل کړې،هغه ته یې خپل کورته د ژر راتللو بلنه ورکړه، موریې بیاهڅه کیوونیوله د دې په خاطر چې چیغه یې له خولې نه وځي په بالښت به یې خوله ولګوله، ګلالي کوچنۍ هغه پېښه له یاده ویستې وه چې نهه میاشتې وړاندې یې پلار د شپې له مخې په دې تور چې له طالبانو سره اړیکې لري له کورنه وو یستل شو خوورو سته د خوفیرونولـــــه اوریدلیـــــدلویې یـــــواځې د پلار جســـــد د کلیوالولخوا کورته داخل کړای شو.

ماشوم عکس بېرته په مېز کېښود ،راغی د مور څنګ ته، ورته یې وویل: ته وګوره چې سباته راځي او کنه ،هغه ماته وویل چې ډېر ژر به راشي،ایا ته هم ورپسې خفه شوی یې ؟

زه خو ډېرورپسې خفه یم ، خو مور یې غوښتل دا خبره د هلک له فکره وباسي،ورته یې وویل هغه څه کوې ،چې راغواړې یې،پرې یې ږده چې پیسې وګټي بیابه تاته پرې موټړ واخلي،کوچنی خوشحاله شو او منډه یې کړه په خواړه خوب ویدې خور شانو یې له خوبه نه خپرې ولګولې، راپورته یې کړه ،شانوګۍ !ای شانوګۍ ! پاځېږته نکریزې نه کوې؟ سباته اختردی زه او ته به نوې جامې اوبوټان واغوندو چکراو سیلونوته به ولاړشو ،لالا هم راروان دی،ماورسره خبرې وکړې اوس به را ورسېږي.

دښوونځي جامې

په وړوپښو ولاړ د الماری خانه يې خلاصه کړه يو څه يې ترې راواخستل د کورنۍ نورو غړوته يې شا واړوله او له الماری څخه له را اخيستي څيز سره بوخت شو ، هغوی په خپلو کې پرې بحث پيل کړ ،مشرې خور يې وويل داڅه شی يې پيدا کړ چې له مورېنه يې پټوي، پلار يې وويل پرې يې ږدی کار مه پرې لرئ، چې دی خوښ وي، مور کوم اعتراض نلرو ،ټولو غلي غلي وخندل،خوده په هېڅ خيال رانه وړه اونه يې ددوی خبروته کوم اهميت ورکړ ځوشيبې وروسته دټولو هېرشو ،هريو په خپل کارپسې پورته شو ، دغرمې يوولس نيمی بجې وي چې کلثوم بکسه پرشاه له ښوونځي را ورسېده، سلام يې واچاوه پلاريې په مخ ښکل کړه، شا بسې لورکۍ، هله ژرولاړه شه جامې دې بدلې کړه کتابونه دي هم پرځای کړه، چې ساحل يې درته ونه شلوي ، هغې هم دکوټې په لور منډه کړه ، شيبه لانه وتېرشوې چې دکوټې له دننه څخه د ساحل چيغې پورته شوې ، پلاريې ژر ورغی ، کلثوم ته يې وويل مه کوه له هلک سره غرض ، ساحل چې پلارولیده ، لستونی يې په سترګو راکش کړ ،اوښکويې ګريوان ته غاړه ورکړه ،ويې ويل زه يې نه ورکوم، دازما دی، دواړه لاسونه يې په تخرګونوکې داسې ننوويستي وولکه يخ چې نيولی وي ، خوده هغه شی چې له کلثوم څخه يې پټه وو اوله الماری نه رااخستی وو ، پټ نيولی وو ، کلثوم له ځانسره غلې غلې خندېده ،په ځټ يې راوکتل اوله کوټې ووته لږ وروسته

دسترخوان هوار شو يو بل ته يې اوازونه وکړل ځو دغرمنۍ دخوړلو لپاره اماده شي، خوريې په وروروپسې ورغلله ورته وويل ساحله ! مونږ درنه ټوله ډوډۍ خلاصه کړه ، ته يې نه خورېې ؟
هلک ځواب ورکړنه ! نه يې خورم ، ته پرې مړه شه، چې ډېره وږې شوې يې پلاريې پسې راغی خو هلک نه غوښتل له خپلې خبرې تېرشي ، پلار ته يې وويل مونږ ډوډۍ نه خورو.
تاسو يې وخورۍ !. پلار د کوچنۍ په وړو ، خوډېرو درنو خبرو هک حيران شو څه !؟مو ږ يې نه خورو ! مو ږ ؟نور څوک دي؟د پلار په ټينګار ډوډۍ خوړلو ته چمتو شو د الماری خانه يې خلاصه کړه،پلار ته يې وويل خو ته به نه راګوري،هغه هم ورسره ومنله،څه يې د ننه کېښودل،اوله کوټې ووت،ولاړډوډۍ يې ژر وخوړه هغوی د چايو په څښلو بوخت وو ،چې ساحل يو ځل بيا پورته شو ، کلثوم،غوښتل چې پسې ورشي،خونازولی ساحل ورته په قهر شو مه راځه شيشکې ، بيزو ، موږپکې تانه منو ! اوکوټې ته ننوت !
څو ثانيې تېرې نه وې چې له يوه درزسره مل د ساحل وېرونکې چيغې د ټولو په غوږو نوکې کړنګهاری وکړ ،کلثوم چې ډېره وېربدلې اوله کوټې څخه راپه منډه وه په حو يلۍ کې پريوته ژبه يې د دوا ړوژاو مونځ کې راغله او سرو وينويې له خولې لارې وکړې، پلار يې اول کلثوم پورته کړه او بيا کوټې ته ننوت،د تره ښځې يې کلثوم په غېږ کې ونيوله،خوهغې په داسې حال کې چې ژبه يې نيمه پرې شوې وه،ساحل ساحل ويل خو څوک نه پرې پوهېدل.

پلاريې کوټې ته له ننوتو سره چيغه کړه:
نا اا ! ساحله اا ! ساحل چې الماری پرې راچپه شوې وه له سرنه يې وينې روانې وې، په کوچنيو لاسونو کې يې د مور هغه عکس نيولی وو چې د هغې له مړې کېدو څخه يې يو اځې درې مياشتې د مخه د ساحل په څلورمه کليزه کې اخستی وو او ساحل يې اميل په غاړه په غېږ کې نيولې وو.

نالوستی خاوند

اجمل د ۱۴ کالو و ،نور يې پلار ورسره تر پوزې راغی، اخر يې د ولسوالۍ په بازار کې له يوه مستري سره شاګرد کړ ،دا چې هغه ډېر زيرک او وېښ هلک نه و ،هره ورځ به يې استاد پلار ته شکايت کاوه او د اجمل له تنبلۍ به يې ورته ژړل، خو دا چې مستري يې ملګری و ورته ويل به يې:

وروره نو زه به څه وکړم يو اځينی اثره مې تا ته ده هرڅنګه چې وي دا خدای وهلی به مستري کوي.

زه نه پوهېږم له دې بدبخته سره څه وکړم، ښوونځی يې هم ونه لوست،بله چاره يې ما ته نه راځي، د اجمل استاد به هم ناچاره ومنله، بله لار يې نه لرله ،نه يې خپل ملګری خفه کولی شو او نه يې په اجمل زړه ښه و، بالاخره اجمل په پوره ۴ کالو کې ښه مستري شو ،اوس يې نو هغه د پېښوريانو خبره له خلکو سره هم (جان پهچان) پيدا شوی و ،بل دا چې د خلکو خبرو ته به يې هم غوږ نيوه هرچا به ورته چغلي کوله او له خپل استاد سره به يې خفه کاوه، اخر يې له استاد نه ځان بېل کړ ،پخپله يې دکان ونيو.

په همدې ورځو کې د اجمل تره خپل يوه ځوی ته چې هم له اجمل څخه په عمر لوی و او هم ورڅخه په مالي برخه کې مخکې وه کوژده وکړه ،د اجمل پلار ته کينه ورغله ويې ويل ولې زه څه له معراج نه کم يم ؟

ته ګوره چې په پنځه ورځو کې اجمل ته ښځه کوم کنه.

په رښتیا یې همدا سې وکړل څلورمه ورځ یې د خپل یوه همسایه لور اجمل ته وکړه ،هلک چې کوژده وکړه نور دلته کار خوند ورنکړ له خپل یوه بل ملګري سره د کور له غړو پټ اروپا ته روان شوی و ، په ایران کې و چې پلار ته یې زنګ وواه په کور کې ټول ورته غوسه و خو اوس اوبه له ورخه تېرې وې.
کله چې د اجمل ناوې سپنا خبره شوه چې خاوند یې خارج ته تلی دی ډېره خفه وه، خو څه به یې کړي وای هغه ۴ کاله په جرمني کې تېر کړل مزدوري یې هم ښه وه کورته یې ښې پیسې را استولې اوس سپنا هم له ۱۲م ټولګي څخه فارغه شوې وه.
دا چې هغوی دواړه له ښاره لرې په کلي کې او سېدل سره له دې چې څو څو ځله اجمل خپلې مورته وویل ترڅو سپناته موبایل واخلي خو د هغې کورنۍ مخالفت کاوه او اجازه یې نه ورکوله چې لور یې له خپل نامزاد سره په موبایل خبرې وکړي.
له څلور کالو وروسته اجمل ډیپوټ(راو شړل شو) همدا چې راغی په څو ورځو کې یې واده وکړ ،غوښتل یې بیا په افغانستان کې ځانته څه کاروبار جوړ کړي.
یوه ورځ چې سپنا د پلار کورته تللې وه د اجمل کوم څه پکار شوي و او هغه شی سپنا په بکس کې ایښی و ،کله چې هغه بکس خلاص کړ ترڅو خپل مطلوب شی پیدا کړي،ګوري چې په یوه ښکلې کتابچه کې په ډېر ښکلي خط لیکل شوي څو لیکونه ایښي دي،پرته له دې

چې لیکونه په کوم چا ولولي کتابچه یې له بکس څخه راووېسته
اوبکس یې بند کړ،سپناته یې زنګ وواهه ورته ویې ویل:
ته یوځل کورته راشه چې ضرور کار مې درسره دی،دا چې اجمل دوی
او دسپنا د پلار کورونه سره نږدې و په څو دقیقوکې
راغلله،همدا چې خپلې خونې ته ننوته ګوري چې اجمل له غوسې
تک سور اوښتی او دکوټې په منځ کې ولاړ دی.
غوښتل یې د غوسې او خلګان پوښتنه یې ورڅخه وکړي خو اجمل
پرې چیغه کړه،بس سپنا بس !! چې یوه خبره هم ونکړې،ماتاته د
یوې ډېرې پاکې او با عزتې نجلۍ فکر کاوه،زه خبر نه وم چې ته به
دومره کثیفه او پلیته نجلۍ یې،تا زما له نه شتون څخه دومره بده
ګټه واخسته؟ چې بیا دې یارانې هم پیل کړې؟
له دې سره په سپنا سر وګرځېد له غم او ترهې یې چیغه کړه ولې
اجمله ! اخر ما څه کړي چې ته دومره لوی تور راباندې پورې
کوې،سترګې یې د هغه په سترګوکې وګنډلې ، د لاس ورغوی یې د
اوښکو پاکولو لپاره سترګوته پورته کړ ،غاړه یې کږه شوه ګوري
چې د خوب په تخت یې دبکس کتابچه پرته ده،پوهه شوه چې ټول
غم همدې کتابچې جوړ کړی دی.
قدم یې پورته کړترڅو کتابچه راواخلي خو اجمل له لاسه
ونیوله،همدا چې مخ یې د هغه په لوري کړ دومره مضبوطه یې له
کینې سترګې پورته ووهله چې ځای پرځای پرېوتله، بل وار یې پرې

ونکړ، همداسې په قهر او غضب له خونې ووت او د حويلۍ په منځ کې يې چيغې پيل کړې:
مورې! مورې! ته راشه او د خپلې بي بي اينګور ګلونه دې وګوره چې کرلي يې دي، ته خبره يې چې هغه څو يا ران لري، که نه يې خبره ورشه او ليکونه يې وګوره.
ټول له شاوخوا خونو راووتل او د اجمل خونې ته ورغلل ګوري چې سپنا د کوټې په منځ کې بېهوښه پرته ده، پرته له دې چې د پېښې لامل وپوښتي روغتون ته يې ورسوله.
اجمل لا هماغسې په کور کې تاوېده او له غوسې او قهر څخه يې له سترګو سپرغۍ الوتې چې شل دقيقې وروسته يې پلار ور ته زنګ وواهه په وار خطايي يې ورته وويل چې مېرمن يې مړه ده او دې بايد له کوره ځان وباسي کنه پوليس به يې ونيسي پرته له دې چې څه ووايي له کوره ووت.
ډاکټرانو يې پلار ته ويلي و چې دومره شديد وار پرې لګېدلی دی چې د عصابو رګونه يې شلېدلي او ۲۰ دقيقې مخکې يې ساه ورکړې ده.
د سپنا د مرګ په دريمه ورځ د اجمل خور شبانې هغه کتابچه چې په منځ کې يې ليکونه ايښودل شوي و او د همدې ليکونو په وجه هغه ووژل شوه را واخسته، د کتابچې په منځ کې څلور ليکونه چې ډېر په مهارت او هنر سره ليکل او رنګه شوي و پکې و.

شباني چې به هر ليک پرانيست او لوسته به يې نو سلګۍ به يې ورسره وهلې کله چې يې ځلورم ليک نيمايي ولوست دومره په لوړ اواز يې وژړل چې په حويلۍ کې ولاړې ټولې ښځې کوټې ته رانوتلې، شباني وويل ورور مې ددې کتابچې او خطونو له لاسه وربندار ووژله خو هغه بې ګناه وه !

ټولو ورته وويل: ته يې ووايه چې د اليکونه چا سپناته رالېږلي او څه يې پکې ليکلي دي؟

شباني په داسې حال کې چې سلګيو وار نه ورکاوه د ځلورم ليک وروستۍ جمله داسې ولوسته: (اجمله ! ګرانه داچې ته نالوستی يې زه هېڅ خفه نه يم، په دې هم پوهېږم چې ته به زما ليک هم ونه لوستلی شي ځکه چې تا ځان له لوسته لرې ساتلی دی.خير په دې هېوادکې ټول وګړي لوستي ندي ،هېڅ پروا نکوي خو ته به زما يوه غوښتنه منې او هغه داچې کله پخير وطن ته راغلې او واده مو وشو نو ته به د خپلې خوارۍ مزدورۍ ترڅنګ زده کړې هم پيلوې).

د ځوی قاتل

هغه د ناروغۍ پر بستر پروت و ورځې يې ډېرې ووتې شېبه تر بلې يې د ژوندي پاتې کېدو لپاره هيلې له منځه تللې، بالاخره هغه وخت هم راورسېد چې لاسونه، پښې، خوله او سترګې يې هم له حرکته پرېوتل، ډاکټران هم زړه نازړه ورته تلل راتلل هسې دده د کورنۍ د تسل لپاره به يې ورته تش ډراپ (سيروم) تېر کړ هغه به هم چلښت نه کاوه ځکه عضلات او رګونه يې له کاره پرېوتي و ،له ناچاره وه بايد کورته يې ببولی وای ، خپل پور يې په کور کې پرې کړی وای او نور يې د کفن دفن لپاره ترتيبات نيول شوي وای.

سره له دې چې پلار او مور يې اوس هم نه منله خو د شهاب مشر ورور وويل:

د صدف له کورنۍ نه به هيله وکړو که يې ومنله يو دفه به صدف روغتون ته ورته راشي نصيبونه خو يې سره نه و شوي د وروستي ځل ليدو ارمان خو به د صدف پوره شي.

په ډېرو عزرونو يې خپل پلار او مور راضي کړل، يو څوک يې د صدف دوی کورته ولېږل دوه ساعته وروسته صدف او مور يې روغتون ته راننوتل صدف په داسې حال کې چې زنګېدلي قدمونه يې په ځان پسې راکشول او پخوانی نور او رنګ يې په مخ کې نه و پاتې ډېره بې سکې شوې وه روغتون ته راننوتله.

کله چې د شهاب دبستر خونې ته ننوتل او په هغه یې نظر پرېوت
صدف ځای پرځای کېناستله،له زړه یې دمه وختنه،ښه شېبه یې ژوره
ساه واخسته مور یې له لاسه ونیوه او د شهاب مخکې یې
کېنوله،هغې د چپرکټ په بازو سر ایښی و مړې مړې اوښکې یې په
سپینو مرمرو ځښېدې،په داسې حال کې یې سترګې د ولاړو کسانو
په لور واړولې چې اوښکو یې په مخ د ۱۱عدد ونه جوړ کړي و ،له
هغوی نه یې هیله وکړه چې څو شېبې صدف او شهاب په خونه کې
یواځې پرېږدي.
د صدف د مور په شمول په خونه کې ولاړ ټول خلک ووتل،صدف
دشهاب په بې مترې بدن سترګې وګرځولې خپل دغاړې بیک ته یې
لاس کړ په درملو لامده کاغذی ستمالونه یې ځنې راواخستل او
دشهاب مخ او لاسونه یې پرې پاک کړل ،کله چې به یې دهغه مخ
لاسونه پرې پاک کړل دستمال به یې په باطله دانۍ کې
وغورځاوه،دشهاب د مخ په پاکولو بوختنه وه چې دهغه د ښي لاس
دوه ګوتې وخوځېدې.
صدف ژر دهغه لاس راواخست او په خپل مخ یې کېښود دهغه په
سترګو کې یې سترګې وګنډلې په زړه کې یې دهغه د ژوند هیلې
وټوکېدې خو ژر ور په زړه شو چې دهغه ژوند او مرګ ددې هېڅ درد
نشي دوا کولی ځکه د شهاب پلار چې د صدف ماما کېده هېڅکله
نه غواړي چې دیوه مالداره سړي لور دې یې اینګور شي،او له خپلې
کمپلې پېښې وباسي،که څه هم دصدف پلار خپل ځان له دوی څخه

پورته نه حساباو خو دوی ځانته یو ډول عار او شرم ګڼله او په دې نه پوهېده چې صدف له خپلو قالینو د شهاب ټغر ته ډېر اهمیت ورکوي.
بیا یې په کنده کنده سترګو کې اوښکې ښکاره شوې نور نو هېڅ هم ورته د زغملو وړ نه ول،د شهاب لاس یې ورسره وغزاوه ،په تندي یې ښکل کړ او په چالاکۍ له خونې ووته،حتی مورته یې هم صبر ونکړ کله چې خلک خونې ته ننوتل شهاب په بند بند اواز د صدف نوم اخسته ،ټول هک پک شول ،هېڅ ورته د منلو نه وه ، د شهاب ورورچې ولیدل د ورور ساه یې د صدف په لاسونو کې ده ، له خونې راووت او په صدف پسې یې منډې کړې،له روغتونه ببرون یې هغه پیدا کړه په ننواتو یې ببرته راروانه کړه او دخپل ورور د ژوند خیرات یې ورځخه وغوښت.
صدف او د شهاب مشر ورور چې کله خونې ته راننوتل نو د شهاب زنه یې په سپین ټوکر تړلې وه ، سترګې یې د خونې دروازې په لوري خلاصې پاتې وې او د تل لپاره له دې دنیا تللی و.

ستا یادونه

غوټۍ چې فرهاد ډېرې ګران ووې او دومره یې زړه پرې بایللی وو ، چې نه یې غوښتل بله نجلۍ ورسره خبرې هم وکړي.

یوه ورځ یې په ښوونځي کې د تفریح پرمهال ورته وویل ګوره فرهاده ! ته ښه پوهېږې چې زه له تا سره ډېره مینه کوم،نو یوه هیله درنه کوم چې له نورو نجونو نه ځان وساته،له هغوی سره ډېرې ټوکې ټکالې مه کوه ډېر ورسره کېنه پاڅېږه مه،هغه ورته غوږ نیولی وو اودې ورته خبرې کولې.

چې خبرې یې خلاصې شوې هغه ورته وویل سمه ده زما ښایسته حورې ! څنګه چې ته غواړې همداسې به کېږي،خو دهغې زړه پرې اوبه نه څښلې.

نه نه فرهاده ! ګوره زه جدي یم کنه بیا درنه خفه کېږم، هغه ځواب ورکړ،وساده ګۍ ته به ولې له مانه خفه کېږې،وګوره تاته ما ځو ځله ویلي چې فرهاد به له هېچا سره مینه ونکړي،مګریوازې اویوازې له خپلې ګل غوټۍ سره،خو یوه خبره مې ته هم واوره،چې نور ماته داسې خبرې ونکړې.

ته پوهېږې چې ستا په باربار ټینګار اوپرما شک کول،زما په زړه کې ستا لپاره دمینې دکمېدو سبب کېږي،اوزما اعتماد تریوه لوی سوال لاندې راځي،ته هېڅ غم ونکړې، هغه خوبه دې اوربدلي وي کنه چې جوړې په اسمانونو کې انتخابېږي،خو ګوره زه باور لرم چې فرهاد دغوټۍ اوغوټۍ دفرهاد لپاره انتخاب شوي دي،دواړو

وخندل،دلاسونوګوتې يې يو دبل په ګوتوکې ورکړې او روان شول،په دې کې ډېره موده تېره شوه، دوی په رښتيا هم يو له بل سره ډېر نږدې شوي وو ،هغه ورځ هم راغله چې دغوټۍ دکوژدې دستمال يې دفرهاد لپاره ورکړ،اوس خو غوټۍ پوره ومنله چې فرهاد يې خپل شواونوريې څوک ترې نشي ولجه کولای.

له کوژدې څلور مياشتې وروسته فرهاد له دوه نورو ملګرو سره ايران ته ولاړ، کله چې هغه يو ناڅاپه روان شو ،اوغوټۍ خبره شوه نوله واره په رژېدو شوه،په ډېر کم وخت کې يې رنګ تک ژېړ شو ،دومره وچه کلکه شوه چې يوازې پوستکی يې په هډوکو پورې نښتی وو ،که څه هم چې په اوونۍ کې يې يوځل له فرهاد سره په ټېليفون خبرې کولې،خوهغه خبرې به يې هم له غم او ويرنه ډکې وې،هغه به ورته خبرې کولې اودې به ورته ژړل، تل به يې زړه شين وو ،دکلي اوکوڅې نجونو به ورپورې ملنډې وهلې اوورته به يې ويلې: چې ته څومره بې شرمه يې ،اخر خو به راشي تاخو ځان له خفګانه مړ کړ،ډېرخلک داسې وي چې دولور په پيسوپيسې له وطن څخه ورک شي،آن لندن،امريکا ،فرانسې،کاناډااونورو لرې هېوادونوته مساپرشي،اوبيا په کلونوکلونو هلته وي،ترڅوچې بېرته راځي اودواده پيسې ګټي نو سپين ږيرى شوى وي،ډېرخو په کلونوکلونو ورک وي،ستاخو دخداى فضل دى نږدې ګاونډي هېواد ايران ته تللى دى.

هغوی به دې ته داسې خبرې کولې خو په خپلو منځو کې به یې دغوتۍ پاکه او سپېځلې مینه ستایله اوویل به یې چې هرڅوک دې داسې مینه وکړي.

خو ! چاته یې وایي دڅو میاشتو په تېرېدو سره د غوتۍ زړه صبرشو بېرته یې رنګ یوڅه ځای ته راغی،خو هغه اوس ښوونځي ته نه تلله،بس همغه دکور په کارونوکې به یې له مور او خویندو سره مرسته کوله.

دفرهاد دسفرلړۍ په ایران کې یو نیم کال ته وغزېده،خود راتللو یې څه نه ویل یوازې غوتۍ ته به یې نن اوسبا کول ،چې په دې سره به دهغې زړه ښه وو ،اویوه تمه به ورته پیدا کېده چې رابه شي.

بله ورځ په کلي کې دهغه دراتللو اوازې خپرې شوې،چې هېواد ته راستنېږي،اوپه ډېرکم وخت کې به غوتۍ په سره ډولۍ کې خپل دخاوند کورته ولاړه شي، غوتۍ خولا لدې هم خبره شوې وه، چې فرهاد خپل پلارته په ټېلیفون کې ویلي چې له رسېدو سره یې بایدواده تیاروي،همداسې یې وکړل دغوتۍ پلارته یې هم خبرورکړ ،ترڅو ځان چمتوکړي او واده ته دوی هم تیاری ونیسي.

اوس نو هره لحظه دغوتۍ لپاره پوره کال دی ،خوبونه یې ورک شوي،بس یوازې له خپلو خاطرو سره لوبېږي.

دهغه راتګ ته یوازې دوه ورځې پاتې وې، د واده لپاره کارتونه هم ولیکل شول،مېلمانه راوغوښتل شول،دفرهاد خُسرته خوړه

اومصارف هم ورورل شول، بس يواځې دهغه رارسېدل پاتې وو او دواده شروع کېدل.
هغه ساعت هم راورسېده چې ورونه ،دتره زامن او ماماګان دفرهاد مخې ته دسړک په غاړه ودرېدل، غوټۍ چې له خوښۍ نه يې په زړه ساړه ننوتي وو ،داسې رېږدېدله لکه ګلاب ته چې دسهار ورمې ټالۍ ورکوي او په ګلبڼ کې يې يوه خوشګواره فضا جوړه کړې وي.
چې يو ناڅاپه چيغې شوې هغه دی راغی ! ،هغه دی راغی !.
کوچنۍ کرولا موټر دهلکانو په منځ کې داسې ورک شولکه دشاتو په ګبين چې مچۍ راتاوې شي،خو په يوه ثانيه کې هرڅه بل شان شول او يوه حيرانوونکې چوپتيا خوره شوه، ټول لکه وېرېدلي مرغان يو بل ته ځک ځک شول،څوک يو طرف او څوک بل طرفته سره بېل شول، په دې وخت کې دموټر دروازه خلاصه او فرهاد ترې راکوز شو ،دموټر مخې ته راتاوشو ،ددوهم سيټ ،دروازه يې هم راخلاصه کړه ،په سيټ کې دتنها ،په تور حجاب کې ناستې ، نجلۍ لاس يې ونيوه راکوزه يې کړله،خلک يو بل سره وپسنېدل،يوډول زوګ او ګونګوسې پيل شوې،ای دا به څوک وي؟بل به وويل څوک ده خو راتښتولې به يې وي کنه !، چا به ويل کومه نابلده انجلۍ به وي،بل به وويل ای څومره ښکلې ده،تاسو خو ګورئ ته به وايې چې په قلم جوړه شوې ده،خو فرهاد دټولو اندېښنې په يوه اواز سره لېرې کړې،ولې حيران ياست ،داچې دا نجلۍ څوک ده او ځنګه له ما سره راغلې ده په همدې فکر کوئ کنه؟ !

هېڅ د حیرانتیاوړ نده د استاسې راتلونکې،وربندار،مانې،تندار اوزما مېرمنه مژګان ده.
څه څه څه !!! دډېروله خولې دا کلمه په لوړ اواز ووته.
څوکوچنیو ماشومانو دغوتۍ دوی کورته هم داخبر رسولی وو ،خوهغې نه منله،اوپه خپله مینه یې باور او اعتماد لاره،چې په دې وخت کې یې مشر ورور کورته له خفګانه په ډکه څهره، راننوته،مورته یې وویل:
مورجانې غرق شولو ،تباه شولو ،وشرمېدو ،دده له خبرو سره له هرې کوټې لوی او واړه،دحوېلۍ منځ ته راټول شول،هغه هم دکوچنیو ماشومانو خبره تائید کړه،غوټۍ هم په راټولو خلکو کې ولاړه وه، ټول ارمانونه یې په اوبو لاهو شول،هره هیله یې مړه شوه ،نوره په ځان نه وه پوه شوې.
کله چې یې سترګې پرانستې ،په روغتون کې وه او فرهاد یې مخې ته ولاړ وو ،له لیدو سره یې لېونۍ شوه،چیغې یې پیل کړې،په خپل ځای کې کېناسته ،دهغه سترګوکې یې خپلې سترګې ونیوې دومره یې په قهر ورته کتلې چې فرهاد یې ووېراوه،چې په همدې کې یې په لاس کې بند کنول(دسیرم ستنه) ، کش کړه و یې و بسته ،سرې وینې یې په لاس ښکته راروانې شوې اوپه هغه یې ور ورټوپ کړ ګرېوان یې پرې څېرې کړ،ورته یې وویل:
ته پوهېږې چې زما له یادونو سره دې څه وکړل؟

لـه دې سـره نسـکوره شـوه ،سـر يـې د چپرکـټ لـه وسـپنې سـره ولګېـده،فرهاد ورتـه لکـه د بـوت ولاړ وو ، ډاکتـران راغلـل،چې راپورته يې کړه نو نړۍ يې د فرهاد دروغجنې مينې ته پرېښې وه.

دتاريخ مضمون
نن يې دخبرو پیل په ډېر ماهېجن انداز کې راسره وکړ،له نورو ورځو ډېرل بدل،دڅو خبرو ووررسته مې زړه ورته تنګ شو ،پوښتنه مې ترې وکړه ایاکومه ستونزه خونه ده درته پېښه شوې؟
ددې پوښتنې ځواب يې دخوشېبو لپاره له ځانه سره وساته،له ډېرسکوت وروسته يې وويل نه ! دتشويش کومه خبره نشته ،خونن مې فکر جوړ ندی،کار خوند نه راکوي،هېڅ شی مې نه خوښېږي،بیاغلې شوه،ورته ومې ويل ايا داټولې خبرې ستاله خولې راووتې !؟
بياځنډنۍ شوه،په جدي ډول مې اواز پرې وکړ،بيا دربانديې څه وشول،خوخبرې وکړه کنه،ايا چاخوڅه ندي درته ويلي؟
ځواب يې نه راکاوه،بيامې پرې اواز وکړ،ګوره شينکۍ !زه داسې ټوکې نه خوښوم هيله کوم زما دې تشويش پيداکړ،ووايه هرڅه چې شوي وي ماته يې ووايه که کومه ستونزه وي ، دواړه به ورته يوه دحل لاره وګورو ،بیايي هم خپله خاموشي ساتله،خوزما چېرې طاقت کېده،وجلۍ !خوب درځي که څنګه؟که خوب درځي نو ورځه ويده شه،ځواب يې راکړ نه خوب نه راځي ،پوهېږې !په دې وروستيوکې يوډول عجيبه بدلون په ځان کې احساسوم.
ژرمې پوښتنه ترې وکړه هغه څنګه اوکوم ډول !؟.
ويل يې درس ويلوته مې زړه نه کېږي،خوراک ،څښاک مې هم ډېر کم شوی دی،لکه پخوابه چې فريزر(يخچال)رانه تنګ وو ،دمه به يې نه

شوای رانه کړای، کله به مې ترې جوس راواخست ، کله شیدې، کله تیارپاخه شوي غذا کله څه او کله څه او په ښه اشتها به مې وخوړل، خو اوس په ټوله ورځ کې دوه ځلې هم دیخچال سر نه پورته کوم.

په شوخۍ یې راته وویل: زه نو دا خبرې تا ته د څه لپاره کوم؟ته خو به ایله خوشحاله شوی یې، تل به دې راته ویل خېټوري، ټوله ورځ خوراک کوې، دا ښه دی چې دا یخچال انسان ندی کنه اوس به د رنه لس ځله تښتېدلی وو ، شکر به دې و ښستی وي.

ماورته وخندل، هغې خپلې خبرې روانې وساتلې ، خوب دومره غلبه راباندې کوي، چې کله کله خو نژدې وي چې لمونځ هم رانه پاتې شي، هېڅوک مې په نظر ښه نه راځي، نه پوهېږم چاته ښه ووایم او چاته بد ، هېڅ پرېکړه نه شم کولای، کارونه هم ترډېره حده رانه پاتې وي، لاس مې نه ورځي، هېڅ نه پوهېږم چې څه وکړم؟

نوره مې حوصله ورته تنګه شوه، خبرې مې یې قطع کړې.

- غلې شه لېونۍ لېونۍ مه غږېږه، نه پوهېږم، څه دې اورېدلي چې ته یې داسې په غرونو خېژولې یې.

ایا دا خبرې په رښتیا هم ته کوې ایا دا هرڅه هغه څوک وایي چې زه یې په نړۍ کې عام فهمه، بااستعداده، باحوصله، باکلتوره، په خلکو او وطن مینه، دولس خدمتګاره، دانساني ژوند مالګه، دهرې بریا واسطه او وسیله ګڼم؟

نه هېڅکله هم داسې نه شي کېدای ته،داسې نه شې کېدای،دا یوه هم ستا خبره نده،زه باور لرم چې دا ته نه یې.
غوښتل یې څه ووایي خو وار مې ورنکړ،ورته مې وویل هغه څوک چې تل به یې ماته د نصیحت کتابونه پاڼې پاڼې کول،ماته په یې د توانمندۍ خبرې کولې،زما په هرې ستونزې دلاس بري کېدو ضمانت به یې کاوه،تل به یې راته ویل کله هم هڅه ونکړې چې دخندا ځای ژړا او یا خفګان ته خالي کړې.
نن هغه په خپله دومره ناتوانه شوې چې،حتی پخپله دنهیلۍ خبرې کوي؟ځان ناتوانه بولي،مرګ هره شېبه سترګو ته دروي او دومره وېره ترې لري چې آن لا د مخه یې ورته پښې غزولې دي؟
دا او دېته ورته ډېرې له نصیحت ډکې خبرې مې ورته وکړې،خو دهغې ځواب دنورو ورځو مخالف ډېر سست او دزړه په زور وه،اخرمې ورته وویل ته دخوشېبو لپاره ارام وکړه،اوس درسره خبرې نه کوم،زه هم خپل کارکوم،خودامې ورته وویل چې شینکۍ !په داسې لاعلاجه غم باندې دې اخته کړم چې کار به هېڅ خوندرانکړي،اوس به زه هم ستا په اړه سوچونه کوم.
پرېکړه مې وکړه چې رخصت یې کړم، اوازیې راباندې وکړ،صبروکړه.
_څه وایې !؟
_هېڅ هم نه ځه ولاړ شه.
_ګوره ووایه هرڅه چې وي زه یې اورم.

_نه هېڅ نشته هسې ماویل چې نه پوهېږم ولې، کله چې ویده شم نو یوناڅاپه لکه دپېرۍ پشان دشپې راپاڅېږم، کمپیوټر روښانه کړم، له دوستانو سره دنېټ له لارې خبرې پیل کړم، خوهغې ته مې هم زړه تنګ شي، لکه دبت ورته ناسته یم، دوستان راباندې ناري وهي، څه شوېېېېې !ویده شوېېېېېېېې، اونور، خوزماهېڅ په زړه کې دومره زور نه وي چې ځواب ورکړم.

ښه شېبه مې ورته وخندل، په ټوکه کې مې دمیاعلي صاحب زیارت ته دتللو بلنه ورکړه، په موسکاخو جدي لهجه یې وویل غلی شاااااا زه رښتیاوایم اوته راباندې ریشخند کوې.

نور یې دخوب په خاطر رانه رخصت واخست، ماذیګر مهال وو ، چې بیاهم رښتیالکه پېرۍ راپیدا شوه.

_سلام زه بیاراغلم.

_علیکم سلام راځه راځه همدا ستاکمی وو.

بیایې هم په خبروکې کوم مثبت بدلون نه ښکارېده، ډېره نهیلې غږېده، ورته مې وویل داسې خبرې مه کوه چې ماهم خفه کوې، داسې خبرې وکړه چې یوه شېبه وخاندو.

داخل یې ډېرژر ځواب راکړ، خودایو څرګند حقیقت دی، چې نه ته ترې سترګې پټولی شې اونه هم زه.

ای لېونیه ! ته پوهېږې چې زه څه غواړم؟

ماوویل څه غواړې، غواړې والوزې؟

نه مړه ! یوخو ته هم هروخت ټوکې کوې،زه غواړم چې په راتلونکې کې یو داسې کتاب ولرم چې،زموږ راتلونکی نسل په هېواد کې له تېرو جنګونو او ناخوالو خبرشي،ولې چې دوی دې ته ضرورت لري ترڅو دخپل هېواد په اړه وپوهېږي.
په کړس مې ورته وخندل،غلې شه مړې ! ته خو سمه د فیل په غوږ کې ویده یې،ولې ته نه یې خبره چې دافغانستان دپوهنې وزارت په پام کې لري چې دتاریخ له مضمون څخه هغه تاریخي پېښې چې دجنګونو او شخړو یادونه پکې شوي وي اوباسي ،هغوی وایي چې په دې سره د شاګردانو فکرونه خرابېږي اوبده اغېزه پرې کوي،اوته ورته داسې کتاب چاپوې چې ټولې خونړۍ کیسې وي.
ځواب یې راکړخو دولت غواړي چې لمرپه دوه ګوتو پټ کړي اما داهېڅ امکان نلري،دتاریخ له مضمون څخه خوبه یې وباسي،هغه به ځنګه کړي چې دورځې یې په لسګونه مخ کې وژل کېږي.
نن مې ټوله ورځ دهغې خنداونه لیده،هره خبره به یې له یو عالم ناخوالو ډکه وه،نه پوهېدم چې ځنګه یې وخندوم،اخر مې ورته وویل:شینکۍ !یوه خبره درته وکړم؟
ژر یې ځواب راکړ هوسل خو وکړه،ماوویل نه یوه خبره کوم خو ژر به یې ځواب راکوې،دومره ژر څومره چې زه تمه لرم.
_ښه ووایه سمه ده.
_نه اول ژمنه وکړه.
_اوففف په زړه کې مې زور نشته ووایه زه حاضره یم.

ـښه وایم یې خو ګوره ځواب به راکوې.
ـوایم درکومه یې ته ووایه چې څه وایې؟
هغه داچې نن دې هېڅ ونه خندل،فکر کوم نن چې کله سهار یخچال ته د څه شي دپاره تللې بیرته بې له څه راغلې یې نو خندا درنه پکې پرېوتې او ښه یې کنګل کړې ده.
له دې سره یې دومره په لوړ اواز وخندل چې ببل خوند یې وکړ،اجازه مې ترې وغوښته،ښه نو دخدای پامان.
دښې شپې،ښه خوب او ښه صحت دوعایې راته وکړه ، دخدای پامان یې وویل ماهم کمپیوټر بند کړ او نور sign-out شوم.

دښځونړیوالهورځ

ډېرکلونه پخوا له کوم نامعلوم ځای ځخه راغی،زموږ په کلي کې زموږدکورونو ترڅنګ مېشت شو،نوم یې ولي وو،مګر فکر کور او لاس یې ښېخي خالي وو،کسب او کار یې داوو چې له سیند څخه به یې ماهیان نیول او په بازار کې به یې پلورل.
دا ماهیان یو اځې ده نه نیول،بلکې دده ونډه به پکې شل فیصده هم نه وه،اتیا فیصده به یې ورسره مشرې لور وحیدې اودوهم اودریم زوی زري او مطیع الله نیول،مطیع الله په یوه سترګه مغذور هم وو،درېواړه کوچنیان به هغه وخت د لس،اته او اووکالو وو،دوی به د ماسپښین له مخې په پردیو کروندو سر وو،په لمدو ځمکو کې او سیدونکي سره چینجیان به یې را وښستل،ترڅو یې سبا په کونډو(چنګکونو)کې وتومبي ،ماهیان پرې وغولوي او ښکاري یې کړي،د شپې به په کور وو،سهار به د ملا له اذان سره له کور ووتل،دا به که ژمی وو او که به اوړی،ددوی لپاره بې تفاوته وه،دورځې به یې دوه دري کیلو ماهیان نیول،پلار به ورته لکه دبادار اخوادیخوا ګرځېده،یو دره وال چره ایزتوپک یې لاره د مرغانو په ښکار پسې به ګرځېده او کوچني ماشومان به په خپلو خواریو اخته وو.
ولي دډېرې غریبۍ ترڅنګ دومره ظالم او مستبد شخص وو،چې دغه کوچنیو ماشومانو ته به یې دیوې وړې تېروتنې له امله دومره

سخته سزا ورکوله، چې هېڅ دانسانيت له شان سره به نه وه برابره، دده دهمدې ظلمونو له امله يې مشر ځوی چې زړي به يې ورته ويلې يوه ورځ دماهيانو دپلورلو په بهانه بازارته ولاړ او بيا رانغی، نژدې دوه کاله لا درکه وو، يوه ورځ مازيګر مهال وو، دکورپه طرف روان وم، دولي خبمې ته مې فکر شو چې مخې ته يې دده خپل ماشومان اودوه درې نورې ښځې ژاړي، زړه کې مې راتېره شوه، لکه چې دې ظالم خپل کوم ماشوم وژلی دی، ځکه چې هېڅ شک ترې نه وو، خير پوښتنه مې وکړه، خو هغه شخص راته وويل چې دولي هغه ورک شوی ځوی، زړي په جلال اباد ښار کې په يوه ترافيکي پېښه کې وژل شوی او دوی يې مړی دننګرهار د عامې روغتيا په روغتون کې موندلی دی، دګاونډيتوب او همدردۍ له مخې مو د قبر په تيارولو او د تدفين په چارو کې مرسته ورسره وکړه، دربيمه ورځ وه چې له ننګرهار څخه څوک راغلي وو، ولې ته يې ويلي وو، چې تاسو کوم مړی تېره ورځ دننګرهار د عامې روغتيا له روغتون څخه راوړی دی هغه زموږ دی، او غواړو موږ قبرلوڅ کړو، خو ولي ورته ډېر سخت په قهر ويلي وو، تاسو اوس په ما باندې ريشخند وهئ؟ ايا زه درته احمق ښکارم، چې اوس به خپل ځوی هم نه پېژنم؟ خو هغو خلکو هم ډېر اسرار کاوه، چې بايد يو ځل قبرو کني، همداسې وشول، هماغه وو، چې قبر يې راوسپړه، دلحد د سر يوه تېره يې چې پورته کړه، مړی لا هماغه شان تازه وو، چې يې کفن له مخ څخه ورته لرې کړ، يو ځل سړي چيغه کړه !! داخو په رښتيا

زلمی دی،څوشېبې راغلیو خلکوورته وژړل او بیا یې له قبر څخه راپورته کړ، تابوت یې له ځانه سره راوړی وو ،مړی یې پکې ځای پرځای کړ او روان شول.
ولې دوخت په تېرېدو سره په هغه ځای کې له ډېرو خلکو سره وپېژندل،له هر راز خلکو سره یې راشه درشه پیل شوه،هغه دخلکو خبره سم خرابات وو ،بچیو به یې ګټله ،ده به مصرفوله او مزې به یې پرې کولې،ژوند یې همداسې تېرېده،یوه یې نه دوه کېدله،دځینو په وینابس په ډنګ حیران وو ،کله به چې په کلي کې واده ،کوژده یادخوښۍ کوم بل پروګرام وو نو نڅاګروته حاجت نه وو ، ولې او ورسره څو نور ګډېدونکي هم وو ،دوی به ملاوې تړلې وي،داسې سیل به یې ورته کاوه چې دډولکي مار او سورنه چې به یې بېخ وو بست.
د اولادونو په همدې بدبختۍ کې یې هغوی دځوانۍ په دُرشل پښې کېښودې،خو دا چې ظلمونه پرې تردې اندازې زیات وو ،چې هره لحظه به په ژوند نه بلکې په مرګ خوښ ښکارېدل،نودشته عذابونو ترخنګ ورته ځوانۍ هم په ژوند کې بله ستونزه شوه،هغه دا چې کله به وحیده دماهیانو نیولو لپاره له کوره ووته نو په لاره کې به دکلي کوخولوچکان ورته ولاړ وو ،یا به یې په هغه ځای کې چې دې به ماهیان نیول،ورته مورچلې جوړې کړې وې،خو دا بېچاره به چې له کور له ورونو سره ووته نو لکه دبګۍ داسې پشان به یې یو اځې خپله مخه لیدله،اخو دیخوا یې نه شول کتلی،له ډېر احتیاط

او فکر سره سره بیاهم پلار په سل نومونویادوله اودې حد ته به یې وهله چې ،له ځایه به د پورته کېدو نه وه ،چې دایوه نوې ستونزه ورته راټوکېدلې وه، هغه دومره حدته خپل اولادونه وېرولي وو ،چې کله به یې یو اولاد واهه نوبل به له وېرې خلاصولی نه شواونه به دومره جرئت پکې وو چې په زوره یې ژړلي وای ترڅو یې څوک مرستې ته راشي ،هغه زموږ په ټول کلي کې په ظالم مشهوروو ،چابه ورته چرسي ویلي او چابنګي.

یو څه وخت وروسته زموږ له کلي وکوچېد ،خوداسې ویل کېدل چې دلغمان ولایت ته په ګرځېدلي سړک د سرخکانو په سیمه کې مېشت شوی دی اوپه دې وخت کې یې هغه ورک اومړ شوی ځوی هم راپیدا شوی دی ،خوداځل هغه مطیع الله هم له ځانه سره په هوا کړ ،او په خپله مخه ولاړ ،دهغه عاطفه او مینه دومره ژوندۍ وه چې په خپل ورور یې نور هغه شان ظلمونه نه شول زغملی ،خو دولي لپاره اوس هم داکومه مهمه او د تشویش وړ خبره نه وو ،ځکه چې اوس یې په کور کې نورې لوښي عابده ،بي بي هوا اوفهمیده، دومره لويې شوې وې چې د زرې ،مطیع الله او وحیدې تشه ډکه کړي ،او دهغوی چارې مختته یوسي ،دوی هم دژوند په دې اړو دوړ کې رالويې شوې وې ،د پلار له هر راز ظلم او ستم سره بلدې وې ،چاته به یې شکایت نه کاوه، ځکه پوهېدلې چې داورځ به حتماً په دوی راځي نوځکه یې په چپه خوله خپلو مسؤولیتونو ته غاړې کېښودې.

له یو څه وخت وروسته بېرته زموږ طرف ته راغی خو داځل زموږ کلي ته نه بلکې زموږ له کلي یو کلی بره، منصور کلي کې یې واړول، او داځل یې په خپل ویروس (ظلم) هغه خلک تر دوه سپوږمو راوستل، خواوس زه ترې ډېر نه خبرېدم ولې چې نور ماته هم له کورنۍ سره داقتصادي ستونزې حلول راپه غاړه شول، خو ډېر ډېر شکر دلوی خدای ج اداء کوم چې یو حلیم، مهربان، باعزته، داولاد حق پېژندونکی او مینه ناک پلار یې راپه برخه کړی دی، چې په ژوند کې ورځه دیوې زرې په اندازه ګیله هم نه لرم، او نه یې کله په دې مجبور کړی یم ترڅو له هغه سره په کارونو کې مرسته وکړم، هغه زما او زما دټولې کورنۍ ډېرخیال ساتلی دی، خوددې هرڅه ترڅنګ دعا کوم چې ای خدایه کاش وحیدې، زرې، مطیع الله، عابدې، بي بي هوا اوفهمیدې ته دې هم یو مهربان پلار ورکړی وای، چې کمترکمه خو یې په خپله زنده ګۍ کې له خپل عمر څخه یو څه خونداو لذت اخستی وای، خو افسوس چې داسې نده، هغه به خپل اولادونه وږي هم نه پرېښودل، هغه خوراکونه به یې ورکول چې ډېرو معتبرو خلکو به نه شول کولی خو دهغې نه ورته زهر ډېر ښه وو، له هغوی بېچاره ګانو څخه یې د بیربل پسونه جوړکړي وو، دورځې به یې په ښو سرځایونو کې وخرول او ماښام به یې دلېوه مخې ته وترل.

یوه ورځ خبر شوم چې وحیده یې ځانته بدل کړې او بل واده یې کړی دی، نژدې یو کال یې دواده ووت، له همدې خبر څخه څو ورځې لانه وې تېرې چې په کور کې مې له پلار سره په موبایل خبرې کولې چې

زموږ د کورنۍ کوم غړي مې پلار ته څه وويل، نو هغه ماته وويل چې خبرشوې؟ما ورته ژر وويل نه خير خو دی له څه شي ؟
هغه راغبرګه کړه: ولي خپله نوې ښځه ووژله ! !له دې خبرې سره مې د بدن و ېښتان ودرېدل، بې اختياره مې له خولې ووتل، هی لعنت د خدای شه په داسې بې شرفه مخلوق، هغه بېچاره يې په سيخانو د ومره وهلې وه، چې ساه يې پرې وېستې وه، د ډېرو خبرو توان راکې پاتې نشو، فقط دومره مې وپوښتل چې (مشره ښځه) يې چېرې وه ؟پلار ځواب راکړ هغه خويې لا پخوا شړلې وه، هغه خپلې ښځې ته د ښځو په نړيواله ورځ په داسې کې مرګ ورکړ او ژوندېي ورځخه ګانه کړ.

ناراضه مزدور

د برېښنا او سپنيزې پايې ته يې تکيه وهلې وه او په لاره د پليو تېرېدونکيو وګړيو لاسونو او جېبونو ته يې کتل، ورته را رسېدونکي هر شخص به چې جېب کې لاس ښکته کړ ده به و انګېرله چې اوس به پيسې ورکړي، خو چې هغه کس به خالي لاس يا موبايل را وويست بېرته به يې تندى ګونځې شو.

يو ځوان يې په څنګ کې برېک واخست، جېب ته يې لاس کړ او په پوره حوصله يې د پنځوس افغانيو نوټ ورکړ او ترې روان شو.

لغړ ماشوم له ډېرې خوشحالۍ نوټ د جېب پرځاى خلاص ګرېوان کې واچاوه خو چې ويې ليدل پنځوسې يې سينه لمس کړه ژر يې راووېست او جېب کې يې واچوه ،خواته يې راغلم ورسره کېناستم، ورته ومې ويل ايا ډېر خوشحاله شوې؟

د سر په اشاره يې هو وويل، پوښتنه مې ترې وکړه: دورځې څو روپۍ پيدا کوې؟

ټکنى ځواب يې راکړ :کله شل کله ډېر او کله کله پنځوس.

خبره مې يې ورقطع کړه: ولې دروغ وايې همدا اوس خو دې درې نفرو اويا روپۍ درکړې،يوا ځې هغه يوه هلک پنځوس درکړې نوته بيا ولې وايې چې کله شل او که پنځوس ګټې؟

هلک ناراضه اسوېلى وکړ راته کړه يې هو خو ماته په پنځوسو کې لس روپۍ راکوي.

څه؟ څوک دا کار کوي؟

هلک شا وخوا وکتل وېې ویل هغوی.
ماورته وویل خو هغوی څوک دي؟
وېې ویل: هغوی چې موږ هر سهار خپلو ځایونو ته بیایي.
دا چې مخکې مې څو ځله اورېدلي و چې اوس په ښار کې چوکونه او سړکونه سوالګرو ته په کرایه او اجاره ورکول کېږي نو پوه شوم چې دا ماشوم هم د کومې پروژې کار کوونکی دی.

دوهم ځل ناکام

بې له دې چې د هغه لورته وګوري، اواز يې پرې وکړ هارونه !ای هارونه !تاته وايم، ګوره چې بيا غږ نه راته کوي، بيا د پلار اومور ترمخې ما ملامتوي، هغې همدا خبرې له ځانه سره کولې، چې ده پرې برچ وهل، غلې شاا ا ، بلادې په دې تور مخ شه، ځل ځله مې درته ويلي چې زما د درس ويلو په وخت کې مه راسره غږېږه، جلۍ يې وو بروله، غلې په خپل ځای کې مبخ شوه، لږه شېبه وروسته يې سرد هارون خواته کوږ کړ، د سترګوله کونجه يې ورته وکتل، هغه بيا هم د پخوا پشان، په کتابچه کې رسمه شوې طياره درنګو په واسطه رنګوله، يوا ځې درنګو کنبهاری او د پزې سوڼايي ختله، شين خالۍ د شونډو په سر وخندل، په مخ کې ايښې اوږده نانځکه چې ژېړ طلايي وېښتان يې لرل، د سپين مساله يې کمانک په واسطه يې پورته ورته اړولې وو، د ښې لاس په څنګل کې يې تور دستکول بند شوی وو او د مردکو (توشلو) پشان شنې سترګې يې د خوځولو په وخت کې خلاصې او بندې کېدې، راپورته کړه، ورسره په خبرو شوه.

راځه شينوګۍ !نه دې راسره غږېږي څه پروا کوي، ته به وګورې مابه هم اغا په مختب(مکتب) کې واچوي، بيابه ته وګورې چې زه به له هارون نه هم تکړه شم، ، شينوګۍ !زه ګوره بيا په تاباندې نه غوصه کېږم ښه !

هارون چې تردې دمه په رسم اخته وو ، مخ يې ورته راواړوه د پزې له کش کولو سره يې د هغې د خولې پېښې ورته وکړې.

زه درباندې نه غوصه کېږم، ماهم مختتب کې اچوي، تا تورمخې اول ځوک په مکتب کې پرېږدي هم نه !ته نوله ماسره امتحان وهلی سې؟ شین خالۍ، شینوګۍ دکوچني ماشوم پشان په ډېر مهارت سره په غېږ کې ټینګه کړه یولاس یې ترې لاندې اوبل یې پرې له پاسه ونیو، هارون ته یې وکتل، اودپوزې په مونجولوسره له کوټې ووته.
څو ورځې وروسته یې پلار په رښتیاهم شین خالۍ په مکتب کې شامله کړه، نجلۍ په ډېره خوښۍ اولېوالتیاسره ښوونځي ته تلله، په لومړیوکې یوڅه کم جرئته وه، ځکه چې له خپلو همصنفیانوسره نوې او نابلده وه، خو دوخت په تېرېدوسره ښه شوه، پلاربه یې کله کله ،ښوونځي ته ،داحوال اخستوپه خاطرورته، خوهرځل به دا استادلخوادشین خالۍ په هکله له صفت اوستاینې سره مخ کېده، چې پلاربه یې هم ډېر ترې خوښ شو، خوبرعکس هرځل به استادله هارون څخه سرټکاوه، شکایت به یې ترې کاوه، له نورور همزولواو همصنفیانوسره به یې دده له شخړو خبراوه، هارون څوځله دپلار لخوا ورټل شو، خوهغه به یې قصد له شین خالۍ اخسته، تل به یې وهله، ورته ویل به یې ورته ستاله لاسه زماژوند تریخ شوی دی، تل مې پلار وهي، په ښوونځي کې هم راته لوی غم جوړه شوې یې.
پلاربه یې ورته ویل چې ته هم باید ځان دشین خالۍ پشان عیار کړې، ټول استادان اوملګري یې ورڅخه خوښ دي خوله تانه ټول شکایت کوي.

دوی دواړه یې په یوه خصوصي(شخصي) ښوونځي کې شامل کړي وو، خو هارون له شین خالۍ یو کال د مخه داخل شوی وو، بله ورځ یې امتحانونه پیل شول، هارون به خوبونه کول، ټوله ورځ به یې لوبې کولې، یوائې کله به یې چې د پلار د راتګ وخت شو نو کتاب به یې رااخست خو شین خالۍ تل درسونه ویل، او هڅې به یې کولې چې ښې نمبرې واخلي او په عمل کې هارون ته ثابته کړي چې په رښتیا هم تکړه ده.

ازمویني خلاصې شوې، د نتایجو د اعلان ورځ وه، په دوی پسې موټر راغی، خو چلوونکي هارون ته یو پاکټ ورکړ چې دا داري لخوا ورته ورکړل شوی وو، ترخویې پلار ته ورکړي، هارون پاکټ پلار ته ورکړ او بېرته موټر ته وخاته، چلوونکي ته یې وویل روان شه، خو هغه ورته وویل لږ صبر وکړه، په دې وخت کې د هارون پلار له موټروان سره روغبړ وکړ، او په مخکې سېټ کې ورسره کېناست، هارون او شین خالۍ حیران وو، چې څنګه یې پلار له دوی سره نن په موټر کې پورته شوه، ښوونځي ته چې ورسېدل، د نتایجو اعلان هم خلاص شوی وو، خو بیا هم د هارون پلار د ښوونځي د مدیر لخوا شاګردانو ته ورو پېژندل شو، او د هغوی دواړو نتایج یې په لاس ورکړل، کله چې نورګل د خپلې لور او ځوی نتیجې ولیدې، معلومه شوه چې، شین خالۍ په خپل ټولګي کې اول نمره او هارون د دوهم ځل لپاره هم ناکام شوی دی.

(1_ 4_ 3)

په یوه ناپېژانده ماحول او چاپېریال کې مو یو اځې د سلام او علیکم تر بریده سره وپېژندل،هغې په یوه لوړ دولتي پوسټ کار کاوه خو زه دیوې غیر دولتي ادارې مامور وم،هسې خو دواړه مامورین وو خو فرق مو په دې کې و چې د هغې موقف،رتبه،زده کړې،عمر او هر څه تر ما لوړ و ،په دوهم ځل مې بیا په یوه ځای کې ولیده تر څو خبرو اترو وروسته یې خپله دفون شمېره راکړه ،راته کړه یې که کله اړتیا پېښېږده او پوهېدې چې زه مرسته درسره کولی شم ،نو په ډاډه من زړه فون راته وکړه.

څه وخت وروسته مې رښتیا هم په هماغې اداره کې چې دې پکې کار کاوه کار پیدا شو او کار مې هم تر ډېره بریده په همدې پورې اړوند و ،فون کول مې ورته مناسب ونه بلل،په داسې حال کې چې له یو ډول ناروغۍ سره هم لاس او ګرېوان وم، ډېر ګرځېدل هم راته ښه نه ول،خیر د فون کولو پرځای مې ورتلل مناسب وبلل،همداسې سوکه سوکه ورروان شوم هغه زما له ناروغۍ خبره وه ،کله چې یې دفتر ته ورسېدم تر اجازې غوښتو وروسته یې کاري خونې ته ننوتم ،همدا چې ویې لیدم له خپل ځایه را پورته شوه ویل یې ایا دومره اړین کار و چې په داسې حال کې په خپله راغلې؟ تا ته خو ما د فون شمېره درکړې وه ولې دې زنګ راته ونه واهه.

ما ورته وویل خیر دا مې مناسبه ونه بلله چې د یوې وړې خبرې لپاره هم درته فون وکړم،په څوکۍ د کېناستلو یې راته وویل ،خپلې

خدمتګارې ته يې د چای راوړلو سپارښتنه وکړه ،بيا يې ماته وويل ښه نو وايه څه کار دې و؟
هغه اړين کار چې ورلپاره تللی وم ورته ومې ووايه هغې يې هم داجراء کېدو ژمنه وکړه خو له مايې هم ژمنه واخسته چې بيا ددومره کوچنۍ خبرې لپاره ځان په عذاب نکړم بلکې زنګ به ورته وهم.
دهغې له نېکو اخلاقو او واقعي خدمت نه ډېر متاثره شوم ،هغه د ځينو خلکو خبره په زړه مې راننوتله ،تر دې وروسته به مې کله کله زنګ ورته واهه پوښتنه به مې يې کوله اوس مو اشنايي ډېره زياته شوه ،يوه ورځ مې زنګ ورته وواهه چې څه کار ورسره لرم راته ويې ويل: اوس خو رسميات ختم دي سهار په ۸بجې دفتر ته ځم او راشه چې له نږدې وګورو ،نه پوهېږم چې هغې ولې غوښتل ما له نږدې وګوري سره له دې چې کار تر پخواني هغه ډېر کوچنی و ،سبا يې دفتر ته ورغلم دا لا نه وه راغلی ،بلخوا په ماهم ددفتر دتللو ناوخته کېده ،زنګ مې ورته وواهه ځواب يې هم رانکړ،فکر مې وکړ چې هرو مرو مصروفه شوې او يا يې ژمنه هېره کړې،ناچاره يې له دفتره راووتم او دخپل دفتر په لورې رهي شوم،۱۵۰ متره مزل به مې کړی و چې په مخه راغله، له ليدو سره يې رانه بخښنه وغوښته ويل يې بېرته وګرځه زه هم ورسره روان شوم ،داچې دځوانۍ جوش اوخروش و نو له دې سره په لاره ګډ تللو يوډول خوند راکاوه ،خدای شته په زړه کې مې ورته احساس پيدا شو ، لنډه داچې زموږ د خبرو اړيکه په انټرنيټي اړيکو بدله شوه،زما ترخنګ هغې هم زمالپاره يوډول

احساس درلود چې زه يې په چټ او مسجونوکې دحروفو او کلماتو له استعمال څخه پوهېدم خو نه هغې دا جرئت لاره چې دزړه خبره وکړي او نه هم ما.
يوه ورځ مې دمينې دښکاره کولو څو کلمې د اعدادو په ډول په چټ کې ورته وليکلې خو هغه پرې پوهه نشوه ،بېرته يې په ځواب کې وويل چې ددې اعدادو معنی څه ده؟ دا چې زه وېرېدم هسې نه چې بده يې وګڼي نو خبره مې شاته وغورځوله له ځواب ويلو يې تېر شوم،خو هغې بيا هم اسرار او ټينګار کاوه ،بالاخره مې له ځانسره پرېکړه وکړه چې معنی يې ورته وايم ،ترڅو به دادزړه خبره په زړه کې پاتې وي راځه په خوله يې راوله ،که يې بده وبلله نو اړيکه به مودتل لپاره له منځه ولاړه شي اوکه يې بده ونه ګڼله نو دا دوستي به مو په حقيقي مينې واوړي.
همداسې مې وکړل،هغه اعداد (۱۴۳) چې د انګليسی حروفو له(I love you) سره برابر و ،کله چې مې ورته داسې وليکل څو دفه يې له حيرانتيا په مسج کې څځځځه راوليږل خوما ځان غلی کړ،له عکس العمل څخه يې وپوهېدم چې بده يې ونه ګڼله بلکې دې هم زما له خوا دهمدې خبرې د اورېدو انتظار کاوه،خبرې مو وغزولې هغې راته ويل چې ما لا په دې برخه کې فکر ندی کړی ،خو زه پوهېدم چې فکر يې کړی دی،يوه ورځ هغې هم راته مثبت ځواب ووايه، اوس نو اشنايي په حقيقي دوستۍ او دوستي په حقيقي مينه واوختل کله

کله به یې څنګ ته ورتللم، خو ددې لپاره چې د دفتر همکاران یې په مونږ پوه نشي له ډېر کېناستلو او خبرو مې ډډه کوله.
یوه ورځ مې ورته وویل:
مرغلرې ! ته ولې زمونږ کورته نه راځې، یوه ورځ راشه چې له خپلې کورنۍ سره دې معرفي کړم هغې هم منفي ځواب رانکړ خو ویې نه ویل چې کله راځي، څودفه مې بیا ورته وویل اخر یوه ورځ راغلله زما کورنۍ یې ولیده مونږ هم خوشحاله شولو او دا هم خوشحاله وه، په همدې ورځو کې مې یوه ورځ بیا راوغوښته خو دا ښه ده چې زمونږ مینه دوه طرفه وه نه به هغې او نه به ما د هغې خبره ځمکې ته غورځوله.
یوه ورځ په کور کې یوا ځې وم زړه مې هم ډېر تنګ و مرغلرې ته مې فون وکړ ورته و مې ویل چې کور کې هېڅوک نشته راشه چې فکر مو بدل شي، په سر کې زړه نازړه وه خو دا چې زه او زما مینه ډېر پرې ګران و ویې منله خو نن نه بلکې سبا یې د راتللو ژمنه وکړه، دا چې یوا ځې وم نور کارونه مې په شا پرېښودل ،بلا مې ورپسې کړه ،د هغې راتللو ته مې اماده ګي پيل کړه، کارونه دومره نه و خو زه یو ډول ذهني وارخطا بربښېدم، هره خوابه مې چې نظر اړوه یو څه به راته ناسم ښکاره شول، هغه به مې پرځای کړ بیا به مې بل څه ته پام شو بس ګرد تاوېدم.
بالاخره سبا شو، ټېلیفون مې ورته وکړ ویل مې له ژمنې څخه خو به نه وي اوښتې خو هغې وویل چې درځم.

له لږ ځنډ وروسته مې بیا ورته زنګ وواهه چې غوږی یې پورته کړ ساه نیولوې وه، د بوټانو ټقایې خته پوه شوم چې راروانه ده ویل یې
د ېر ناراحته یې؟ دادی درروانه یم.
غوږی مې کېښود خو را یاد شو چې داپوښتنه خومې ورنه ونکړه چې کوم ځای کې ده،خیر هرچېرې چې وي رابه شي.
اوهو هلکه ! ته خو هم په ځان لږ ګوتې ووهه که څه هم پاک کالي مې له سهاره اغوستي و هنداري ته ودرېدم په وچو ویښتانو کې مې ګمنز تېره کړه ویښتان مې شک شک ودرېدل خوند یې
رانکړ،دهلیز ته ووتم د اوبو بدنۍ ایښې وه ورغوی مې غوچ او له اوبو مې ډک دواړه لاسونه مې پرې لامده کړل، ګوتې مې په
ویښتانو کې تېرې کړې پرلپسې مې د ویښتانو دغوړولو تېل را
واخستل دې ته مې هم د چپ لاس ورغوي کې کنده جوړه کړه کله چې مې بوتل دهندراې په رپک کېښود بې تولې شو او لاندې ځمکې ته
یې ورودانګل ،داچې سرپوښ یې ما ټینګ کړی نه و نو په هواکې هغه هم ورځخه والوت تېل ټول زما په کمېس راتوی شول ، اوه
خدایه ! دامې څه وکړل اوس خو به مرغلره را ورسېږي اوزه نورې
اوتوکړې جامې هم نلرم،دابه نو ځنګه شي.
ناچاره مې هغه جامې چې سهار مې وېستې وې بېرته واغوستې هغه هم ډېرې خبرنې نه وې،سر مې شانه کړ خو له کالیو مې راضي نه وم
،نن مې باید له نورو ورځو ځان ډېر ښکلی کړی وای ځکه اخر مې
معشوقه راروانه وه او یو اځې په یو اځې ورسره ګورم، دروازه مې هم

خلاصه پرېښوده ماويل چې ټک ټک ته يې اړتيا پاتې نشي مرغلرى
ته مې هم دفون پرکرښه وويل چې دروازه خلاصه ده او نېغه خونې ته
راځه،زه دکوټې په منځ کې ولاړوم د انتظار شېبې مې شمارلې د
فون لوى سکرين ته مې کتل دڅه شي په ليدو بوخت وم چې دکور
دروازه راخلاصه شوه کور حويلۍ نه لرله د يوې کوچنۍ خونې په
اندازه دهليز و ،هغه دکور ښېتن دکرايې لپاره جوړ کړى و اصلاً د
هستوګنې وړ هم نه و خو موږ مجبوريت لاره چې پکې
اوسېدو ،دروازه چې خلاصه شوه ګورم په توره جوړه کې دنګه
اوډښکلې څېرې لرونکې ښېښته نجلۍ په داسې حال کې چې په
ګلابي شونډو يې موسکاه جال خور کړى و دهليز ته په راختلو
پاړکو (زينو) راپورته شوه.
لاهم د کوټې په منځ کې ولاړ وم ماهم د موسکا په ډول شونډې سره
بېرته کړې خودهغې روب داب دومره راباندې زورور و چې د ګوتو
څوکې مې ډېر په زور ورکړې او ښه راغلاست مې ورته وو ايه.
دا کېناستله او زه لا ولاړ وم، ولاړم د انګړ دروازه مې قلف کړه،
بېرته دمرغلرى څنګ ته په راتللو کې مې دوه ژورې ساه ګانې
واخستې خونې ته ننوتم دالکه د ګلانو په منځ کې چې يو تر ټولو لوړ
اوښکلى وي په ناز اوکرشمو کې تر ستونې ډوبه ناسته وه ،زه يې هم
تر خوا په ايخې بالښت تکيه شوم،د حال احوال پوښتنه مې ترې
وکړه لاهم د غرور په اسپ ناسته وه په داسې حال کې يې د صحت
ډاډ راکړ چې مخ يې دتلويزيون په لوري و ، ښه شېبه دواړه غلي و ،زه

ددې په هکله فکرونو واخستم له ځآنسره مې ويل چې دا خو اوس هم دفون له لارې يوډول او مخامخ بل ډول ده،بيا مې وويل ددې لپاره به داسې کوي چې ماتر خپل تاثير لاندې راولي کله به مې ويل نه ! دابه شرمېږي په همدې سوچونو اوګروهنوکې وم چې د ټيټې خندا اواز مې تر غوږو شو ،خوبيا يې هم نه راکتل ،ماهم دسترګو غشي هغه لور ته مخامخ کړل چې دې هدف ګرځولی و ، دادفه يې نو خندا ته تشويش کې شوم چې ښه دې به ولې خندلې وي او داولې له ماسره خبرې نکوي؟

همدې کشمکش کې وم لاس مې د بالښت په اوږه اړولی و چې له ګوتو ونيول شوم دومره لوی ټکان مې خوړ لکه برق چې نيولی اوسم زړه مې درزا پيل کړه، له دې سره د مرغلرې له خولې يوه زوروره خندا راووته ،لکه لمده لښته په ملا قاطېده را قاطېده او خندل يې زه هم خپلې بې ځايه وېرې ته خندا واخستم ډېره شبېه مو وخندل خو زما خنداتر ډېره بريده له مرغلرې سره د ځان عادي کولو لپاره وه،په خندا کې مې ورته وويل ډوډۍ به وخورو بيابه خبرې کوو ،موږ يو هم وږي نه و خو هسې عادت مووکړ ،مرغلرې خوبيخي بازاری خوراک وکړ هسې دګوتو څوکې به يې کاسې ته ورښکته کړې دسترخوان مې ټول کړ خبرې مو پيل کړې هغې راته کړه: ايا ته رښتيا زما ليدوته دومره تږی وې؟

ماورته وويل ولې ته يې نه منې؟

هغې وویل ولې یې نه منم چې شک مې کولی بیا له هغې ځایه تردې ځایه ستالیدو ته راتللم؟ او هغه هم په داسې حال کې چې په کور کې دې نور څوک هم نه وي؟
او ای ! ته دې دې جاموته وګوره ولې نورې جامې نه لرې ؟
ماورته وویل لرم یې خو ستا له راتلو نه مخکې رانه پرې د سر غوړولو تېل توی شول، بیا یې وخندل پښې یې وغزولې څو ثانیې یې سترګې زما په سترګو کې وګنډلې له ځآنسره مې وانګېرله چې اوس به مې بیا په کوم ځای نیوکه کوي .راته کړه یې رانږدې شه او په غېږ کې مې سر کېده.
له سترګو مې نظر والوت، یخ ونیوم هېڅ مې دهغې له خولې دداسې خبرې تمه نلرله ،خو مایې چې حوس او غوښتنه لرله جرئت مې نشو کولی فکر ته مې وخت ورنکړ بس سر مې ورته په غېږ کې کېښود له سر کېښودو سره یې ژوره او داسې بنده بنده ساه واخستله لکه د وچې سیلې میاشت کې چې په چا د یخ اوبه واچوي،مالپاره هم همداسې و په قراره یې پښې راټولې کړې او په غېږ کې یې دومره کلک ونیوم چې خوله او پوزه مې دواړه بند شول، تنفس مې هم ډېر په سختۍ اخسته خو د پرېښودلو غوښتنه مې نه کوله ځکه داشېبې مې ډېرې محدودې اوحتی ثانیې بللې.
څو شېبې وروسته یې سست کړم په مخ مې یې راته لاس کېښود ویل یې: صادقه ! پوهېږې چې ولې مې دومره خوښ یې؟

خپل ښي لاس مې د مرغلرې د اوږدو زلفو لاندې له غاړې تاو کړ ورته ومې ويل نه !
ويې ويل دا ځکه چې ته د خپل نامه په شان ډېر صادق او رېښتونې يې ،کله چې په موبايل درسره خبرې کوم د خپل ځان په هکله ستا احساس له لرې محسوسوم ،ډېر وخت زه له خپل حده اوړم خو ته بيا هم سکوت اختياروې اوبوا ځينې خبره چې زما دزشتوالي په ځواب کې يې کوې همدا ده چې (له تاسره ډېره مينه لرم).
صادقه ! زه ستا مينې او محبت ته سلام کوم او دا چې نن مې له هر رواج،دود او دستور له احاطې څخه پښه اړولې او دهر جبر زنځيرونه مې مات کړې دا ټول ستا د رېښتوني محبت نتيجه ده، او دا چې نن مې په خپله غېږه کې ستا سر ايښې دا هم ستا د بې اندازې مينې محصول دی.
ګرانه !نن د خپل زړه خبره د لومړي او وروستي ځل لپاره په خوله راوړم او درته په جهر سره وايم چې زه (تنها له تاسره مينه لرم) ته زما لومړۍ او وروستۍ مينه يې.
مرغلرې زما وښتانو ته مساج ورکاوه په ټيټ اواز يې راته خبرې کولې هغې په داسې حال کې چې د زړه درزا يې ما ډېره په اسانۍ سره حس کوله ،خپلې نازکې شونډې زما پرمخ راښکته کړې ترڅو مې ښکل کړې خو ،اوښکې يې له شونډو مخکې شوې ،له سترګو يې بېلې او زما پر مخ يې خوله ولګوله،د مرغلرو د دانو پشان نورې اوښکې يې هم زما پر مخ را توېې شوې،سلګيو واخسته، ټوله

لړزېده ،زه يې هم خواشينى کړم نه پوهېدم ولې داسې کوي سر مې
يې له غېږې پورته کړ،هغې ببرته زما په مخ لاس کېښود او زړه
پورې يې ونيوم، مرغلرې خوله زما په خوله کېښوده او په بند
ستوني ،جال جال سترګو او خپ اواز يې داخبره وکړه:
صادقه !کاش زه واده شوې نه واى !!!

ګل زرينه

نن بيا له معمول سره سم له ټولونه مخکې د شنې ونې لاندې راورسېدم له وچو وښونه په جوړې شوې سترنجۍ په دېره کې وغزېدم، دا هغه يخه او شنه دېره وه چې هر کال به داوړي د ګرمۍ موسم په رارسېدو سره سپين ږيري علي خان اکا په خپلو لاسونو جوړوله، په دې دېره کې يوه غټه د توت شنډه ونه ولاړه وه چې له ډېړنه به يې ايله د دوه غټو سړيو لاسونه تاوېدل، زما په شمول به د کلي ځو شوخ ماشومانو هره ورځ تر غرمې پورې پکې ساعت تېري کوله او دعلي خان اکا نه به مو په زړه پورې کيسې اورېدلې ، هغه به مونږ ته داسې ټوکې او کيسې کولې چې له ډېرې خندا نه به ډېره په ډډه اوښتو حتی تر دې چې نور به مو له ډېرې خندا نه له سترګو اوښکې روانې شوې.

زه ناست وم ، علي خان اکا مې ليده چې څلورپټيه وړاندې يې په غوايانو باندې چې ده به ورته ((برګۍ))جوړه ويلې يوه (قلبه)کوله خو اواز مې پرې ونه کړ ولې چې نه مې غوښتل دده شوق متکورکړم هغه يوه پخوانۍ سندره په لوړ اواز زمزمه کوله غرېږې تر ما ښه په اسانۍ سره رارسېده . له ځانه سره مې ورته خندل ، چې سليم اوناصر هم راورسېدل اولکه د تبک نيولو پسونو يې له ډېرې ستړيانه اينجه وهله، سمدستي په دېره کې پرېوتل ،لس بجې به وې چې هغه هم قلبه خوشې کړه ، ګُنده په پټي کې ولاړه، پاتې شوه او

ده برګۍ جوړه دډېرې په لور را رونه کړه، هلته يې ورته په سپره کې ژوراخور جوړ کړی وه ، په سر کې يې ويالې ته بوتلل او به يې ورکړې،بيا يې راوستل په خپلو خپلو مېوګيويې وتړل، اواز يې وکړ براته بچو !له ډېرې نه يوه غېږ خيد(شنه جوار) راوخله او دغوايانو په مخ کې يې واچوه چې ډېر وږي شوي دي، برات لا تر دې وخته ما نه وه ليدلی چې راغلی دی،هغه هم سستي ونکړه غېږ يې له خيدنه ډکه کړه اودغوايانومخې ته يې په اخور کې وغورځول.

نور ترې دواړه راغلل،ټولو ورته سلام اوستړمشي ورکړه،زه را پورته شوم، په ختين جام کې مې ورته دشنې ونې لاندې له خنبې چاټۍ نه يخې اوبه رواخستې،لږې مې ورته په څټ کې تويې کړې،اخ اخ يې وکړ داکوم حرامي يې ؛مکوه چې شخک به شم ډېر ستړی شو يم،مخې ته يې راتاو شوم اوبه مې ورکړې،هلکانو ټولو په يوه اواز ورته ويلې ،بوډا ! نن به کومه کيسه راته کوې ؟داچې هغه دبوډا په لفظ ډېر غوصه کېده نو يوځل يې ټول پسې واخستل اوله ډېرې نه يې وشړل ،خوبيا سره راټول شول اوپه زاريو اوننوا تويې ورته پيل وکړ،چې خيردی يوه کيسه خووکړه،چې نورنو غرمه ده علي خان اکا وويل: راځۍ نن درته زما د عکسرۍ د وخت کيسه وکړم، ټولوورسره ومنله.

کيسه يې داسې پيل کړه: دوه څلوېښتمه سنه وه ،موږ نه پوهېدو چې کومه سنه يې يادوله خو خبرې يې پيل کړې، يوه ورځ د غرمې يوولس نيمې بجې وې د شنو وښو پنډ مې په شا کړی وه،او د کور په

لور روان وم د کوڅې په خوله کې (ګل زرینې) د مئینی ترور لور له مټ نه په ناڅاپه توګه ونیوم او کش یی کړم، علي ګیه ! چیرته داسې بېغمه روان یی؟ کلي ته اسکر(عسکر) راننوتي دي ځوانان له ځان سره عسکری ته بیایي بیا یي راباندې یوه ټوکه هم وکړه، چې ته خو هسې هم ځوان نه یې ورځه تاته به څه نه وایي ، ګلزرینه زما ډېره خوښه وه ،نه پوهېږم چې دهغې به هم خوښېدم او که نه، خو تل به یې راسره ټوکې کولې ،چې مایې هم له ټوکونه ډېرخوند اخسته، یو وخت مې ورته دولسوالۍ له بازارنه، دځونډي جوړولو لپاره یوه کوچنۍ دمخ کتلو شیشه اولونګ هم راوړي وو.

زما په زړه یې د ډار روې ګډې کړی سخت یې وو بېرولم ؛ پنډ مې ځای پرځای کېښود ،لږ داسې ورمخکې شوم زمونږ کور د کوڅې په اخر کې و ،پدی ځای کې کوڅه یو څه تاوه شوې وه او موړ(ګولایي) یې لرله، کله چې له ګولایۍ نه ورمخکې شوم ګورم چې همدا زمونږ د کور په خوا کې یو کله فیل (واز) موټرولاړی دی چې خړ او نصواري رنګ یې و ځوتنه عسکر زمونږ ددروازې مخې ته ولاړ دي ټکان مې وخوړ، غوښتل چې بېرته وروسته ولاړ شم.

په دې وخت کې ،ادې مې چې له عسکرو سره ولاړه وه راباندې فکر شو ،یو دم یې چیغه کړه، هغه دی علي ځوی مې راغی ، ربښتیا هم چې پخواني خلک ډېرد ساده او صادقه وو ، ددې له غږ سره دعسکرو فکر هم زما په طرف شو، ما غوښتل چې تېښته وکړم ، خو له پېښې به څه تېښته وي ، عسکرو وویل چې پرځای ودرېږه او ونه

ښوربږي ، نور نو لړزه راباندې ولګېده داسې شوم لکه د پښو لاندې مې چې په روانو اوبوکې شګې رواني وي، د قدم اخستو نه وم، ځای پرځای ودرېدم، هغوی هم راغلل او موټر ته يې ور پورته کړم.
موړ ورته له خندا لوټ په لوټ اوښتو او ده راته کيسه کوله ، له ختيځ جام ځخه يې يو غړپ وکړ حلق يې تازه کړ او کيسې ته يې ادامه ورکړه، زموږ له کوره يې سيده ولسوالۍ ته يوړم، درې ورځې ورسته يې له ځوتنو نورو ځوانانو سره کنړ ته ولېږلم ، هلته مو عسکري پيل شوه ، څه سربه مو خوړوم،يو کال عسکري وي ،ماچې کله اووه مياشتې تېرې کړې نو ر مې زړه تنګ شو ، په کور پسې به ډېرخفه کېدم،خو مورته به مې غوسه راتله، يوه ورځ پټ د شپې دخوب له ځايه په څه بهانه پاځېدم،او د تېښتې پرېکړه مې وکړه، ډېرفکر کولو ته مې وخت ونه ليد ،نو همداسې روان شوم،درې ورځې مې په پښو مزل وکړ،وروسته له درې ورځو نه مې ځان د ننګرهار بهسود ولسوالۍ دبهراباد ته را ورساوه ، زه ډېر بلد هم نه وم ، ځوځله مې لارې ورکې کړې، په بهراباد کې مې غوښتل چې له سيند نه پورېوزم،تکل مې وکړ چې په اوبولاهو کېږم ،ګورم چې ځوعسکر هم دي او غواړي له ابونه پورېوزي، ددوی په ليد يوځل بيا هرڅه رانه هېرشول، زلزله راباندې راغله په ابولا نه وم ګډشوی چې ژامې مې په کړپېدا شوې، هغوی چې زما دژامو ډول وهل وليدل، نو سم دواره راباندې پوشول،چې زه حتماً کوم کيس لرم اويا هم کومه پېښه په مخ کې لرم، نو يې بې له ځنډه راباندې سترګې

راووښتې ای دغل بچیه څه کوې غواړې چې وتښتې؟ ژرکوه ووایه چې له کوم ځایه راوتښتېدلې،اوچېرته ځې،ماهم دنرپشان ورته وویل چې له کونړ نه راغلم،اوکورته ځم.
په کونړ کې دې څه کول؟
هلته عسکر وم !
له لاسه یې ونیوم ،راځه اوس دې کورته بیایو ، ډېرې زارۍ او عزرونه مې ورته وکړل،خو غږمې یې وانهورېده،یورانه مخکې شو اوبل راپسې،پدې چې بیا ونه تښتم ،خوهغوی لاپدې نه پوهېدل چې که چېرې ماته د تېښتې چل راته نو اوس به دوی څنګه نیولی وم !
ماورته وویل ښه نوبیا ؟
ویې ویل: خېسرو ورځ موراباندې تېره کړه نور نو وړی شوی یم اوخبرې نشم کولای، شهصوار ورته وویل ،خیر دی اکا نو زیاتې خوبه کیسه هم خلاصه شوې وې خو د ا اخري یې هم ووایه چې بیا څه وشو ، سړی په خندا شو چې آن په خوله کې یې دغاښونو دنه شتون له امله تالو ښکاره شو ،موږ هم ورسره وخندل ،ویې ویل: بیاداسې وشو چې زما دتېښتې سزا داشوه چې یوکال عسکري مې په دوه کالوکې پوره کړه ، او وروسته له دوه کالونه د اول ځل لپاره کورته راروان شوم، چې دلارې په اوږدوکې ترخذ هم رانه ورک شو.
موږ ټولو بیا خټ وهل،په کړس کړس مو وخندل اوشور مو جوړ کړ،سلیم ورته ویل ښه نوبیا څه وشو؟ په څټ کې یې ورته څپېړه

ورکړه نو بیاڅه خوکورته راغلم او چې راورسېدم نو داسې وم لکه ځرنګه چې تللی وم، نه راسره تذکره وه اونه ترخذ ، هېچارا باندې باور نه کاوه چې زما وخت به پوره شوی وي ،ټولو به ویل چې علي خان له عسکرۍ نه راتښتېدلی دی، نور نوله هماغې ورځې نه زه یم او دا سپېره پټي اودادی ترنن ورځې پورې پکې اوړم را اوړم، چې په دې وخت کې نور نو پخه غرمه وه هغه ته یې مېرمنې د غرمې ناری راووړ او موږ چې لکه د سپېرکونډ کوبچي له ډېرو اوښتو او را اوښتو نه خړ پړ شوي وو د کورونو په لور وخوځېدو او په لاره کې مو د علي خان اکا کیسه یوبل سره په خندا تکراروله.

د ژوند رنګونه

ما دا منله چې دعصب،نصب او کلي کور له مخې مې ورسره پېژندګلوي او انشايي نه لرله خوپه دې باوري وم چې د زړه اړيکه اوپېژندګلوي مې ورسره تر نورو هغو څوچنده زياته وه، هغه مې دخپلې کورنۍ له غړيو څخه يوه بلله،هغې هم په زړه کې ځای راکړی و اوپه ښکاره به يې راته ويل،چې تر بل هرچا ورته ګران يم اوس يې په خپل ژوند کې دهغو کلکواو پېچليو غوټو خلاصول چې په خوله او غاښونو هم نا ممکن ول په لاس د خلاصېدو هيلې پيدا شوې وې.
هغې خپلې ډېرې مړاوې اوله منځه تللې هيلې دبېرته تازه او ګل کېدو په حال کې ليدلې او ماهم ډېرې هيلې ورپورې تړلې وې، هغه راته ډېره پياوړې،ښکارېده، حتی د پردې تر شاه به مې دهغې په مخ او تندي کې د وړتيا او لياقت کرښې لوستلې، هغې ډېر هنرونه لرل او له هريوه څخه يې ډېره په سمه توګه استفاده کوله،خويوائې يو هنر يې نه لاره چې هغه له جرئت څخه عبارت و او جرئت بيا د نورو ټولو هنرونو سرلاری او منعکسوونکی بلل کېږي.
په ډېرو کمو ورځوکې يې په خپل ځان ،فکر اوفعلونوکې ډېر مثبت تغيرات احساس کړل، يوه ورځ يې راته وويل:
زه غواړم په حقيقت کې يوه پياوړې،متحرکه او ژبه وره سياستمداره،ليکواله،وزيره او وکيله شم او ډېر مې زړه کېږي چې دا فکر او غوښتنې مې په حقيقت بدلې شي،نن مې په خپل زړه دومره باوري شوې يم چې آن که سلګونه زره خلک ناست وي نو

مخکې به يې لکه دبلبلې پشان خبرې وکړم ،وروځې يې پورته واچولې د لړې شپې لپاره دمکس کولو په خاطر يې سترګې پټې کړې ،ژوره ساه يې واخسته ويې ويل : خوداهرڅه به څنګه وشي؟؟ دومره خواسانه هم نده زه هم د چاپشان په ويښه خوبونه وينم.
ماورته وويل: کوم څه چې تا وويل دا هېڅ نا ممکن ندي ډېر په ساده توګه کېږي خوکه ته يې له زړه څخه وغواړې.
هغې ژر زما خبره را قطع کړه.
اتله !ما اوس له زړه څخه له هر راز ستونزو ، او کړلېچونو سره د ډغرو وهلو اومقابلې کولو پرېکړه په جدي ډول کړې خوستا همکارۍ ته تر ډېره اړتيا لرم.
ماچې کله دهغې په سترګو او مخ کې په واقعيت سره له هېواد،خلکو او دندې سره جنون اومينه وليده نو په کلکه مې دهمکارئ ژمنه ورسره وکړه، هغې ته مې ځينې لارښوونې وکړې،په خوشبېوکې په داسې حال کې چې رانه لرې وه خو دهغې په پخوانې سست بدن کې مې يو ډول ځواکمن حرکت احساس کړ،هغه دومره پياوړې په نظر راغله چې فکر مې کاوه همدا اوس يوه لوړ منصب لرونکې ده.
سبامې خپل ځای ته را وغوښته يوڅه لارښوونې او سپارښتنې مې ورته وکړې، اوپه بله ورځ مې په يوه ټلويزيون کې د مېرمنو په يوه خپرونه کې د ګډون لپاره وخت ورته واخيست،پروګرام يې ډېر په زړه پورې مخته يوړ،له همدې ورځې د ټلويزون د کار کوونکيو

خوښه شوې وه د رسمي کار کولو وړاندیز یې ورته وکړ ترڅو همدا خپرونه چې خپله پکې مېلمه وه د کورېه په توګه مخته یو سي.
خبره یې د مشورې اخستو لپاره راسره شریکه کړه ما هم پرته له فکر کولو ورته وویل : چې لومړۍ بریا دې مبارک شه او ورته ومې ویل چې د هغوی وړاندیز ومنې خو هڅه باید وکړي چې له ژمنې سره سم خپل کارونه معیاري او پرمختللي کړي،همدا سې یې وکړل ،بله ورځ مې په یوه ورځپاڼه کې د هغې یوه لیکل شوې علمي مقاله ولوسته، خوښ شوم له ځانسره مې وویل چې زموږ ګډو هڅو او هلو ځلو رنګ راوړ.
ماته هم ټولنې ته دیوه اهل او دکاري وړتیا لرونکي شخص دتقدیمولو ویاړ راپه برخه کېده،اوهغې په رښتیا هم زه ددې هرڅه لامل او دخپلوبریاوو راز بللم ،سره له دې چې په اوسنۍ عصر کې د هرچاد باور حلقه تنګه او محدوده وي، خو هغې پرما ډېر باور کاوه،ماهم ډېره هڅه کوله چې په ځان دهغې باور وروستي حد او اوج ته په رېښتینولۍ سره ورسوم.
له دې هرڅه سره سره په ښکلاکې ځینې ستونزې او تېروتنې وې چې بار بار به ورڅخه تکرارېدلې او دا عادتي تېروتنې یې زما هېڅ نه خوښېدې،مګر په خوله مې ځکه څه نه ورته ویل چې داسې فکر ونکړي چې ګواکې زه په هغې ځان غټ او مدمغ حسابوم، خوپه زړه کې به ډېر ورته ځورېدم.زه باور لرم چې ښکلابه فکر هم نه و

وربانديږ کړی خو ما دهغې دغه شان کړنې په يوډول نه يوډول د ځان توهين اوراته د اهميت نه راکولو په معنی ګڼلې.
اخر مې يوه ورځ زړه ډېر لوی کړ او ورته ومې ويل:
ګوره ښکلا دا بار بار اشتباهات او بد عدتونه ستا شخصيت ،نوم او علمي سويې ته ډېره لويه صدمه رسوي،خو داچې متل دی وايي: (علت ورکېږي مګر عادت نه ورکېږي) دا اوس دهغې عادت ګرځېدلی و چې دخبرې ځواب به يې په خپل وخت نه درکاوه، فون ته به يې په خپل وخت ځواب نه وايه، پيغام به يې په خپل وخت نه لوسته او که به يې ولوسته نو بېرته به يې ځواب ورکول اړين نه بلل.
دا اودېته ورته نورې ستونزې وې چې د ښکلا د ورځني ژوند د بهبود لپاره بايد جبران او له منځه وړل شوې وای، ځکه هغې ډېرې لويې هيلې او ارمانونه لرل او دهغو ټولو ارمانونو د پوره کولو لپاره بايد هغې ډېره قرباني ورکړې وای او داهرڅه يې له منځه وړي او يا بيخي کم کړي واي داځکه چې اوراو اوبه هېڅ وخت نه سره جوړېږي.
اوس نو هغه يوڅه مطرح شوې هم وه، وخت ناوخت به ځينو انځوريزو او غږيزو رسنيو کې د سياسي، ادبي او ټولنيزو بحثونو لپاره هم ور غوښتل کېدله.
يوه ورځ مې د سهار پر مهال ورته وويل: ښکلا ! ته بايد دخپلو ټولو هڅو او فعاليتونو ترڅنګ خپله کورنۍ هم وپالي او دهغوی اعتماد بايد تل له تاسره وي زه پوهېږم چې ته په دې هرڅه پوهېږي

خو غوارم بیا یې هم تاکید درباندې وکړم او په دې دې پوهه کړم چې د ټولنیز او کورني ژوند چارې ټولې د اعتماد پر پایو ولاړې دي.
هغې هم په پوره سپېڅلتیا ډاډ راکړ او دخپل ژوند قهرمان یې خپل مشر ورور راپه ګوته کړ همدارنګه یې له خپل پلار څخه ډېر رضایت وښوده او راته ویې ویل چې په هره چاره کې له هغوی سره مشورې کوي.
نور نو زما او دښکلا ټولې هیلې د غوړېدو په حال کې وې موږ هره ورځ دخپلو ارمانونو د اسمان له لمنې د ګرم او روښانه لمر د راختلو علامې اونښې لیدې،مګر هغه څه چې په دې اسمان یې لاهم خال خال وریځ ساتلې وه هغه د ښکلا هغه عادتونه ول چې زما له پیل څخه نه خوښېدل او هغې ته مې یې ډېر وخت په کنایوکې یادونه هم کړې وه.
یوه ورځ مې دېر اړین کار ورسره و نه یې فون ته ځواب ووایه،نه یې پیغام ځواب کړ اونه یې په مسنجرکې ځواب راکړ،سره له دې چې فون یې هم بند نه و او په مسنجر کې هم انلاین وه، تر ډېرو هڅو وروسته هم په دې بریالی نشوم چې په خپل وخت ورسره خبرې وکړم.
ډېرځنډ وروسته یې په مسنجر کې ځواب راکړ،څوخبرې چې مې ورسره وکړې هغه پوهه شوه چې زه خوشحاله نه یم نو یې همدومره راته وویل: ته څومره غوصه یې،د ځان د خلاصون لپاره یې ډېرڅه وویل خو زه اوس دښکلا له داډول خبرو اوکړنو سره عادت شوی وم.

ماخوستن مې په يوه مقاله کار کاوه چې راياده شوه، مسج مې ورته وکړ، بيا يې ځواب رانکړ، وروسته يې يواځې سلام وکړ او نور يې هېڅ ونه ويل،تر ډېر ځنډ وروسته يې بيا په مسج کې ليکلي و:
پوهېږې! اوس مې سکوت دنده شوه، او دردونه مې خوارېه ملګري،زه مې نور له خپلو تلپاتې دردونو سره ژوند کوم.
کله چې مې داخبرې ولوستې په سترګو مې تياره شوه، زړه مې دومره سخت ټکان پيل کړل چې نږدې و وچوي، ژرمې بېرون ته منډه کړه،دژمي په سخته هوا کې ودرېدم،په تندي مې مړه ښوله راماته شوه، له ځانسره مې وانګېرله چې نور يې لکه چې کورنۍ د کورله کارونو پرته د سياسي،مدني ادبي او ژورنالېستکي فعاليتونو اجازه نه ورکوي،ځکه په دې ورځوکې زه يوځه شکي شوی هم وم، خواوس مې خپل فکر باندې ۱۰۰٪فيصده ډاډه وم ،خپلې ټولې هيلې ارمانونه او هلې ځلې مې د شپې په دې توره تياره کې د ورکېدو په حال کې وليدې،تر ډېر ځنډ وروسته په داسې حال کې کوټې ته را ننوتم چې ستونی مې شديد درد نيولی و،دکورنۍ دغړيو او ماشومانو شور ماشور هم راباندې بد لګېده په لړزاندو لاسونو مې موبايل را واخست او دعلت پوښتنه مې ورځخه وکړه.
ښکلا ځواب راکړ:
بس اتله! دا ازاد شعر مې ډېر زيات خوښېږي.

دري ملګري

دماسختن لمونځ مې داليکين ژبړي رڼاتـه پـه داسې حال کـې وکړ،تابـه ويـل چـې پـه کوټـه کـې دې ګـرد چاپېره ژبړپلاسـتيک نښلولی دی،خوددې اليکين له رڼانه مې دومره خوند واخست باور وکـړئ چې د راډ يـابرق رڼاکې هغـومره خونـد نـه وو .لـه لمانځـه نـه وروستـه مـې لـه خپلـو دريتنـو ملګرو څخـه لـه يـوه سره دزړه غوټـه پرانيسـتله،هغه هم لکـه زمـا خبروتـه چـې تـږی او وږی وه داسـې پـه خوږه ژبـه يـې راسره دزړه خوالـه پيـل کـړل،زه يـې ډېرزيـات دځان پـه طرف جذب کړم،همداسې يې راته کتل يوه لحظه يې هم سترګې رانـه نه اړولې اونه يې زه دې ته پرېښـودلم چـې لـه دوه نوورملګروسره هم خبرې وکړم.لـه ډېروخبرو وروسـته،يې راتـه لـه هغـوی سره دخبـرو کولـو اجازه راکړه،مـاهم مـخ بـل ملګـري تـه را واړاوه ،خـودی يوځـه ګيله من راته ښکاره شو،البته دی به په دې ګيله من وو چې ولـې مې اول له ده سره خپلې غورې پيـل نکړې،خير خوپـه مـاهېڅجن حالت يې راسره دژبې په سر خبرې پيل کړې،کله به يې ګيله کولـه اوکلـه بـه يـې نازونه پـه زړه کې مې تېربـدل چـې،دربيم ملګرخوبـه هم راتـه ښـه پـه قهروې،چې ولې له هغه سره خبرې نه کوم ،دسترګوپه کونجوکې مې ورتـه غلـی غلـی کتلـې قسـمت مـې دلتـه کـار نـه کـاوه چـې لـه درې واړوسره مې په يو وخت کې خبرې نـه شـوی کوالی.لـه دربواړوسره مې موضوګانې بدلې وې،وبرېدم چې اواز راباندې ونکړي،خوښـه وهغـه هم خاموشي اختيـارکړې وه ،داسې نـه وه چـې مالـه ډېروخت

وروسته داسې ملګري پیداکړي وو ،هسې خو ،هره شپه،هره ورځ او
هره لحظه داسې ملګري راسره وي اوکه داملګري راسره نه وي نو
زما ژوند بيخي نيمګړی دی،بس لنډه به يې ووايم چې همدا
دوستان، زمازنده ګي ،خوراک،څښاک او تفريح دي،کله کله خوپه
کورکې راته مور پلار يوه نيمه غوصه هم کوي او وايي چې له مورږ
دې بيخي لاس اخستی دی،اوتل ته يې اوهمدا ملګري دي،خوزه په
يوه له نازه ډکه موسکاترې ځان خلاص کړم،خوکله کله داسې هم
پېښېږي چې ان له ماڅخه دهغوی دېبلولو هڅه هم کوي او په ځوځله
خـوېي ورتـه ګـواښ هـم کـړی دی دخوشـبېبولپاره يــې
زمااودملګروترمنځ يوڅه فاصله هم ايجاد کړېده،داځکه لکه څرنګه
چې زه له خپلوملګرو سره دومره مينه لرم نو ددې لس چنده زما
کورنۍ له ماسره مينه لري نو هغوی نه غواړي چې زه خپل ټول وخت
له دوستانو سره تېرکړم،خودا اوس زما په وينه کې نغښتې مينه ده
،چې وتل يې زماله وينې مشکل څه چې ناشونی کار دی،له دې
ملګري سره مې هم ښې ډېرې خبرې وکړې،نور مې نواندازاوکرکټر
ورته داسې کړ،چې له دريیم ملګري سره هم څه ووايم،که څه هم زړه
يې نه وو ،چې پرې يې ږدم خو بايد پرې ايښې مې وای،همداسې مې
دريیم ملګري ته ورنږدې شوم،هغه چې په مخ يې ښکلي دسمال
غوړولی وه چې رنګارنګ ګلانوباندې ښايسته شوی وه دده له مخ نه
مې پورته کړ،خودی لا داسې خفه وو ،چې هېڅ يې نه غوښتل راسره
سپڼ هم وکړي،نور مې نو ورته په عزر اوننواتو پيل وکړ،خوچاته

يې وايي،زه فکر کوم ده به هم داسې فکر کاوه چې ولې مې لومړی ده ته نوبت ور نکړ،خیر اخر مې له سترګو ورته اوښکې راغلې ،بیا یې هم راسره نه منله،الیکین هم زما د مظلومیت او د ملګري د غرور ننداره کوله او خاموشي یې اختیار کړې وه ،چې ورسره یې له سینې یو تور لوګی هم راپورته کېده او په کوټه کې یې منډې رامنډې وهلې ترڅوله دې ځآی څخه دوتلولار ومومي،نور نو شپه ډېره تیاره وه ،چې د خوب مچې وچیچلم،داسې یې کړم چې نور مې د دې ملګري په مخ راته سترګې،پوزه،وروځې،زنه،خوله،هیڅ نه ښکاره کېدل،اخر مې ورته وویل چې نورې خبرې به سباته وکړو ،هغو دوه ملګروته مې ډېر وویل چې دده په پخلاینه کې مرسته راسره وکړي،خو هغوی لاله هماغه وخته چې ما وسره خبرې بس کړې وې،سرونه تاو کړي وو ،زه هم د خوب مچې داسې وچیچلم چې زهرویې هرڅه رانه ورک کړل،همداسې مې سر کېښود ،سهارلمانځه ته چې پاڅېدم دی لا راته هماغه شان څرنګه چې یې ماله مخ نه د سمال اخواته کړی وه،لوڅ مخ زما د خبرو په انتظار کې وو.

لمونځ مې وکړ بیا مې دی راپورته کړ خبرې مې ورسره پیل کړې، خبرو یې ډېر خوند وکړ،څومره نازدانه اوله جادوډکه ژبه یې درلوده، خودا چې د شپې یې ولې راسره خبرې ونکړې ،ددې علت به زما په نظر داوه ،چې ماورسره سمې خبرې نشوای کړای ولې چې تر یوې نیمې بجې پورې مې هغو دوه نورو سره خبرې کولې،خودوی داسې

وو ،چې يو اځې يې له ماسره خبرې کولی شوې، په خپلو کې يې سره خبرې ،رازاونيازنه شوای کړای.
يوځه چې زما ورته فکر ونه شو چې درته مې د اګلالي ملګري درپېژندلي وای،فکر کوم تاسوبه وایاست چې ماخوددې ملګرو نومونه هم تاسوته وانه خستل،اند يښنه مه کوی اوس هم لاځه تللي راغلي ندي، اوس به يې درو پېژنم، يو ملګری مې،(شړل شوی لمر)ښکلی ناول چې عمراسحق ليکلی او دهېواد تکړه اوبااستعداده ځوان شاعر،کيسه اوناول ليکونکي ګل رحمن رحماني صيب ژباړلی دی ،دوهم ملګری مې،د(پاچاخوب)چې ګران بديع الزمان هاشمي په ښکليوټکوليکلی دی چې په زړه پورې نادر داستانونه پکې دي اودريم ملګری مې هم د(لښکرګاه)په نوم يوه ښکلې مجله ووه چې دهلمند دفرهنګپالوځوانانولخواپه ښايسته او مؤثرومضامينو ،مقالو ،شعرونو ،غزلواوادبي ټوټوپسولل کېږي وو.

هغوی باید اعدام شي !

دې خبرې په ټول کلي کې د لویو او وړو په فکرونو کې د یوې معما په شکل خطور پیل کړ، چې دلو مړي ځل لپاره د یوه هلک او نجلۍ له خولې اوربدل شوي وو چې له یوبل سره مینه کوي.
د هر مجلس د مجلسي له خولې چې به خبره راوتله نو موضوع به یې کاملاً همدا نوې خبره وه، خو چابه په یوه ډول او چابه په بل ډول کوله، هغه وخت کلي کې د مینې کلمه چا د پیسو په بدل کې هم نه شوه ویلی، ولې چې د دې کلمې ویونکی خو سوچه کافر بلل کېده.
مینه خولا څه چې آن چا به جرئت نه شو کولی چې له خپل پلار او مور سره د خپل ژوند د ملګرې یا ملګري په اړه هم څه وو ایي، نجونې خو بېخي د اسې وې لکه هندو چې د غویي له غوښې پرهېز وي د کلي خلک را ټول شول او په لوی جومات کې یې غونډه وکړه تر څو د اشرف او شریفې په اړه تصمیم ونیسي چې څه ډول سزا ورته وټاکي ، د سزا ټاکل حتمي وو ، ولې چې نن دوی د خپل کلي له رسم او رواج څخه په ښکاره ډول بغاوت کړی وو او ترټولو له لوی څخه دلوی جرم د مرتکب کېدو هڅه یې کړېوه.
فیصله په دې وشوه چې سبا به د مسجد مخې ته په میدانۍ کې دواړو مئینو ته ډېره درنه سزا ورکول کېږي، ځکه چې بیا څوک هڅه ونکړي ، چې د دوی په وینا د اسې ناروا کار ته زړه ښه کړي، خو دا چې سزا به یې څه وي ، په اړه یې څه ونه ویل شول.

کله چې اشرف د خلکو له پرېکړې خبر شو نو يې ماذيګر د ګودر په لاره کې له شريفې سره وليدل او په جومات کې د نن ورځې په فيصلې يې خبره کړه ،هغې ته يې وويل ،زه نه غواړم چې د ټول کلي پېغور په سر واخلم ،زه دانه شم زغملای ،ته دې په کورنۍ او کلي کې چا سره د سترګو غړولو پاتې نه شې ،زه حيران يم چې څه وکړم ،شريفې ! ! اخر ولې دا مخلوق دومره ظالم دی ،ولې دوی مور ته د هغې ګناه سزا راکوي چې کول يې حرام نه بلکې حلال او روا دي ،دوی ولې هڅه کوي چې مور د لويو او کوچنيو په مخ کې رسوا کړي ، ايا له دې نه مرګ بهتر ندی؟

شريفه چې تر دې دمه لکه بوت خاموشه ولاړه وه او له سترګو يې اوښکې روانې وې ،د اوږده کوچاني ټکري څنډه يې ور پورته کړه اوښکې يې وچې کړې ،له وچوا او پترې نيولو شونډويې په ډېر زور خبره راوويسته :زه نه پوهېږمه چې څه وکړو ،اشرفه تا ته به مې تل ويل چې په دې خبرو لويه تيره کېږده ،چېرته زه او ته او چېرته مينه ،له ما او تا څخه مينه څه غواړي او بيا په داسې يوه کلي کې چې ټول د مينې له نوم څخه کرکه او نفرت کوي ،ښه نو اوس ته راته ووايه چې څه کول پکار دي ،داسې څه بايد وکړو چې له دې لويې او د ټول عالم په مخ کې له دې بې عزتۍ څخه ځان وژغورو ؟

اشرف مخ په کوڅه ولاړ وو ،د شريفې په لور راتاو شو ،ورته يې وويل ،ته غم مه کوه اوس زه پوهېږمه چې څه بايد وکړو ،خويوه

خبره ده چې ته به مې ملتياکوې، بغير ستاله مرستې زه هېڅ نه شم کولای، هغې ورته رډې، رډې کتلې، څه کوې؟
ده ورته وويل، بېګاته دواړه له کلي وځو، شريفه لکه ترهېدلې هوسۍ څکه شوه، څه تښتو !؟چېرته تښتو، افرين دې وي درباندې شريفه، څومره په اسانه دې وويل، ته پوهېږې چې هغوی به له هرڅه دمخه ستاله کليو دوتلولپاره ځانونه چمتوکړي وي، هغه بياپرې رامخکې شو، ته هېڅ غم مه کوه، بېګاه ته د زمرک کوژده ده خلک دمبارکۍ لپاره ورته راځي، زه اوته هم په همدې منځ کې ځان وباسو يوځل ستاسو دکلا ترشا پټوپورې ولاړ شو نور ستا پېريان هم خلاص دي، شريفې زړه نازړه ورسره ومنله، هغه يې په تولـه خبره پوه کړه، وخت يې ورته وټاکه چې اشرف به ورته د هغوی دحجرې شاته ولاړوي او شريفه به ځان په ديوال را څوړند کړي اشرف به يې ونيسي اوپه همدې شکل به پښې له کلي سپکې کړي، همداسې وشول، اشرف ځان په ټاکلي وخت هدف ته ورسوه، شريفه هم په قابو ولاړه وه، ځان يې را اوږود کړ دلته له لاندې اشرف ونيوله او روان شول، اشرف شريفې ته وويل، اوس مه وېرېږه هرڅه به اسانه شي، کوم کار چې سخت وو، هغه له کور اوکلي راوتل وو، اوداکارمو وکړ، اوس راځه څو ښار ته هلته زما ملګري شته، سړک ته ووتل، موټرکې کېناستل او نېغ د اسلم دوی کورته ورغلل، هغه دا شرف د پوهنتون ملګری وو، کورته داخلېدو دمخه يې اسلم په قضيه پوه کړ، اسلم په اوږه ورته لاس واچوه ډاډيې ورکړ، چې هېڅ

غم ونکړې، شریفه یې بوتلله او لـه ښځوسره یې کېنوله او اسلم او اشرف حجرې ته روان شول.

سباچې خلکو پـه میـدانۍ کـې د اشرف او شریفې د سزا پـه انتظـار ناست وو او هغوی نه ښکاره کېدل ،اخر ملک له څونفروسره دهغوی دکورونو په لور وخوځېدل، داشرف او شریفې دوی کورونه یوبـل تـه مخـامخ ول، چـې دوی وروررسېدل دروازې یـې وټکـولې لـه دواړو دروازخخه ببرک او موسی په غم لړلو څهرو راووتل، ملک پـرې پـه قهـر شـو ،ولې د اخلـک سـتاسـو نـوکران دي، چـې درتـه بـه ناسـت وي، خوکله چې له پېښې خبرشو ،نور هم پـه غوصـه شو ،دواړوته یـې اختار ورکړ چې تر غرمې دواړه تورنان حاضرکړي کنـه بیابـه ګیلـه نـه کوي.

هلته اسلم اشرف ته وویل چې هلکه خوښه دې نده چې نـن مو نکـاح وتـړو او واده مـو وشي، اشرف ټکنـی شـو ،خو اسـلم بیـا پرې مخکـې شو ،ګوره زړه مه وهه پلار مې هسې هم ماښـام تـه راځي ،دهغـه پـلار قاضي وو ،خواوس دکلي د جامع مسـجد امـام وو ،مګراشرف بیـاهم ورسره ونه منله ویل یې چې که نکاح یې په خپـل کـور کـې وشي دابـه ډېره ښه وي همداسې یې وکړل، د اسلم پـلار اشرف تـه وویـل: ځویـه دا ښه کارندی چې ته تل له کوره فراري شي، ته که زما په کور کې ټـول عمـر هـم تېـر کـړې، نـه دربانـدې تنګېږمـه، خوفکر کـوم چـې تاسو او ستاسو د کورنیو لپاره به ښه نه وي، کـه ستا خوښـه وي زه سـبا لـه تاسـو سـره ځـم ستاسـو کلـي تـه او ستاسـو هرډول ضـمانت زمـا پـه

غاړه،زه به ستاسو له مشرانو سره خبرې وکړم انشاء الله چې د خدای
په توکل به هرڅه سم شي،اشرف هم ورسره ومنله او سباته قاضي له
ځوځوانانو سره یوځای دا شرف دوی دکلي په لور موټر روان
کړل،چې ورسېدل،نوغرمه مهال وو او نبغ هماغه مسجد ته ولاړ
کوم چې دهغوی لپاره پکې سزا ټاکل شوې وه،نجلۍ یې په موټر کې
پرېښوده او دوی راکوز شول،ملک اوځو نور ځوانان او سپین ږیري
ددوی مخې ته را غلل،له سترې مشي او ښه راغلاست وروسته
،قاضي مخ ورته راواړوه ،ښه نوهغه داکلي دی چې مینه کول پکې
جرم ګڼل کېږي،دمینې اظهار پکې له اصولو اورسمونو بغاوت ګڼل
کېږي،عاشق او معشوقه پکې کافران بلل کېږي؟
له جېبه یې د ستمال راوکېښ د تندي خولې یې وچې کړې،اوبیا یې
په خبرو پیل وکړ،تاسو ماته داوواياست چې هغه وخت کله چې تاسو
خبر شوی دادواړه ځوانان اوپېغله یوبل سره مینه لري،اوددوی واده
موپه خوښۍ سره کړی وای ښه به وای اوکه اوس ښه شو؟
ملک پرې رابرګ شو،قاضي ورته وویل:وروره غوصه دې تېره
کړه،زه دلته دخبرو لپاره راغلی یم نه دجنګ او شخړې لپاره.هیله ده
چې زما خبرې واورئ اوفکر پرې وکړئ زه پوهېږم چې ستاسو په
سترګو دناپوهۍ جال خور دی،نو راځئ جال له خپلو سترګو لرې
کړې،دونیا وګورئ او خپل ژوند په مینه محبت او ورورولۍ کې
تېر کړئ،وګورئ په دنیاکې له مینې بله کومه خوږه کلمه نشته،نوزه
له تاسو هیله کوم چې دادواړه (اشرف اوشریفه)ونازوئ هغوی ته

سزانه بلکې خوښي ورکړئ تاسو له هغوی سره په دې خوښي کې ګډون وکړئ او دنوي ژوند مبارکي ورکړئ او له دې وروسته هم ځوانان تهدید نه بلکې تشویق یې کړئ، هماغه وو چې د قاضي په خبرو ټولو فکر وکړ او خوښې یې شوې، له هغه څخه یې مننه وکړه، وروسته له هغې یې شریفه له موټرنه راکوزه کړه، خپل کورته یې ولېږله .له دې ورځې وروسته په کلي کې اشرف او شریفه د مینې اتلان ونومول شول، او هغوی یې په مینه کې بریالي لیلا او مجنون وبلل، څو ورځې وروسته یې واده هم وشو.

ناليدلې ليلا

سبايې په ښوونځي کې مسا بقه وه، ټولو هغو شاګردانو ته چې داستادانو په اند ، ذهين اولايق ول،دمقالو ليکلو په خاطر وويل شول.ښوونځی رخصت شو ،ټول شاګردان خپلو کورونو ته ولاړل.دی چې کله کورته ورسېد ،کورته په داخلېدو سره يې سترګې په دوه خويندوولګېدې چې له کټ نه يو اوبل طرف ته ناستې وې دکټ له منځه دزګيرويو اوسړو اسوېلو اوازپورته کېده ، چې نږدې ورغی، ګورې چې موريې ګرمې تبې نيولې ،چې سمه يې خوټوي،لورګانو يې ورته سراوپښې زور کولې ده سلام وکړ.مشرې خوريې په پرېشانه ډول له ژړا په ډکو سترګو دده لورته وليدل، غږيې پرې وکړ:

ادې ښه نه ده.

په داسې مړاوواوکاواکو قدمونودکوټې په لورروان شو لکه د ژمي په موسم کې چې پاڼه ديخ له زوره نيمه ژېړه اونيمه شنه وي خو هره شيبه يې دغورځېدو امکان وي ،کتابونه يې په الماری کې ايښې وو ، ترښايسته ځنډوروسته له کوټې راووت ،سترګې يې لمدې اودپزې سريې سور اوښتی وو ،چې دده دژړا شاهدي يې ويله،غږيې کړ.

زاهدې !

هغې ځواب ورکړ،څه وايې لالا !؟

هغه تېره ورځ چې مې د تورګل لالا نه د فصل لپاره د سرې(کېمیاوي کود) د راوړلو په خاطرپیسې پورکړې دي، راوايې خله چې مورډ اکټرته بوځم.
ښه سمه ده لالا ! دادی اوس يې راوړم، کوریې سرک ته څېرمه و.هره شېبه دموټرد پیدا کېدو امکان وو ،نويې مورپشاه کړه له کوره ووت مشره خوريې ورسره روانه شوه ،ډاکټرته چې ورسېدل ،هغه هم سستي ونکړه دناروغ صحت ته په لیدو يې له نورو ناروغانو اجازه واخسته اودوی يې وغوښتل.معاينات ترسره شول درمل هم ولیکل شول.د درملو اخستو په وخت پیسو کمبود وکړ.حیران ووچې اوس څه وکړي له غم اواند ښنې په ډکه څهره ببرون ته راووت،خوريې ترې پوښتنه وکړه ولې څه شوي ؟
ده وويل پیسې کمې دي که دوا تولي اخلو ،نوکرایې لپاره څه نه پاتې کېږي هغې ورته وويل خیردې مورته دوا پوره واخله موټروان ته به هلته پیسې پیدا کړو ،همداسې يې وکړل،تېرماښام ووچې کورته ورسېدل ،مورته يې درمل ورکړل هغې ارام وکړاودی خپلې خونې ته لاړد ډوډی دخوړلووخت شو شوک ورپسې ورغی د ډوډی خوړلويې ورته وويل خوده انکار وکړ.
زه يې نه خورم موړيم،فکر يې کاوه چې مقاله په څه ولیکي ترڅويې سبا په اداره کې ورکړي،له ډېرسوچ اوفکر وروسته يې سرپه کمپله کې تاوکړ،څه وکړم هېڅ هم په ذهن کې ندي راپاتې،ويده به شم ،کومه بهانه به ورته وکړم،خو خوب هم نه ورته ،ببرته راپورته شو ،

کتابچه یې راوخسته او په څه لیکلو یې پیل وکړ مقاله یې ولیکله ،په بله ورقه کې یې پاک نویس کړه .نورپرېوته، سهار له خوبه د پاڅېدو سره سم یې د مورد صحت پوښتنه وکړه ،هغه اوس ترپرون ډېره ښه شوې وه ،په خویندو یې ټینګار وکړ چې د مورډېرخیال وساتي ،نور ښوونځي ته روان شو د تلو په وخت کې یې له مورنه دعاوا خسته او ووت،.نن مکتب ته هم ناوخته ورسېده ،خپله لیکلې مقاله یې په اداره کې مدیر ته وسپارله،د صنف په لور راوان شو ،درېیم ساعت وو چې مدیر او سرمعلم له نورو معلمینو سره صنف په صنف وګرځېده ، داخبره یې کوله چې د لومړي دوهم او رېیم مقام ګټونکو ته به جایزې ورکړل شي،خو ګورئ چې سباته غیرحاضري ونکړئ چې د معارف له ریاست څخه هم هیئتان راځي .سبا ته دی بیا وختي له کوره راووت اندېښنه یې هم کوله ،ویل یې چې د مقالې لیکلو په وخت کې یې فکرسم نه وو ،خدای خبرچې څه به یې لیکلي وي ،هسې نه چې صفر نمره یوسي د ټولو استادانو او همزولانو پروړاندې به وشرمېږي.

اوهو ! ربښتیا سباته خو دنجونو دلیسې شاګردانې هم راځي کنه ځکه چې دا خومسابقه ده هغوی هم پکې ګډون کوي ،پښه نیولې شو.

نه نه هېڅ نه ځم ! ،پرېږده چې هرڅه کېږي وي به زه خو به یې نه وینم ،بیا به یې پریکړه بدله کړه خیرلاړ به شم خو په اخرکې به کینم.هسې خو هم له وضیعت نه پته لګېږي ،که حالات ښه نه وو ، غلی به راوه

وځـم.پــه همــدې کرلو ،ربېلــوکې د ښــوونځي پــه دروازه داخــل شو ،شاګردان لین ولاړوو.مدیرد ستېج پـه سر خبرې کولې،کله چې دمدیرخبرې پای ته ورسېدې،سرمعلم رامخکې شو ،سلام یې وکړ ټولو شاګردانو اواستادانوته یې ښه راغلاست ووایه.ویې ویل چې اوس به تاسې تـه دمقالوپـه اړه خبرې وشي اوګټونکیو تـه بـه خپلې جایزې ورکړل شي.

ټــول اســتادان ســره ټــول شــول،مدیروویل راځــئ چــې پــه دې دوه (دنجونواوهلکانو)په لېسو کې ستاسو وروریاخوراوممتازشاګرد ،دروپېژنو چې څوک دی ،دده پـه زړه دوبرې ساړه ننوتـل لـړزه پـرې راغلـه هـېڅ شـي ، خونـد نـه ورکـاوه ،هغـه بـه ویـل راځـه ببـرون تـه وځم،خوجرئت یې ملتیانـه کولـه، دستبج پرسر استادانواوستبج چلوونکي په دې خاطر چې دټولوتلوسه ډېره کړې ویل به یې پوهېږې د ننني ازمویني ګټونکی به څوک وي؟

پـه لېسـه کې بـه یوشورجوړشـو ،چا بـه یوچاتـه ګوتـه نیولـه اوچابـل چاته،اناونسر(ستېج چلوونکي) بـه غـږکړ الله دې تاسـو تـه انصـاف درکړي داپرتاسو څه شوي.ایا تاسو هېڅ څه نه دي زده کړي ټول ناکام شوي یاست ! !یوه درنه چوپتیا به خوره شوه.بیابـه یې وویـل مـه خفـه کیږئ ماشاءالله تاسوډېر بـا استعداده یاست.اوس ! اوس !معرفي کـوم دلمـړي مقـام اوغتـې جـایزې ګټـونکی اوښـکلی شـاګرد ! ! ! پوهیږئ څوک دی ؟بیا به یودروند شورجوړ شوداسې لکه دچنچنو یولوی اووړی سیل چې دمازیګرلمرپرېوتوپه وخت کې د غنمو پـه

پتہي راتـوى شـي خـو دهقانـان ورتـه اشـپلاق وکـړي اوبېرتـه يـې والوځوي ،داسې حال به جوړشو ،نه نه تاسو يو هم ونه ويل، هغه با استعداده ځـوان دی ،هغـه دی ،ټولوبـه ورتـه غوږونـه کـاږه کـړل اويوډول تلوسه به يې زړه کې وه،نور نو انتظار هم سترى كوونكى کېده، چې په دې وخت کې له ستېيج نه غږ راووت هغه دی د يوولسم (ب)ټـولگي تکړه،بااستداده اومؤدب شاگرد جمال خـان ! ! !يوځل بيـا هـهـا اوچيغې جـوړې شـوې دلاسـونوپړکايوبل قسـم خونـدور زېگنال جوړ کړی وو ،ټول حيران وو ،جمال هېڅ فکرهم نه کاوه هېڅ يې نه منله ،ويل يې چې هغوى به ټوکې کوي ،خو كله چې يې وويـل له جمال څخه هيله کېږي چې ستېج سرته تشريف راوړي ،دلاسونو دپړكولـو پـه بدرگـه پـه داسـې حـال كـې لـه وروسـتي لـين څخـه راووت،چې په سترگوکې اوښکې ځليدې خو دا اوښـکې دخوښـې وې.نـرږدې دوه دقيقـې چکچکـې روانـې وې ،سـتېيج تـه پـه رسېدودلېسې مدير غاړه ورکړه په تندي يې ښکل کړ،مايک تـه يې نږدې کـړ ،ويـې ويـل زه پـه داسـې شاگردانوفخر کوم،نن جمـال خـان خپلې لېسـې تـه يوبـل ويـاړ ورپـه برخـه كـړ،ټولـو اسـتادانو مبـاركي ورتـه و ويله ،اناونسر و ويل پوهېږی د جمـال مقالـه د څه شي پـه اړه وه ،جمال نن داټولو ته ثابتـه کـړه چې لـه خپلې مورسـره څومره مينـه لري دهغه د مقالې عنوان دی

(موري ! ستا مقام ته سلام) جمال ته خپله جايزه ورکړل شوه ،اميلونه پـه غـاړه لـه سـتېج نـه راكوزشـو ،د دوهمـې جـايزې گټـونكې د

نجونو دليسې دلسم ټولګي زده کوونکې نورجهان وه چې نن دکومې ستونزې له امله نه وه راغلې ،سبا ته چې جمال لـه ښـوونځي نه کورتـه ولاړنو کشرې خورېې يو پاکټ ورکړ،پوښتنه يې ځنې وکړه،داڅه دي ؟

خورېې وويل نه پوهېږم خو زمونږ همصنفۍ اود پروني دوهم مقام ګټونکې نورجهان راکړی هغه پرون نه وه کېداې شي تاتـه بـه يې مبارکي ليکلې وي ،دی هم کوټې تـه ننوت پاکټ يې څېرې کړ،پـه سپين کاغذ يو ښـکلی ګـل ايښـودل شـوی وو ،ليـک يـې پرانيسـت ليکل شوي وو ،مبارک، مبارک ، جمال خانـه ډېره دې درتـه مبارک وي.زه ويارم چې ستاپه شان ذهين هلکان لرو ،ډېرې نورې خبرې يې هم ليکلې وې ،خو پـه اخرکې يې ليکلي ووچې ماتـه، ليدلی يې خوکېدای شي تا به زه نه يم ليدلې.
ده هم ورتـه خط وليکـه ،اول يې ترې مننه وکړه اوبيا يې مبارکي، ورتـه وويلـه ،خپلې خورتـه يې ليـک ورکړ،سبا يـې چې خور راغلـه جمال ته يې وويل لالا !تا په نورجهان څه تعويز ياکوډې کړي، هغـه خو سمه درپسې مړه ده اوربښتيا پوهېږې چې هغې نن درته زما په مخ کې ليک وليکه اوکه راباندې غوصه کېږې نه ،نو به يې درتـه ووايـم ،هغې ليکلي چې غواړي له تاسره وګوري.
ورور خپلې خورتـه برګ شوغلې شـه ليونۍ ! دهمدې ليکونو لـه لارې يې دجمعې په ورځ يوځای وټاکه چې هلته به ګوري ،جمال ښه ځان لوکس جوړکړ،لـه کوره ووت ،غوښـتل يـې ځان ټاکلې ځـای تـه

ورسوي پنځلس دقيقې وروسته دنورجهان سترګې په جمال ولګيدې چې له موټر څخه پياده شو ،په خپل ځاى ودرېد ،اخوادېخوابې وكتل،دجمال هم ورته په مخامخ ولاړې نجلۍ سترګې ولګېدې،كومې نښې چې ورته دليک لارې ښودل شوې وې ،هماغه نښې يې د نجلۍ په جامو كې وليدى، نو په لوري ،يې ور روان شو ،اخوا دېخو يې ونه كتل، تنده يې زياته وه چې اوس به له نورجهان سره وګورې، له سړک نه په پورې وتوكې وو ،چې د موټر دټاير كريكه اورسره جوښت يوو پره وونكي ،درز دخلكو توجه دسړک پرمخ نسكور هلک ته واړوله،نورجهان ،چې ورته مخامخ ولاړه وه،چيغه يې كړه جماله ! !منډه يې كړه تر نورو خلكو مخكې وروررسېده،خوبيايې يوه بې درېغه چيغه وكړه،هغې دجمال مخ ونه پېژانده،ولې چې موټريې پر سرختلى وو ،خلک پرې راټول شول،خو جمال مخكې له روغتون ته له وړلو مړ وو.

نابلده سوالګره

سترګې يې و زبېښلې، څه لاندې توپې شوې اوڅه اوښکې يې د سهارني شبنم پشان د بڼو په څوکو کې ونښتې ، لمر هم تازه را پورته شوی و په بڼوکې بندې اوښکې يې ځلېدلې، پوزه يې هم کش کړه ،ويې ويل زه نه پوهېږم دلته څنګه راغلم اخر ولې له ماسره خدای پاک داسې کوي؟

همدا يې وويل نوريې ستونی را ډک شو مخ يې بل خواته واړوه،کله چې يې بېرته زما طرف ته را وکتل سترګې يې هم وچې وې اودپوزې څوکه يې سره اوښتې وه.

ورته ومې ويل نو په دې سهار وختي کې دلته څنګه ولاړه يې اوپه دې درسره پلاستيک کې څه دي؟

نجلۍ ووېل :ولاړه خو ځکه يم چې هېڅ نه پوهېږم چېرې او څنګه ولاړه شم،نن مو په کور کې هېڅ هم نلرل، چې خوړلي مو وای حتی دځان ګرمولو لپاره مو هم څه نلرل، په کور کې وړوکی ورور يا خور نلرم نو ځکه پخپله له مورنه پټه را ووتم ، ترڅو زه هم ګدايي وکړم ،له دې خبرې سره نه يواځې دهغې بلکې زما زړه يې هم دومره نری کړ چې ناڅاپه ښه په زوره رانه وژړل شول،هغه هم سلګيو واخسته،جېب ته مې لاس کړ کاغذي دستمال مې را واخست اوښکو پاکولو لپاره مې سترګوته پورته کړ چې بيا مې ددې خبرې ترغوږه شوې،له ژړا سره په ګډه غږېې ويل: اوس چې دلته بازار ته را ورسېدم په هرځای کې يو ،دوه او دسوالګرو ډلې ولاړې دي په ښار

کې له نورو خلکو سوالګر ډېر دي اوس نه پوهېږم چېرې لاړه شم او له خلکو څنګه سوال وکړم، بیا یې هغه لاس چې پلاستیک پرې نیولی و را پورته کړ ،په دې پلاستیک کې مې دوه کتابونه دي دامې ډېر قېمته اخستي دي او هېڅ نغواړم له ځانه یې ببل کړم ،سره له دې چې ماته یې لا تراوسه کومه ګټه نده کړې،په دې کې د ژوند د مشکلاتو سره دمبارزې کولو هنرونه او لارې چارې په ګوته شوي خو نن ما هغه وروستۍ لاره چاره هم و ازمایله مګر زما ژوند ته یې هېڅ تغیر ورنکړ.

ورته ومې ویل ښه نو زده کړې دې هم کړې دي؟

هو پروسږکال ۹ ټولګي ته بریالۍ شوم خو اوس یې نه وایم.

ولې یې اوس نه وایې؟

ځکه یې نه وایم چې په کور کې سرپرست نلرم ،ښوونځی مو له کوره لرې دی مخکې مې پلار دکلي له نورو نجونو سره راته یو کوچنی موټر نیولی و په ګډه به مو پیسې ورکولې، اوس یې توان نلرم، د ښوونځي د جامو، کتابچو او قلمونو لپاره خوځه چې ان دخپل ځان د مور ساتلو لپاره یې هم نلرو، کله د یوه او کله د بل همسایه کورته په تمه ناست یو دا دوه کاله به مې حکومت د پلار یو اندازه معاش راکاوه، خپل ځان مو ورباندې ساته خو دا درې میاشتې وشوې چې هغه یې هم راباندې قطع کړی دی مور مې هم د شکر ناروغي لري یوناڅاپه پرې حمله راشي بیا راته لکه دمړي پشان پرته وي.

سره له دې چې د پوښتنو کولو توان هم نه و راکې، نور مې نو زړه ببخي را ډک شوی و خو په سختۍ مې ورته وویل:
نو پلار دې چېرې دی او ولې يې دولت معاش نه درکوي؟
دنجلۍ په سترګوکې بيا اوښکو ډنډ جوړ کړ،ژوره ساه يې واخسته خبرې يې قطع نکړې، پلار مې په يوه وزارت کې مامور و دوه کاله وړاندې يې په موټر ځانمرګی برید وشو او پلار مې پکې شهيد شو ، اوس يوازې زه او مور مې پاتې يو نو ورونه او خويندې هم نلرم.
ماورته وويل ښه نوته اوس غواړې چې سوال وکړې، هغې سترګې د ځمکې په لور کړې ويې ويل:
بله چاره نلرم خوشنګه به سوال وکړم، ماته خو د سوال کولو او خيرات غوښتو هېڅ چل نه راځي تراوسه مې هېڅ چاته دسوال په نيت لاس ندی غزولی،او وېره هم لرم،هغه وخت چې زه به ښوونځي ته تللم او کومې نجونې به مې چې ليدلې چې سوال به يې کاوه کله کله به مو چې له کومې پوښتنه وکړه چې خلک خو يې نه په تنګوي؟
ډېروبه ويل چې ځينې ځوانان هلکان دي نه يوازې دا چې خيرات نه ورکوي بلکې دېرې بدې خبرې او تقاضاوې ورڅخه لري اوس زه خپله په دې سرنوشت اخته يم خدای ته ډېر سوالونه کوم چې له دې ژوند څخه مرګ راکړي ډېره به ښه وي.
کاغذي دستمال مې ورکړ ترڅو پرې خپلې اوښکې پاکې کړي،دکور پته مې ورڅخه واخسته .له ځانسره مې وويل له ځينو ملګروسره به

بيې يادونه وکړه که په ګډه ورسره يو څه اندازه مرسته وکړو ددې به وزلې ښځينه کورنۍ يو څو ورځې خوبه پرې تېرې شي.
همداسې مې وکړل کله چې دفتر ته ولاړم د خپل وس په اندازه مرستې مې ورته برابرې کړې دريمه ورځ مې په يوه ټکسي موټر کې بار کړې ترڅو يې کورته ورورم کله چې د نجلۍ لخوا په راکړل شوي ادرس هغه ځای ته ولاړم ،له يوه هلک ته مې د نجلۍ لخوا راکړل شوې نښې وويلې ،تصادفاً په هماغه ساحه کې وم خو هلک ماته ښکته پورته کتل نور يې څه نه ويل ،بيا مې پرې اواز وکړ ايا تاسو ته معلومات شته ؟
هلک ټکان وخوړ لکه له خوبه چې ويښ شي.
-هو هغه همدا ځای دی خو اوس هغه نجلۍ او مور يې نشته؟
- څه نشته،يعني څه ستا مطلب څه دی چې نشته ايا هغوی له دې ځايه ګډه وکړه.؟
-نه نه کډه يې نده کړې بلکې هغوی دواړه اوس په دې دنيا کې نشته.
د هلک خبرې راته مسخرې ښکاره شو ، ورته ومې ويل داته څه وايې سمه خبره وکړه.
هلک وويل سمه خبره کوم راشه وګوره هاغه يې کور دی، تېره شپه د نجلۍ مور دناروغۍ له امله خپل ژوند له لاسه ورکړی و او نجلۍ پخپله ځان وژلی و.
د هلک په خبرو مې بيا هم باور رانغی له لاسه مې ونيو ورته ومې ويل راشه کوم کور يې دی هلک مخکې او زه ورپسې شوم،يوه په

لوګیو ککړ کورته یې ننوېستم کوټې کړکۍ هم نلرلې، په منځ کې یې د فرش پرځای پلاستیکی بنر غوړېدلی و په یوه تاخچه کې یوازې هغه دوه کتابونه ایښی و چې په هغه ورځ مې دنجلۍ په لاسونو کې ولیدل.

زما موټر

دکړکۍ ترڅنګ خلاصې شیشې ته مخامخ ناست وم، داخبار پروف مې کاته، په دې خاطر چې کومه غلطي یا اشتباه ونه لري، ځکه سباته باید چاپ شوی وای، دروازه راخلاصه شوه، سینه مې دود ونیوه ،ډېرتېـز وټوخېدم، اخواتـه پـه ځـوکۍ ناسـت هلـک راپورتـه شو، دپنځوافغانیوسکه یې ورکـړه، اوروان شـو ،دروازه یې بنـده کړه، ماخپل کارته ادامه ورکړه، شېبه وروسته بیا هلک راغی ماتـه رانږدې شوه، په درې یې راته وویل ،توهم پنج افغـاني بده ،ماپـه دې خاطر چې دې هلکانوته کنجوس ښکاره نشم، نومې بې لـه کوم بحثه پنځـه ګـون ورکړ، لکـه د تېرپشـان یـې دروازې تـه درز ورکـړ او ووت، کتـل مـې اخبارتـه خوفکر مـې لـه هلـک سـره وو، طاقـت رانغی، همداسې ورپسې بېرون ته راووتم، ګورم چې ددفتر ترڅنګ پـه مطبعـه کې، هلتـه چـې اخبار، مجلې، کتابونه، پوسـت کارتونـه اونورشـیان چاپېږي، لـه دروازې نـه لـږ ور اخواتـه ناسـت دی، اودمطبعې له یوه کارکوونکي (مجیـد) سره خبرې کوي، زه هم وروړسېدم ،ترڅنګ یې کېناستم، هغه ترې پوښتنه وکړه نن دې څو روپۍ ټولې کړي دي، ده ورته ویل ۳۱۰ سـه صد ده روپـه ،داوخت نو دسهار نهه بجې او ۴۲ دقیقې وې، زه حیران شوم، چې تراوسه خوزما پشان خلک له خوبه هم نشي پاڅېدای ،اوده دنر بچي بیا درې سوه او لس روپۍ مزدوري کړېده، دتعجب خبره ده، په هلک مې ښکته

پورته نظر تېر کړ، له لباس، وېښتانو، پښو او لاسونو، او په سر له خولۍ څخه يې داسې راته معلومه شوه، چې په تېرو شلو ورځو کې خويې هغه د خلکو خبره هېڅ او به ندي ليدلي، دوی خبرې کولې او ما دی ارزيابي کاوه، اخريې په خبروکې ورپرېوتم، ورته مې وويل، کور دې چېرته دی؟

ـ په لب جر کې.

ـ څوکلن يې؟

ـ دیارلس کلن.

ـ نور ورونه لرې.

ـ هو درې دانې، يورانه مشر دی او دوه رانه کشران دي.

ـ ښه نو هغوی څه کار کوي؟

ـ له مانه چې مشر دی، هغه واده کړی دی، او له مورنه بېل دی، هېڅ ترې خبر نلرو چې چېرې دی او څه کوي، او له مانه چې کشران دي هغوی کوچني دي، ما لا ورڅخه د پلار په اړه پوښتنه نه وه کړې چې ويې ويل: پلار مې سپين ږيری دی، تېر کال يې په غره کې تيرې وېستلې چې يوه غټه تيره يې په پښو راولوېده او اوس شل (فلج) دی.

بله پوښتنه مې ترې وکړه لمونځ کوې، هلک په ژړا شو، سلګيو واخست، خبرن لستونی يې پرسترګو راتېر کړ، نه! ما ورته وويل ولې لمونځ نه کوې، يادې ندی؟ هلک وويل، پلار مې راته لمونځ شروع کړی و، ډېر مې ياد کړی وو، د قران شريف دوه سورتونه مې هم ياد

کړي وو ،خوهغه وخت چې پلار مې شل شو او وروړ مې له موږ نه ولاړه ،لمانه هم لمونځ پاتې شو ،په مسجد کې مې له ملاڅخه سپياره هم پيل کړې وه ،په کور کې مې مور او پلار لمنځونه کوي ،خوزه چې کورته ولاړشم بيا له ځانه خبرنه يم هرڅنګه او هرچېرې چې پرېوتم هماغه شان ويده شوی يم،هغه چې لاندې ځمکې ته يې کتلې او له خپلې د سپېلنيو له خلتې يې غټ ډکې ټولول ،خپلې خبرې وغزولې:زمالانه ياد برې چې ماپه درې وختونوکې يووخت ډوډۍ هم له خپل مور او پلار سره په خپل وخت خوړلې وي،هغه ډېر زړور وو ،ماته يې وويل ډېروخت داسې کېږي چې زه کورته ولاړشم نو په کور کې هغوی ويده شوي وي،هلک غوښتل ولاړ شي ،پورته شوويل يې ځم چې ګرمي ده وروړسته موټرونه کمېږي زماد غريبۍ وخت همدااوس او وروړسته له ماسپښينه وي،ولې چې هوا يخه شي بيا ټول موټرونه راپيدا شي او په سړک ځای نه وي نو زموږ هم خدای ثواب وکړي او يوڅو روپۍ وګټو.
مخکې له دې چې ولاړ شي بيا مې ترې وپوښتل کله چې د موټروته دود کوې ايا هغوی درسره ښه رويه کوي؟
لويه ساه يې واخسته،پرېږده يې هېڅوک هم يو شان ندي،کله مو خلک رټي ،کله کله خوملا يونيم په څپېړه وهي،او ځيني بيا ښه وي پيسې هم راکوي،او لا يې پرموږ زړونه سوځي او داسې راته حيران ګوري چې له ورايه يې په څهروکې خفګان ښکاري، هرڅوک د بل چاپه مشکل نه پوهېږي ،يوازې هغه څوک پوهېږي چې په سينه کې

يې زړه وي نه کاني ،هلک ځانته حيران کړم،دا سې خبرې يې کولې چې هريوه يې د کانې کرښه وه.
نه پوهېږم په کوم سوچ کې به تللی وم چې لاس يې را اوږود خدای پامان،زه ځم خوګوره هروخت به پنځه روپۍ راکوې کنه موټرته دې هېڅکله هم سپند(دود) نه کوم او په کار کې دې برکت نه لوېږي !
حيران شوم چې دی څه وايي،زما موټر؟ ! ورته مې وويل زما موټر چېرې دی؟دد فتر مخې ته ولاړې فولادي رنګ کې کرولاته يې چې د مطبعې د مالک وه لاس ونيوه دا څه شی دی،زما خواب په لاس راغی چې ولې دا هلک په سر کې بېرته راوګرځېده او لمانه يې پنځه افغانۍ واخستې.

دويني ګروپ

له ډېرې مودې وروسته مې يو ملګرى څنګ ته راغی چې په ليدو يې ډېر خوښ شوم، مخامخ مې ځانته کېناو ، خبرې مې ورسره پيل کړې، دداسې خلکو خبرې هسې هم سړي ته خوند ورکوي ډېرپه تلوسه کې وې ورته.

ورته مې وويل:ښه نوقصه راته وکړه چې په هغه ځاى کې دې وخت څنګه تېرشو ؟ وظيفه دې سخته وه که اسانه، دخلکو چلند درسره څنګه وو ، امنيتي حالت په کومه درجه کې قرار درلود او.... ، هغه راته وويل ياره پوښتنه يې مه کوه ، زه هم ټکنی شوم فکر مې وکړ چې هغه لېرې ځاى دى کېداى شي، خلک حالات ، رسم او رواج يې بدل وي ، کله چې داسې يوځاى ته نااشناکس ورشي حتماً پکې دځه مودې لپاره زړه بدى کېږي ، امکان لري چې له خلکو به يې زړه ټکېدلی وي، نه به غواړي چې راسره پرې خبرې وکړي، لړغلی شوم خوبيا مې صبر ونه شو.

ورته را نېغ شوم ، ولې لکه چې خوند يې درنکړ که څنګه؟

بالښت يې ځانته راکش کړ، په منځ بېل شوو وېښتانو کې يې ګوتې تېرې کړې ، هغه پخپله له بدن نه کمزورى وو ، په غوښه ډېرابادنه وو ، خو وېښتان يې لوى ساتل ، راته مخامخ شو.

ته غوږ شه چې دخپل دفتر په اړه درته څه ووايم ، ما چې هم همدا غوښتل ورنږدې شوم، ښه ووايه کنه.

ښه نو غوربشه ،کله چې دوه کاله وړاندې موږ څونفرو ددې فتر لپاره انټرویو ته وغوښتل شو نو زه پکې ومنل شوم،چې ورغلم،خپل مسؤولیتونه راته په ګوته کړای شول،ددفترشرایط اوزما دنده راته وسپارل شوه،زما شعبه،دخوب ځای اونور هرڅه راته وښودل شول،رئیس راته یې وویل: چې نن استراحت وکړه اوسباته دې خپله دنده پیل کړه،ماهم همداسې وکړل،څوورځې وروسته یو بل هلک هم زما شعبې ته رامعرفي شو،زه هم پرې خوښ شوم ،ځکه یواځې به ناست وم،دخبرو اوساعت تېرۍ مې څوک نه وو ،هغه هم په کار پیل وکړ خپلې چارې مو ډېرې ښې سمبالولې،تل به زما اودهغه نظریو وو ،حتی تردې چې په خوی ،خصلت،خوراک ،څښاک،ناسته ،پاسته اوهرڅه کې یو بل ته ببخي ورته وو ،بله ورځ موپه دفترکې رئیس ته وویل ،چې زموږ ددواړو دخوب اطاق هم یوځای شي هغه دې هم خیر یوسي زموږپه خوښه یې راسره ومنله،یوه ورځ له موږ څخه دوینې ګروپ وغوښتل شو ،ماته یې وویل چې دوینې ګروپ دې څه دی ماورته وویل A+مثبت ای کله چې یې له هغه څخه پوښتنه وکړه نو هغه اول ما اوبیایې هغه سړي ته وکتل ته سړیې دځمکې په لوربښکته کړ ویې ویل:A+مثبت ای،ماهم ورته حیران وکتل !هغه سړي وپوښتل ایاتاسو دواړه وروڼه یاست؟ داچې موږ ډېر صمیمي وونوموورته په یوه اواز وویل هو ،په حقیقت کې زه دیوه او هغه دبل ولایت دی،سړی په خپله مخه ولاړ،ماده ته وویل ایاتاده ته دخپلې وینې ګروپ صحیح ووایه؟هغه وویل هو نو ولې

څه غلط مې ورته وويل؟دواړه ډېرخوښ شولوچې دټولوعادتونو ترڅنګ زموږدويني ګروپ هم يو دی.

دوه مياشتې وروسته په همدې ډول، يوبل هلک هم زموږ شعبې راوستل شو،درې واړوبه يوځای کار کاوه،دده ډېر خواص هم زموږ په شان وو،يوه ورځ ترې زمادې ملګري سالار پوښتنه وکړه هلکه توابه تاته دې دويني ګروپ معلوم دی؟ هغه سر راپورته کړ لکه چې ويني ته ضرورت لرې که څنګه زه پخپله دوه ځله وکې يم،په کړس مو وخندل،ده ورته وويل نه ياره،هسې پوښتنه مې وکړه،ده هم ټوکه ورسره وکړه،که وينې ته مې حاجت هم وشي نو ستاوينه خونه اخلم ټوله خرابه اوله ميکروبه ډکه ده ،ښه شيبه مو ټوکې وکړې،داځل زه هم پکې ورګډ شوم تاسو هم ترې د کشمير مسئله جوړه کړه دوستانو،تواب راخبز کړ ، زړه مه تنګوه اشنا زما وينه څه چې ټول ځان مې له تاسونه قربان دی هوماته دخپلې وينې ګروپ معلوم دی،A+مثبت ای ،دی !!

مااوسالار يوبل ته حيرا ن حيران وکتل،تواب هم زموږحيرانی ته سوچ کې شو،ژر يې وپوښتل هلکانو خيريت خوبه وي ، څنګه غلي شوئ ،ای ګورئ زه دروغ نه درته وايم ښه ماته معلوم ده چې زما دميني ګروپ همداده، ماورته وويل هوخيريت دی خوته دې عجيبه تصادف ته وګوره، زما او د سالار دويني ګروپ هم A+مثبت ای دی ،هغه نه راسره منله،فکر يې کاوه چې موږبه ورسره ټوکې

کوو خو چې قناعت مو ورکړ بیایې و منله،درې واړه ډېر خوښ شولو په مینه مو خپلې چارې مخته وړلې خو !!
دلته هلک جېب ته لاس کړ د ستمال یې راووېست سترګو ته یې ونیو ،اوښکې یې پاکې کړې،ما ورته وویل ولې ؟هغه وویل خو اوس یوه اوونۍ وروسته موږ سره بېلېږو او په هغه دفتر کې زموږ کاري موده پای ته رسېږي او وایي چې نور خپل فعالیت دلته بندوي کنه ،بیایې هم نور خلک نه نیول.
هغه راته وویل چې سالار اوتواب دواړوبه ماته ویل چې ستاوینه کمه ده اوضرورت ورته لرې، وجود دې کمزوری دی موږ به وینه درکړو پرېږده چې ښه شې ،خوزه به ترې خفه کېدم ورته ویل به مې چې تاسو پرما ملنډې وهۍ،ایازه ستاسو دریشخندیم؟خو اوس وایم چې کاش ماداکار کړی وای اوس خوبه یې کم ترکمه وینه راسره دننبې په ډول پاتې وه، ماورته یوڅه ډاډګېرنه وکړه.
زموږمجلس په همدې ځآی پای ته ورسېد ویل یې چې اوس ځم اولږ کار لرم بیابه ګورو ،ماورته وویل چې هېڅ فکر مه خرابوه ترڅو چې بله وظیفه پیدا کوې،نودلته زما ترڅنګه راځه ساعت به مو سره تېرېږي،هغه راته وویل سمه ده انشاء الله.
درې اوونۍ وروسته سهار په کور کې ناست وم دفتره د تګ لپاره مې اماده ګي نیوله چې کوچني زوی مې موبایل په لاس،زما په طرف رامنډې وهي په دې وخت کې دموبایل زنګ قطع شو ،ماته یې راکړ ویل یې چې چازنګ وهلی وو ،له دې سره بیا زنګ راغی،کله چې

مې وکوت نمبر د نورالله وو ،ژرمې اوکې کړ ،له دې سره له هغې طرفه رابانديې اواز وکړل شو چې ژر روغتون ته راشه ،ترڅومې پوښتنه کوله چې څه پېښه شوې ده ،بلې خبرې ته يې پرې نه ښودم يواځې دومره يې وويل چې نورې خبرې به دلته په روغتون کې کوو.ژر راشه،ادرس يې راکړ زه هم وارخطا شوم هرڅه رانه پاتې شول،په کورې کې مې وويل چې زه ځم اويوعاجل کار راته پيدا شو ،له کوره ووتم او سيده راښودل شوي روغتون ته ورغلم،عاجل واټ ته داخل شوم ګورم چې نورالله په چپرکټ په سرو وينو کې لړند پروت دی،اکسيجن ورته چالان دی او هېڅ حرکت پکې نه وو.

پوښتنه مې وکړه چې څه چل پرې شوی دی ،ډاکټر راته وويل چې اکسيډنټ يې کړی دی او وينه يې ډېره ضايع شوې ده نو څومره چې ژر کېږي وينه ورته پيدا کړئ،ماورته وويل سمه ده،تشويش مه کوئ،هلې ژر کوئ زه ورته خپله وينه ورکوم، همدا سې يې وکړل،وينه يې ورکړه د هغه ملګري چې اوس له ماسره هم دوستان شوي وو ، او همدې ښارته راغلي وو ،فون مې ورته وکړ،په درنګ ګړۍ کې دواړه راورسېدل،ډېر وارخطا ول خوماورته وويل چې کومه خبره نشته انشاء الله چې هرڅه سم دي نورالله هم روغ دی ډېرژوبل ندی،يواځې سريې مات دی او نوريې ضربه خوړلې ده ،اوس به هرڅه سم شي غم مه کوئ.

دوه ساعته وروسته نورالله هم په هوښ راغی،خوسترګې يې لاپټې وې، اوبه يې وغوښتې خوډاکټر وويل چې په دې وخت کې اوبه

ورته نښې ندي، مه يې ورکوئ، وروسته يې ورکړئ، سالار وويل څه اوس ژر بېرته راځم اوله موږ روان شو ،شېبه لانه وه تېره چې لـه بـلا جوسونوسره خوني ته را داخل شو ،موږ ته يې هم ترې راکړل ،واخلئ هلکانو چې موږ يې هم وڅښو لـه ده نه موږ ورته ډېر ضرورت لـرو ،اخر موڅومره اند يښنه او وارخطايي ورته کړېده ،څو دقيقې لاتېرې نه وې چې سترګې يې وغړولې ګوري چې زه ،سالار او تـواب درې واړه يې مخ ته ولاړيو ،سالارته يې په بنده بنده ژبه وويل وګورئ کنه چې اخر هم راته راپکارشوی، نن تاسو زه وژغورلم،خوژر يې زماپه لاس چې دوينې اخستوپه وخت کې، لـږ پـه ينوشـوی وو فکـر شو ،راباندې غربيې کړ هلکه په تاڅه شوي دي ته خو هم ژوبل يې کنه. تواب يې په سر ورته لاس کېښود ،پـه اوچت اواز غږېږه چې تاوان کوي درته، سالار زماپه اوږه لاس کېښود ،ورته يې وويـل تـه موږنـه بلکې ده ژغورلی يې.

هلک حيران شو څه ! ! ده ژغورلی يم ؟هوتا ته نـه مـا اونـه تـواب وينه درکړې، کومه وينه چې تاته درکړشوېده هغه ده خپله وينه درکړېده، نور الله ورتـه وويـل، نولـه ماسره خوستاسو دوينې ګروپ برابـروو بيانوده څنګه وينه راکړه؟

ماته يې مخ راواړاوه ستادوينې ګروپ څه دی؟

پـه دې وخـت کـې هغــه ډاکتـر چـې زماوينـه يـې اخسـتې وه،راورسېداوله مامخکې يې دوی ته وويل A+مثبت ای ! ! !.

بخښنه غواړم

ډېره موده شوې وه چې کلي ته نه وم تللی ، هېواد ته په ۲۰۰۱م کې د امریکایي ځواکونو له راتګ سره تړې راکډه شوي وو ،بیا مې سترګې هم نه وې ور اړولې،نورکارنه وو دورځې به مې په بازار کې تازه میوه اوسبزي پلورله اوماښام نه وروسته به مې دانګلیسي اوکمپیوټر کورسونه ویل،کله به چې کوم دوست ښارته راغی اوپه کلي کې به مو د وضعیت په هلکه وپوښتنه نو له زړه به یې وینې څڅېدې، ویل به یې، تېر شئ تري هېڅ پوښتنه یې مه کوئ ډېر بدحال دی.

یوه ورځ مې شېر ماما په ښار کې ولیده چې د سودا بوجۍ یې په شاه او خپله کوچنۍ لور یې هم له لاسه نیولې ،اواز مې پرې وکړ،مخ یې رااوړوه ،چې ویې لیدم ، له خوښۍ نه یې دتندي ګونځې هوارې شوې، ورنږدې شوم روغبړ مې ورسره وکړ، کوچنۍ نجلۍ ته مې هم د سترې مشي په نیت لاس ور اوږود کړ، خو هغې دښي لاس پرځای،چپ لاس راوغزاوه،پلار یې راته وویل: ښي لاس یې ژوبل دی، څو ورځې وړاندې دکلي په منځ کې دطالبانو ،حکومت او بهرنیو ځواکونو ترمنځ دکلي په منځ کې نښته وشوه، چې ډېرنور کلیوال یې هم مړه اوټپیان کړل،شیرینۍ هم په لاس په پرچه لګېدلې وه، دادوه ورځې په روغتون کې بستر وه، نن یې خارج کړه،که څه هم دهغه خبرې راته ډېرې زړه شینوونکې وې ،خوبیاهم یو څه راباندې ښې هم لګېدې، ولې چې دکلي په حال پوهېدم، نژدې ماذیګر

وو ،راته يې وويل ښه نو موږ ځو چې بيا موټر نه پيدا کېږي، ماورته ست وکړ چې راځه نن شپه به زموږ کره وکړې،خوويې نه منله، ويل يې نه لاړ به شو اوس مې کورته زنګ وهلی دی،بيا له ماښام نه وروسته موبايل هم کار نه کوي، طالبانوپرې بنديز لګولی دی،ما هم ډېر کلک نکړ،روان شو.

بله ورځ بيا په ښارکې وم ،چې زنګ راته راغی ،موبايل مې اوکې کړ، اواز د عامر وو ،هغه زما ملګری او کليوال وو ،راته يې وويل: چې ببګاه امريکايانو ددې لپاره دملک سرور په کور بمبارد کړی ،ځکه چې هغه بله شپه يې طالبانو ته ځای ورکړی وو او دده کره يې شپه تېره کړې وه ،د بمبارد دزور له امله ستاسو دکلا لويه دروازه هم پرېوتې ده ،دېوال مو هم يوځه نړېدلی دی.

کراچۍ مې سرای کې ځای پرځای کړه ،دکلي موټر کې سپور شوم پلارته مې هم خبرونکړ،ماښام تياره وه چې کلي ته ورسېدم،ډېرځه مې نه شول ليدای ځکه رڼا نه وو ، خو هرځه راته داسې بدل ښکاره کېدل،حتا فضا اوس ډېره نا اشنا شوې وه، دعامر دوی د کور دروازه مې وټکوله هغه پخپله راووت په ليدو مې ډېر خوښ شو ، کورته يې بو تللم،په حجره کې کېناستو تر لږ ځنډ وروسته مې ورته وويل: راځه چې يوځل زموږ تر کوره ولاړ شو.

هلک رانبغ شو،غلی شه ! ساده دا اوس هغه زيارت کلی ندی چې تا دمخه ليدلی وو ،اوس دلته څوک له ماښام نه وروسته نه شي

ګرځېدای، تېره ورځ یې هم شاکر بېولی وو ،خوبیا ملک صیب په ضمانت را خوشې کړ.
دهغه خبره مې ومنله،له ځانه سره مې وویل ای خدای دا زموږ په هېواد کې څه روان دي، نور خلک څه کوي او موږ څه کوو ،ترڅو به موږ غلامان یو ،ترڅو به مو په خپلو کورونو کې وژني او ترڅو به مو دمرګ دملکې پرځای دا سورمخي ، انګریزان روح اخلي؟
شېبه وروسته ډوډۍ او چای راغلل،زړه ته مې هم څه نه کېدل خو دعامر لپاره مې هسې په کاسو کې ګوتې ووهلې،تر غوروا ومجلس کولو وروسته مو شپه جوړه کړه، ویده شولو ، سهار لمانځه ته راپاڅېدو له لمانځه وروسته مې غوښتل چې خپل کورته ولاړ شم خو ،ډېر یخ وو ، بېرته مې کمپله په سر راکش کړه، خوب وړی وم چې موبایل راپاخولم،ګورم چې پلار مې زنګ وهلی دی ،ځواب مې ورکړ راته په قهر وو ، ولې دشپې رانغلې، اوبیا دې موبایل هم بند کړی دی، ورته مې وویل چې په کلي کې یم او پرون راغلی یم،دلته دشپې موبایل کار نه کوي، هغه وارخطا شو چې خیریت خوبه وي ،ماورته وویل هو هرڅه سم دي، تېره ورځ امریکایانو دملک کاکا په کور بمونه اچولي دي زموږ دکور دوازه هم پرېوتې ده،نورکومه دتشویش خبره نده. دپلار تر رخصتولو مې ورسته زه او عامر روان شو ، له کلا چې بېرون ووتو داسې فکر مې وکړ،لکه دې ځای ته چې په لومړي ځل راغلی یم، په کلي کې هېڅ دپخواشان کورونه نه ښکاره کېدل،هغه دچاخبره که دکلي په یوه سرکې دې هګۍ اېښې

واى نوله بل سره يې ښكارېده، عامر ته مې مخ راواړه هلكه دا څه دي ،دا خلك څه شول؟هغه وويل تاسو څه شولئ، خودوى هم ولاړ هره ورځ دبمونوباران وي، محاصرې وې، ټول ځوانان يې دجاسوسانو او القاعده په نوم ووژل او له ځانه سره يې يوړل، زموږ دلته دا يوټوټه ځمكه ده كنه زه به دې هم اوس نه واى ليدلاى، په همدې خبروكې زموږ كورته ورسېدو ګورم چې په رښتيا هم دروازه دكلا طرف ته پرېوتې او دېوال هم لږ شان نړېدلى دى، كلاته ننوتو ،ولاړم دكوټې لورته يو روزان(كوچنى كړكۍ) چې درېنا لپاره موپرې ايښې وه ،خو اوس مو بنده كړې وه خلاصه مې كړه ګورم چې په بسترو اوسامان، د بمبارد اوډزو دزور له امله كوم دوه ګوتې ګرد پروت دى، چې له لرې پرې دمارانو ،لړمانو او ځنځوچاپونه ښكاره كېدل، سورې كې مې ببرته تېرې كېښودې او له كلا راووتو، موږ دواړو خبرې كولې چې دغره له طرفه اول دچورلكې اواز راغى اوبيا ورسره يو وېره وونكى ډزې وشوې، زه ووېرېدم ،خو عامر وويل بيابه دې خانه خرابودچامېنه سپېره كړې وي. هغه راته وويل راځه درېدل ښه ندي، دهغوى كورته ولاړو چاى يې راوړ ،لامو له غړپ نه ووكړى چې كشر ورور يې رامنډه كړه ،غږيې كړ: لالا مړى يې راوړ، هغه ورووته، لږ ځنډ وروسته ببرته له خفګان په ډكه څهره راغى ، مالاترې نه ووپوښتې چې هغه وويل ګل مير اكا يې وژلى هغه بېچاره يو سړى وو، يواځې يو كوچنى ځوى يې په كور كې وو، چې هغه هم ۸ كلن وو، سهار وختي به غره ته ولاړ اود سوخت لپاره به يې

خاوروته سپین‌سپین مومانه جنازه راوړل، ګنډېری راوړي، سپېرکي او بړېږي، وسپارله، بېرته د راګرځېدو په حال کې وو، چې څو کوچنیو د هدیرې په لور رامنډې وهلې، چې راورسېدل ویل یې امریکایانو راغلي او د ګل میر اکا د کور خواته یې موټر درولی دی، څو نفره ورغلل چې ورننږدې شول، د ټوپکو خولې یې زموږ په طرف کړې په انګرېزي یې وویل و درېږئ، که څوک په انګلیسي پوهېږي نو رامخکې شئ، عامر ماته وویل ته خو پوهېږې ورشه چې څه وايي، زه ور روان شوم، خواته چې یې ورغلم راته یې وویل، دا وژل شوی شخص څوک زامن لري؟ ما ورته وویل ظالمانو کاش چې د هغه له وژلو د مخه مو یو ځل دا پوښتنه کړې وای چې څوک لري او که نه، بدبختو هغه یوا ځې یو کوچنی ځوی لري او بس، په دې وخت کې د ګل میر اکا ښځه چې خپل ځوی نه یې لاسونه تاو کړي وو، له کوره راووته، خبرې یې کولې، په سر یې خاورې بادولې، زما ترڅنګ امریکایي پرې اواز وکړ او په انګرېزي یې ورته وویل بخښنه غواړم مېرمنې موږ ویل که هغه تروریست دی.

ارمان

په دې دردېدلي هېواد کې یې له درد او غم څخه ډکې شپې او سړې تودې ،لوږې ژورې،لوږې او تندې وګاللې ، دوخت فرعونیانو ته یې د موسی پشان ځواب ووایه.
له لومړي ټولګي یې زده کړې پیل کړې او هغه ارمان چې د زده کړو په برخه کې یې لاره تر سره کړ،غوښتل یې چې تر زده کړو وروسته یوه پیاوړې او مخلصه قاضي شي او له نېکه مرغه همدا سې وشول او په تانده ځوانۍ کې قاضي شول هغې سره یې کورنۍ د زده کړو په برخه کې ډېره مرسته کوله.
دځوانۍ په همدې جوش او خروش کې یې د ژوند یوبل لوی ارمان او دهیلو غوټۍ ګل شوه او دا هیله یې د واده کولو وه، سره له دې چې واده تر ډېره ددې په رضایت ونه شو خو بیا هم هغه پوهېده چې هېڅ مور او پلار دخپل اولاد د ژوند په برخه کې د بربادۍ پرېکړه نه کوي،دخپل پلار او مور خوښې او غوښتنې ته یې لبیک ووایه او دفهیم په نامه له یوه ځوان سره یې خپل ژوند دتل لپاره شریک کړ.
وختونه تېرېدل د ناجیې لمن خدای زرغونه کړه او هغې ته یې یوزوی ورکړه په کور کې یې دماشوم د ژړا غږ هم واورېدل شو اوس یې نو خوښي لا پسې زیاته شوه.
یوه ورځ ناجیې وغوښتل چې تر ډېر وخت وروسته دخپلې مور کورته ولاړه شي،کله چې ولاړه نو دخپل کوچني زوی فیصل د

شیدو ورکولو چوشک یې په خپل کور کې پرېښی و ،داچې ماشوم ته یې باید شیدی ورکړې وای نو اړه شوه ترڅو بازارته ولاړه شي او یو شیرچوشک ورته راوړي،همداسې یې وکړل زوی یې خپلې مور ته وسپاره او خپله یې له ځانسره دخپلې خاله لور حفیظه له لاسه ونیوله او په شهرنوکې د فاینسټ سوپرمارکېټ په لور روانه شوه، فاینسټ هغه پلورنځی دی چې اکثریت مشتریان ،پېرېدونکي او ورتلونکي یې په کابل کې مېشت بهرني وګړي دي.
ناجیه کومه بهرنۍ یا غربۍ نجلۍ نه بلکې یوه افغانه وه ،کله چې دې پلورنځي ته راورسېدې او داخل ته ورننوتلې نو یې سترګې ګرځول پیل کړل د پلورونکو اجناسو ننداره یې کوله او دهغوی دبیو پوښتنې یې کولې دوی لا په پېرلو بوختې وې چې ناڅاپه یې ترشا دیوه وېرونکی درز اواز واورېد.
دایوه انتحاري حمله وه چې په شهرنوکې په فاینسټ سوپرمارکېټ ترسره شوه ،په یوه شېبه کې هرڅه بدل شول،دفاینسټ د ځو شېبو مخکنۍ له خوښی او خوشبو ډک ماحول په یوه وحشتناک او وېرووونکي ماحول بدل شو ،ځمکه د شهیدانو او ټپیانو نیمو پرتو تنو ،د بدن نورو غړو ،ټپیانو او وینو ونیوله او یو سور رنګ یې ورکړ او فضا په ګرد ،دوړو اودا ور په لوګي پټه شوه هېڅ نه ښکارېدل په ځو شېبوکې یو کوچنی قیامت جوړ شو ،هره خوا له لرې او نږدې څخه د چیغو او ژړاګانو اوازونه اورېدل کېدل،امبولانسونه راورسېدل او په پېښه کې شهیدان او ټپیان شوی جسدونه یې

روغتونونو ته انتقالول،د شهیدانو او تبیانو وارثینو ته د پېښې ساحې ته دورتللو اجازه نه ورکول کېده.
کله چې ناجیې او حفیظې ډېر ځنډ وکړ نو په کور کې یې د مور ورته تشویش پیدا شو ،پرېکړه یې وکړه چې ګرځنده مبایل ته یې زنګ ووهي خو کله چې یې هڅه وکړه بریالی نشوه ،نور یې هم تشویش ډېر شو ،څو دفه یې بیا هڅه وکړه خو نتیجه یې ورنکړه، بیا یې د کوچني زوی فیصل په غلي کولو او مخچلولو پیل وکړ اوس نو د ناجیې او حفیظي لپاره انتظار کول هم ورته سترې کوونکي بریښېدل او شېبه په شېبه یې قهر او غوصه ورته زیاتېده، د (فیصل) نیا فکر کاوه چې دوی دواړه به په چکر ګرمې شوي وی او ماشومه به ورنه هېره وی خو اصلاً خبره داسې نه وه،کله چې یې تمه قطع شوه نو یې د کورنۍ نورو غړو سره تماس ونیو خو تر دې دمه لا د دوی د کورنۍ څوک خبر نه چې په شهرنو کې انتحاري حمله شوي او یا هم ناجیه او حفیظه فاینسنټ ته تللې دي.
په همدې وخت کې یې ټلویزیون ته فکر شو چې د عاجل خبر تر سرلیک لاندې د ټلویزیون په ښکتنۍ برخه کې سره کرښه تېرېږي ،ورسره جوخت ویاند پر سکرین را ښکاره شو او د عاجل خبر د اورېدو بلنه یې لیدونکیو ته ورکړه، هغه همدا پېښه وه کومه چې نن په فاینسټ کې شوه وه، د دواړو نجونو کورنۍ لاپسې وارخطا شوې ،د ناجیې او حفیظي مورګانې او د کورنۍ غړي لا په همدې کشمکش کې وي او د هغوی د پیدا کولو لپاره یې پلانونه طرحه کول

چې دناجيې مورته په يوه ډيجيټل نمر زنګ راغی مخې سره يې
اوکې کړ ،څوثانيې يې غوږ ته نيولی و ،خوپرته له دې چې څه ووايي
مبايل يې له لاسه پرېوته دکورنۍ غړيو چې ټولې ښځينه وې ،داچې
د جمعې ورځ وه نو نارينه څوک يو اوڅوک بلې خوا وتلي و ، ښځې
راغلی د ناجيې له موره راتاوې شوې او د خير خير چيغې يې وهلې
کله چې هغه په هوښ راغله لکه د لېونۍ په شان يې اخوا ديخوا
منډې پيل کړې،خو د ناجيې عمه چې يوه زروړه او هوښياره ښځه وه
په ارام زړه يې ورڅخه پوښتنه وکړه چې زنګ چاوهلی و ،هغې ورته
وويل له روغتون څخه زنګ و ،نو موږ بايد روغتون ته ولاړې
شو ،ځوانې نجونې يې په کور کې پرېښودې او د ناجيې مور او عمه
د کابل څلورسوه بيستريز روغتون ته ولاړې،هلته يې هغه ټول ټپيان
چې دهمدې پېښې له امله ورته راغلي وکتل خو نه ناجيه او نه هم
حفيظه پکې وليدل شوه،وروسته د روغتون دمسؤولينو لخوا هغه
ځای ته بوتلل شوې چېرې چې مړي او جسدونه ساتل کېږي.
سره له دې چې نور ددوی په زړونو کې سکه او متره نه وه پاتې خو بيا
يې هم په کاواکه قدمونو او لړزانده لاسونو د څو تنو مړو څخه
سپينې ټوټې پورته کولی ،خو دخپلې لور او وربرې جسد يې پيدا
نکړ، د وتلو په وخت کې د ناجيې مور دوروستي جسد له مخ څخه د
پردې پورته کولو سره دومره لوړه او ډارووونکې چيغه وکړه چې په
ځمکه را پرېوته او په لوغړېدا شوه، د ناجيې عمه ژر خپله وربندار
باندې ور پرېوته کښې يې نوله هغې فکر کاوه چې له جسد څخه

وبربدلې، خوکله چې يې په جسد فکر شو ګوري چې تور ويښتان يې په ټټر داسې را خواره پراته دی چې اوس يې د وينو له امله سور رنګ خپل کړی دی او دا جسد بل څوک نه بلکې پخپله ناجيه وه.
له دې سره د ناجيې عمه هم وارخطاه شوه خو جرئت او مرال يې له لاسه ورنکړ،ددې جسد ترڅنګ دبل پروت جسد مخ يې هم لوڅ کړ اوس نو دناجيې په عمه کې هم هېڅ ځواک پاتې نشو ځکه چې دا جسد د حفيظې و اوهغه هم شهيده شوې وه ، مخې سره يې د مړي رسميآت په روغتون کې خلاص کړل ، کورنۍ ته يې فون وکړ او له پېښې يې خبر کړل.
کله چې جسدونه په روغتون کې د مړو وينځونکو لخوا لمبول شوي و د حفيظې له لاسونو څخه د سرو زرو دولس بنګړي ويستل شوي،داچې پېښه ډېره غمجنه وه نو کورنۍ يې د بنګړيو اونورو شيانو پوښتنه ونکړه ،مګر د تدفين او دعا له مراسمو وروسته کله چې ددوی کورنۍ په روغتون کې له ناجيې او حفيظې سره د سروزو ګاڼو غوښتونکي شول ،هغوی په ځواب کې وويل:تاسو ونه ليدل چې دهغوی جسدونه ټوټه ټوټه ول موږ خبر نه يو چې چېرې ورڅخه پرېوتې دي،يوه مړي وينځونکي وويل چې ددې يوې نجلۍ لاس مو دبلې نجلۍ د لمبولو په وخت کې دهغې له نس څخه راووېست ،نوپه داسې حال کې يې بنګړي اونور شيآن چېرې په لاسونو کې پاتې کېږي.
هغې وويل ناجيه په منځه دوه نيمې شوې وه او نس يې شلېدلی و او

د حفيظى د بدن غړي څه د پېښې په ځاى کې پاتې و او يو لاس يې د ناجيې په خېټه کې ننوتى و.
ناجيې د خپلې مور په کور کې د دمې جوړېدو ارمان له ځانسره قبرته يوړ او هغه دمه يې په هديره کې جوړه شوه خو د هغې کوچنى زوى فيصل) چې اوس پنځه کلن دى منډې وهي خولاهم په دې نه پوهېږي چې مور يې څوک او چېرې ده.

زمالیکونه

نن له غرمي راپه دېخوا راباندي الهام کېده،نه پوهېدم دڅه به وو ،دشعر خونه وو ،ځکه چي شعر مي ونه لیکه، نو دابه څه وو؟ نه هېڅ نه پوهېږمه،یوڅه خومي باید لیکلي وای، کېدای شي کوم دوست به مي په یاد شوی وي،یابه زه چایادولم، داخوهم له امکان څخه لرې نده چي په کور کي به مور،پلار خویندو وروڼواویاهم دورو مور یادکړی یم،خیر هرڅه چي وو، یو وخت مي فکر شو ،ګورم لاسونه مي چاپېر دي او د کمپیوټرمخي ته ایښی کیبور لکه دارمونیي دتنبیو پشان زور کوي او ټکهاری يي پورته کېږي،دکمپیوټرپرسکرین هم یوه توره لیکه په تېزۍ سره ځغلي، خوبیاهم پوه نشوم چي څه به لیکي، چاته به یې لیکي،خوکېدای شي کوم ملګري یا ملګرې ته دمیني کوم لیک وي،څه به پکې لیکي، څنګه یې لیکي،ولې یې لیکي ،څنګه به یې ورته استوي،بیاهم پوه نه شوم چي همداسې به وي اوکنه؟ سترګې مې هېڅ له سکرین نه نه اوښتې، او ورپورې نښتې وې،خوخط ښه په ببړه پرې مزل کاوه داسې لکه دشپې په ناوخته کې چي پرسړک هېڅ رش او بیروبار نه وي ، اوپه کلي کي کوم چاته کوم مشکل پیدا شوی وي،یا ناڅاپه ناروغي پېښه شوي وي ،موټر سړک ته راووځي اوښه دزړه له اخلاصه مزل کوي،داسې یې منډې وهلې،خودتعجب ځای دادی چې دابه څه وي،څه به پرې لیکل کېږي

،چاته به لیکل کېږي، او ځوک به یې لیکي، زه خو نه وم ولې که زه وای نو دومره خوبه یوه شوی وای چې څه لیکم او چاته یې د څه لپاره لیکم، ګوتو مې د کیبورډ پر مخ خالو نه لمس کول چې ،ترڅنګ ایښی موبایل مې په لړزه شو او ښکلې نغمه پکې وغږېده چې زه یې له واره متوجه کړم،له هلو سره مې واورېدل،(زما خطونه له خپل ځان سره سمبال وساته:: ښه یې په خیال وساته ،چې ورک یې نکړې).
اوهو اسراره ته یې، دانو هغه ځوک وو چې کېدای شي دازما د ګوتو هسې به د همده لپاره وې، او د ته به یې څه لیکل، کله چې موږ واړه وو نو په هغه وخت کې نه کمپیوټروو اونه هم بله الکترونیکي وسیله وه ، چې لیک یا پیغام یې استولی یا رسولی وای،نو موږ به یو بل ته په کاغذ لیکل کول او کله چې به موولیدل سره به مو تبادله کړل، چې تر ډېره به مو ساتل،که څه هم موږ په یوه کلي کې اوسېدو ،خودومره د یو بل په زړونوکې ننوتي وو ، چې هغه وخت کوم چې موږ به له یو بل نه بېل شو ،هم به مو نه شوه زغملی،نوبه مو په کاغذ خپلې خبرې یو بل ته کولې داسې لکه مخامخ چې ناست ،ولاړ اویا هم په لاره روان یو ،په هغه وخت کې موږ په املاء او انشاء هم سم نه پوهېدو خو بیا هم موږ دواړه په خپلو او یو د بل په لیک پوهېدو او مطلب به موترې اخسته.
دهغه له دې سندرې سره مې ورته وویل چې هغه لیکونه خو مې له ځانسره ساتلي خو اوس مې درته بل لیک لیکه،هغه په ټېلیفون کې حیران شو ،چې هغه څنګه؟ او داڅنګه کېدای شي چې زه دې اوس

درته په یادشم او درته فون دې وکړم،ماوویل(لکه باران مې په زړګي را وربېدلې راغلې،عمر دې ډېر دی همدا اوس مې یادولې راغلې)،خوزما په زړه په رښتیا سره اسرار نه وربېده ، څه څه راغلم ؟!
چېرې راغلم؟
له دې سره مې ورغبرګه کړه،ښه نو زما نمبردې څنګه پیدا کړو او چېرې یې؟
:ته وګوره چې نمبرد کوم هېواد دی،چې مې وکوت،نو نمبرد افغانستان وو،ولې چې کود یې ۰۰۹۳وواو سیمکارت یې هم اتصالات وو،نور هم حیران شوم،هلکه دا خو دافغانستان نمبردی کنه،په کړس کړس یې وخندل ،ښه دا پرېږده دارته ووایه چې زه درشم او که ته راځې؟
نه نه زه درځم ووایه چې په کوم ځای کې یې،ښه سمه ده دخدای پامان!
اهو داپرده څه شوي ،ده خوراته دځای ادرس هم ونه وایه،نږدې وه چې له پرېشانۍ نه مې زړه وچوي،سر راباندې وګرځېده،په ټنډه مې خوله راغله،همداسې لکه دبت پشان پاتې شوم،لمړی ځل وو چې غوصه مې ورته راغله،له ځانسره مې وویل ښه نو ته ده ساده ته وګوره،خلک همداسې کوي؟،تاخو به لږ صبر کړی وو،اوس یې ټېلیفون هم کار نه کوي، مخې ته پروت مېز مې په سوک په زوره وواهه چې پرې له پاسه ایښی کمپوټر همداسې نږدې وه چې لاندې

پرېـوځي، چې ددروازې تـک تـک شـو ځـواب مـې ورنکـړ، دروازه
راخلاصـه شـوه، ګـورم چـې اسـرار لـه خندانـه شـين دی او داخـل تـه
راغـی، ای خـدای دې انصـاف درکړي، پېژانـده خـومې نـه خـو لـه
خندا اوحرکاتويې پوه شوم چې همـدی دی، هغـه اوس ډېر غـټ شوی
وو ،هغه پخوانی اسرار نه وو ،ای !زه بـه هم غـټ شوی يم کنـه ! ماتـه
خو خپل ځان نه معلومېږي څومره چې ماته هغه غټ ښکاري کېدای
شي هغه ته به هم زه همدومره ښکارم.
اسرار له تېرو۱۲کلونو له خپلې کورنۍ سره په کاناډا کې اوسېده
،خولـه يوبـل څخـه مـو هـېڅ خبرنـه لاره، اوپـه همـدې ورځـوکې
افغانستان ته راغلی وو ،په رښتيا هم چې زړه په زړه آينه وي.

کوچنۍ ناوې
په خپله به یې خدای خبر چې لمونځ کړی وو کنه، پرهغې یې اواز وکړ ونجلۍ ! پاځېږه لمونځ دې وکړه ،هغو کوچنیوهلکانو ته چای تیارکړه چې ښوونځي ته به ځي.
نجلۍ په خپل ځای کې اړخ بدل کړ، ستوماني یې وو ښسته ،غاښونه یې سره وچیچل ،اوږده ساه یې واخسته، سترګې یې ومښلې په ځای کې کېناسته، خوب یې لا په سترګوکې وو ،سربه یې کله یوخوا اوکله بل خواته کوږ شو .لکه ټېکې(مرغۍ) چې په کرونده کې په زهرو لړل شوي غنم خوړلي وي، لاس یې وغزاوه، ټکری یې راواخست په اوږدوخوجړو وښتانویې ښور کړ، وښته هم خدای دېته ورکړي وو ،سم یوه ګېډۍ وو ،یوځل یې په ناسته هم شخي ووښسته او پورته شوه، څوشېبې وروسته بیا کوټې ته ننوته، لمونځی (جای نماز) یې را واخست لمونځ یې وکړ، بېرته له کوټې ووته ،نېغه دتنور کوټې ته ولاړه، تورچای جوش یې له تناره په داسې حال کې راووېست چې سمه نیمه پسې په تنورکې ورکه شوه، په بېړه یې کوچنیو ورونوته چای تیار کړ، هغوی یې له خوبه راوېښ کړل، مخ اولاسونه یې ورته پرې مینځل، په دسترخوان یې را ټول کړل، هغوی چې کله ښوونځي ته ولاړل، دې دکور پاتې کارونه پیل کړل، په دې وخت کې پرې دکوټې له منځه اواز وشو زرلښتې وزرلښتې ! دې ورته آآآ نارې کړې، خوهغې یې اواز وانه ورېده، بیایې شورماشور جوړ کړ، خدای دې تا تورمخې ،کنډاسه

پـه مارو چیـچـل کي، دا پـه تا څـه تـور مـرګ ولګېـد ه، چې غـږ نـه را تـه کوې؟ ته صبر وکړه چې زه دې اوس چاره وکړم، که مې ستا ځای هم دمور خنګ نکړاو دهغې توري هد یرې بند یوانه مې نه کړې نو زما نوم به هم قند ي نه وي، نوم یې د برخوږ وو خو پخپله د بېره ترخه وه، پسې را غلله لـه ځانسـره غورېدلـه، دا دې خدای نه بخښـي چې ستا پـشـان ، لېونۍ لـور یـې زېږولـې ده، نجلۍ تـه راورسـېده او پـه کمڅیو کې یې ورته ګوتې بندې کړې، داسې حد ته یې ووهله، چې یو دوه یې ترې هېر کړل، نور یې ورتـه یو ځل بیا پـه سپکو سپورو پیل وکړ، ته وګوره چې زه دې څومره ژر لـه دې کوره رنګ ورکومه، هغه خلک دې هم، خدای ووهي، ویل یې چې دربیمه، ورځ بیا راځي، خو همدا سې ورک شـول، که دا ځل را غلل، لـه سترې مشـې دمخـه ستا مردارمخـې د سـتمال ورکوم، نـوره دې پـه دې کـور کـې نـه شـم زغملی، نجلۍ را غلله پښـو تـه یـې پرېوته، نـه نـه مورجانې دخدای لپاره چې داکار ونکړې، هیله کوم هغه کونډ تـه مې مـه ورکوه، زه لـه هغه سره واده نـه شـم کولای، دهغـه خـو مشـره لـور واده شـوې ده ، پـه کور کې اولادونـه یـې هـم لـه مـا مشـران او همزولـي دي، پـام کـوه چې داکار ونکړې، کنه زه به مړه شم.

میرې یې پـه کړس وخندل، ورته یـې وویـل زه خو غـوا ړم همـدا ، اوس دې په یونه یو چل له خپلې مخې لرې کوم.

دوه ورځـې وروروسـته هغـه خلـک راغلـل چـې یو ځـل دمخـه هـم دزرلښـتې غوښـتو تـه پـه مرکـه راغلـي وو ، اوس د دې پلار هـم پـه کـور

کې وو ،خو دهغه شتون ددې لپاره هېڅ ګټه نه لرله،ولې چې دهغه په ذهن کې يې نوې ښځې داسې زهر پيچکاري کړي وو ،چې پلار يې هم اوس دهغې له شتون نه په نه شتون خوښ وو ،نفرت به يې ترې کاوه،دماخوستن له ډوډۍ خوړلو وروسته راغلېو خلکو بيادښېښۍ خبره ياده کړه، ميره يې چې له ښځوسره ناسته وه،خاوندېې ورپسې راغی اوحال يې ورسره شريک کړ،هغې هم په مکرجنه لهجه له سترګو اوښکې وڅڅولې مېلمنوته يې مخ واړاوه،که څه هم چې زرلښته کوچنۍ اوستالېور پوخ سړی دی اودابېچاره يې دلور پرځای ده خو زه هم سياسره يم،اونه غواړم چې چې خدای مکړه سباکومه بدنامې راته را واوړي،په خپله هم په کور کې کوچنۍ لورلرم،هسې خو مې زرلښته هم لور ده،خووايي چې خور لور په عزت واده شي،ښه ده،نوموږ په دې ريشته خوښ يو ،دستمال يې ورکړ،زرلښتې باندې له ډېرخفګان نه بېهوښي راغلله،تر درې ورځويې له ډوډۍ او اوبو څکه ونکړه.

څو اوونۍ وروسته يې واده هم تيار شو ،کوچنۍ زرلښته دميرې لخواد وهلو او ډېرلوپرمټ ډولۍ کې کېنول شوه،هغې به چې خپل دوه کوچني اوبې موره ورونه په چيغو وليدل نو له ډولۍ نه به راکوزه شوه، دواړونه به يې غېږه تاوه کړه،ډېرې چيغې به يې ورسره وکړې،مګر ميرې به يې بياله مټ نه ونيوله،ورته به يې وويل،چې هم ځان شرموې او هم موږ،څوځله ډولۍ ته له پورته کېدو اوښکته کېدو وروسته يې نجلۍ روانه کړه،خوهغې چيغې لاپسې

لوړېدې، دلته يې ورونوهم ځانونه په ځمکه ځمکه وهل اودخور خور ناري يې وهلې، دلارې تر نيمايي پورې دزړلښتي چيغې ورو ورو کمېدې اوبلاخره ورکې شوې، لاره نرې اته دقيقې وه، سپين ږيرى زوم امېل په غاړه مخکې روان وو او وروسته پسې ځوانانو ډولۍ په اوږه روانه کړې وه، کورته چې ورسېدل، ښځې راټولې شوې، ترڅو ناوې له ډولۍ راکوزه کړي، ښه راغلاست اودنوې کور مبارکي ورته ووايي، کله چې يې له ډولۍ نه شال اوچت کړ، ګوري چې ناوې په ډولۍ کې نسکوره پرته ده، اوپه رښتيا يې هم دميړې ژمنې حقيقت موندلى وو اودتل لپاره دخپلې مورپشاه په ابدي خوب ويده شوې وه.

نوټ: ټېکه يوډول مرغۍ ده چې دغنمو دکر په وخت کې راپيدا کېږي.

پلټنه
زه يې منيجر وم ، د سهار په پوره اته بجې مې فورمې ورباندې ووېشلې،هريوه ته مې ساحه په ګوته کړه، دې ته مې وويل: څه ته دخپل کور شاوخوا ته کورونوکې دې سروې وکړه، داڅکه چې ستا کور له دې ځايه ډېر لرې دی ،ترڅو چې له کار خلاصولو وروسته بېرته دفتر ته راځې اوبيا کورته ځې، ډېره درباندې نا وخته کېږي، هغه هم خوشحاله شوه او له دفتره ووته.
ټول له دفتر څخه ووتل لس بجې وې په دې خاطر چې د سروې کوونکيو حال واخلم ،ترڅو له کومې امنيتي يا بلې ستونزې سره نه وي مخ شوي، هريوه ته مې بايد زنګ وهلی وای،همداسې مې وکړل،د لېست له مخې دهريوه له نوم سره دفون شمېرې ترڅنګ ټوله پېژندنه راسره وه، د څو تنو حال اخستلو وروسته مې عابدې ته زنګ وواهه.
کله چې يې فون اوکې کړ،ترسلام او پوښتنې وروسته مې ورته وويل: څه دې وکړل؟
هغې ځواب راکړ بس همدا اوس ساحې ته را ورسېدم.
څه ! !؟؟ داڅه وايې ستا همکارانوخو هريوه دوه او درې فورمې کار کړې دی اوته ايله اوس ورسېدې؟
ـښه سمه ده هله نو ژر ژر کوه کار دې پيل کړه، شله شله (ګوډه ګوډه) مه کېږه کارونه دې په چټکتيا سره وکړه چې بيا درباندې ناوخته

کېږي، له دې سره هغې د ښه ځواب په نه زړه او ټيټ اواز راکړ، ماهم فون قطع کړ.
ماذيګر ټولو خپلې فورمې را وړې، دفتر کې يې وسپارلې او هريو خپل کورته ولاړ.
د ماښام شپږ بجې وې چې عابدي زنګ راته وواهه:
ـ صيب ! زما کار خلاص شو خنګه وکړم، اواز يې سم راته ښکاره نشو، ترځواب ويلو مخکې مې ترې پوښتنه وکړه، ته خو ښه يې ايا کومه ستونزه خونه ده در پېښه شوې؟ ستا اواز راته سم ښکاره نشو.
ـنه نه ! هېڅ خبره نشته هسې لږ ستړې شوې يم.
ـښه سمه ده ځه کورته ولاړه شه سبا چې نورو فورموپسې راتللې دا فورمې به راته وسپارې.
ـښه سمه ده صيب همدا سې کوم.
فون يې قطع کړ، ماهم د نورو کارکوونکيو د فورمو په چک کولو پيل وکړ، سبا چې د کارورو ستې ورځ وه ټول کارکوونکي راغلل فورمې مې ورکړې او کاري ځايونه او منطقې مې ورپه ګوته کړې، عابدې هم خپلې پرونۍ فورمې راکړې او نوې مې ورکړې، هغې په رښتيا سره خپل کارونه په پوره صداقت او رېښتونولۍ سره ترسره کول او دهمدې باور له مخې ماهم د ډکوشويو فورمو د کورته وړلو اجازه ورکوله کنه قانوني لاره يې داده چې هر سروې کوونکی بايد ماذيګر د کار په پای کې خپلې فورمې دفتره ته وسپاري خوما په هغې باور لاره چې په صداقت کار کوي.

نن يې بيا كارونه تر خپل تاكل شوي وخت يو نيم ساعت وروسته
خلاص كړي و چې زنګ يې راته وواهه،مخكې له دې چې هغه څه
ووايي زه پرې ور مخكې شوم،كه كار دې خلاص وي او كنه كورته
دې ولاړه شه ،هغې هم يوا ځې د ښه په ويلو سره بسنه وكړه او فون يې
بند كړ.
سبا مې له نورو كار كوونكيو سره حسابي وكړه هريوه ته مې خپله
حق الزحمه وركړه او په خپله مخه ولاړل،۱۱ بجې شوي خو عابده لاهم
نه را معلومېده،همكارانو نه مې يې پوښتنه وكړه، پروين راته
وويل:
-صيب هغه دا دوه ورځې راته ښه نه ښكاري فكر كوم ناروغه ده او س
مې ورسره خبرې وكړې ويل يې لاره كې يم او درځم.
دوى مې رخصت كړل ما خپل كارونه پيل كړل،يوولس نيمې بجې
وې چې دروازه ټک ټک شوه د راتللو اجازه مې وركړه ګورم عابده
ستړې او ستومانه داخل ته را ننوتله،سلام يې ادا كړ ،خو په څهره
كې يې يو ډول مايوسي برېښېده، خبرې يې پيل كړې:
-صيب وبخښى ماويل نن خو هسې هم كار نشته نو مې ويل چې په
قراره به ولاړه شم او بل دا چې لږ طبعت مې هم ښه نه و نو زه د ناوخته
راتللو او په كار كې ځنډ كولو په خاطر بخښنه غواړم.
كله چې يې زما څنګ ته په مېز خپل د غاړې دستكول كېښود ورته
متوجه شوم چې په كينړ لاس يې دستكول له اوږې را كوز كړ او په

همدې کينۍ لاس يې فورمې له بيک څخه را وو ېستې ، زما مخې ته يې کېښودې او خپله په څوکۍ کېناستله.
پرته له دې چې فورمې يې چک کړم حساب مې يې وکړ پيسې مې ورکړې.
.وا خله دا و شمېره او له خپل نوم سره دې په دې خالي خانه کې لاسليک وکړه.
نجلۍ را غله قلم مې ورکړ لاسليک يې هم په کينۍ لاس وکړ او پيسې يې پرته له شمېرلو بيک کې کېښودې.
ورته ومې ويل: عابدې ! پيسې دې وشمېره او ولې په کينۍ لاس لاسليک کوې ټوکه مې ورسره وکړه ايا ته ډوډۍ هم په کينۍ لاس خورې؟
ټنډه يې تروه شوه هو صيب همدا سې ده زه ډوډۍ هم په کينۍ لاس خورم.
خبره مې يې ټوکه وبلله په خندا شوم ورته خو په همدې وخت د عابدې لخوا دد ستکول په غاړه کولو په وخت کې مې فکر شو چې د هغې ښي لاس په مړوند کې نشته.
له دې سره مې په زړه کې يوه ترخه څړيکه وشوه ،په سترګو مې تياره راغله او حواس مې له لاسه ورکړل،دچايو پياله مې له لاسه پريوته.
خپله د تېرې ورځې خبره چې عابدې ته مې وويل: شله شله مه کېږه د هغې په خبرو کې ټکنۍ کېدل او د نورو ورزو خلاف چلند او

مايوسي هريو مې په څو لحظو کې لکه د فلم پشان په مغزو کې تېر شول.
ډېر نا ارامه شوم، نه پوهېدم څنګه ورڅخه بخښنه وغواړم او قناعت ورکړم چې تر دې وړاندې زه په دې نه وم خبر چې هغه يو لاس نلري، هغې غوښتل رخصت واخلي او ولاړه شي ،زه ورپورته شوم مخې ته يې ودرېدم ورته ومې ويل:
ايا امکان لري چې ما وبخښې؟
په داسې حال کې چې قدم يې پورته کاوه په ښځې يې را وکتل ولې تاڅه کړي چې له ما يې بخښنه غواړې؟
ما ورته وويل دهمدې لپاره چې تېره ورځ مې تاته په نا پوهۍ او ناخبرۍ کې د شلې خطاب وکړ خوزه قسم کوم چې ستا په معلوليت دغه دوه دقيقې مخکې پوه شوم.
له سترګو يې رڼې اوښکې جاري شوې ،نه صيب هيله کوم خدای مو وبخښه هېڅ خبره نشته او نورې خبرې يې پسې داسې وغزولې:
که زه يې باک وګڼم په ورځ کې لس ځلونه هم ډېره له داسې خبرو سره مخ کېږم ،که په کور کې وي، که په لاره، که په موټر کې ،که په دفتر او نورو ځايونو کې چې څوک کوم معيوب شخص ته غږ کوي زه داسې فکر کوم چې ماته وايي دومره ډېره زوربږم خو پوهېږم چې دا خبره مې اوس له ژوند سره لکه زما دنوم پشان تړلې ده نو ځکه يې باک نه ګڼم.

د عابدې اوښکې چې لکه شبنه شبنه باران په سپين مخ روانې او ښکته ګرېوان ته يې توېدې راته وويل:
خو کاش زما د ښې لاس پر ځای کينې لاس نه وای، هلته به مې فکر کړی وای چې يو لاس مې نشته خو اوس داسې يم لکه دواړه لاسونه چې مې نه وي، همدا يې وويل او روانه شوه.

بې پايلې

سهار د کورنۍ ټول غړي لوی او واړه د چای څښلو په خاطر په يوه دسترخوان سره راټول شولو ،داچې زه د شپې لس بجې له وظيفې څخه کورته تللی وم نو کوچني ماشومان ټول ويده وو ،په همدې خاطر سهار ټول رانه را تاو ول ، د مور څنګ ته مې ناست وم،لا مې کاسې ته لاس ور اوږود کړی نه وو چې په جېب کې مې موبايل وشرنګېد ،دزنګ له راتللو سره مې مور راته راوکتل،په ترخه موسکا يې وويل:

زويه !يوخوستاملګري هم سم پېريان دي،دمه دې لا جوړه نده،بيايې درپسې زنګونه سرکړل، موبايل يې رانه کش کړ،بس چې هرڅوک وي خپل کاربه کوي، خپل چای دې نوش جان کړه، دوی وزګار دي.

خوداچې شمېره نوې وه او ومې نه پېژندله، ورته مې وويل، مورې !کېدای شي کوم بل څوک وي،کاربه يې راسره وي، زما کوم ملګری ندی ځکه دهغوی ټولو شمېرې له ما سره ثبت دي، خو دا شمېره بې نومه اونا اشنا ده، موبايل يې راکړ،ماشومانوته مې وويل غلي شي، چې اواز واورم، زنګ ډېر اوږد شو ، نور دبند ېدو په حا ل کې وو چې د تائيد تنۍ مې کېکاږله، زما عادت دی چې زه چاته زنګ ووهم او که بل څوک راته زنګ ووهي نو د خبرو پيل ورسره په سلام کوم،ډېری خلک دي چې دفون کولو په وخت کې (هلو،بلې،اورې) اويانور اصطلاحات کاروي ،نومې سلام اداکړ،له

هغې خوا مې ډېرتيت ،کمزوی اوزړه نازړه اواز ترغوږه شو ،(سلام
شماکی هستین؟)اواز دنجلۍ وو ،په دري يې خبرې کولې، ځواب
مې ورکړ زنګ تا وهلی دی باید چې ته ځان راوپېژني،کله مې د
مور، پلار او کورنۍ دنورو غړیو په مخ کې له نجلۍ سره په موبایل
خبرې هم نه وې کړې،لکه د لاورکي پشان مې اخوا
دیخوا کتل،خودا ښه ووچې خدای مې پرده وکړه اړیکه پرې
شوه،ماهم سرپسې ونه ګرځاوه فکر مې وکړ شمېره به يې غلطه کړې
وي، لس پنځلس دقيقې وروسته بیا زنګ راغی هماغه شمېره وه،
اوس مې نو چای څښلی وو، ښه مې اشتها صافه وه،له کوټې ووتم
له حویلې دباندې مې ځواب ورکړ، خو نجلۍ بیا خپله لومړۍ خبره
تکرار کړه،چې ته څوک يې او بل داچې زما شمېره دې له کومه کړې؟
ماته يې خبرې د مسخرو پشان ښکاره شوې،ورغبرګه مې کړه،داچې
زه څوک یم، وروستۍ خبره ده،خوته ځان څکه راوپېژنه چې زنګ
دې وهلی دی.
نجلۍ وویل چالاکي مه کوه،سم حال راته ووایه، چې شمېره دې له
کومه کړې، څکه چې له دې شمېرې نه دشپې په لس بجو زماموبایل
ته زنګ راغلی وو خوداچې زه ویده وم اونه وم پرې پوهه شوې
ځواب مې ندی درکړی،دنجلۍ خبروته مې زړه تنګ شو ورته مې
وویل:وګوره که ته غواړې چې خپل ساعت تېر کړې نو کوم بل چاته
زنګ ووهه او ما مه چېړه، خو نجلۍ په خپلو خبرو کې جدي
ښکارېده، قسم يې راته وکړ چې همداسې ده ،لکه څرنګه چې مې

وویل،خو ماځکه نه شوای منلی چې ماورته زنګ نه وو وهلی اونه مې له نن څخه مخکې داشمېره پېژندله، داخل مو خبرې په همدې کش وګیر کې تر پنځلسو دقیقو واوښتې، اجازه مې ترې واخسته ،خو ژمنه مې ورکړه چې زه بیادرته فون کوم.

دفون له بندولو سره سوچنو کې سر شوم،ای خدایه !دابه څوک وي،ایاپه رښتیاهم همداسې ده لکه دایې چې وایي؟بیابه مې وویل هسې نه چې ددفترکومه همکاره مې وي ،یامې په خپلوانوکې کومه یوه نه وي او غواړي به چې ماوازمایي ،چې څومره له نجونو سره خبرې کول غواړم دفون له لیارې اوپه دې ویروس ترکومې کچې ککړ یم،له ژمنې سره سم مې زنګ ووهه ورته،خبرې مو بیاهم په پخوانۍ موضوع څرخېدې،اخریې راته وویل یوځل خو دې ځان راوپېژنه چې څوک یې،دکوم ځای یې،متعلم یې،محصل یې اوکه کومه دنده لرې؟

ځان مې په تمامه ورته معرفي کړ،له دې وروسته،هغې هم ځان راوپېژانده،نوم یې راته مریم وښود ،ویلې یې چې په ننګرهار کې ژوند کوي اوپه یوه ولسوالۍ کې دنجونو لېسه کې د۱۲م ټولګې زده کوونکې ده،پلار یې نظامي دنده لري.

ماله دې مخکې هم په مبایل او مخامخ له ډېرو نجونو سره خبرې کړې وي،لکه په دفتر کې له همکارانو سره،په کورسونوکې له همصنفیانو سره اوهمدارنګه په دېرې ورکشاپونوکې،خوکله مې هم له کومې نجلۍ سره په داسې دلچسپۍ اوخوږه لهجه خبرې نه وي

کړې، سره له دې چې ښه پوهېږم هغه نجونې چې په موبایل خبرې کوې او بې له کوم ضرورته یې ځانسره ګرځوي ،هسې خلکوته پرې ازار ورکوي، خوددې په خبروکې یوډول عجز، سپېځلتیا او له اخلاقي فساد څخه پاکوالی راته ښکاره شو ،احساس یې راته درونډ معلومېده.
هغې به ماته ویل چې اواز دې ډېر راته اشنامعلومېږي،په یو افغاني ټلویزیون کې یې دیوژورنالیست نوم راته واخست چې ستا او دهغه اواز کټ مټ یو شان دی،ماورته وویل شاید همداسې به وي.
دڅه وخت په تېرېدو سره یې دومره له اواز سره اموخته شوم چې که ډېرکله به مې ورسره خبرې ونکړې نو داسې به وم لکه ډېریو لوشی چې مې ورک کړی وي.
دنجلۍ لخوادراکړیو معلوماتو له مخې مې ورپسې پلټنې پیل کړې،زما زړه اوس هم سره له دومره مینې اوبار بار خبروکولو پرې غل وو ،هېڅ ارام نه راته،ماویل هسې نه چې دې نجلۍ کوم چل راته جوړ کړی وي اوکوم کار راته ونه ګوري.
اخر داشو چې هېڅ پایلې ته ونه رسېدم او هېڅ معلومات مې ترلاسه نکړل.
یوه ورځ موخبرې کولې چې زمایوملګری مې وسره یادکړ،دهغه دنوم له یادولوسره دنجلۍ ستونی بند شو ، په وارخطایۍ یې وپوښتل هغه څه پېژنې؟ ورته مې وویل هغه خو زماملګری دی همکار مې دی،ډېرښه هلک دی،خوهغې مکمل باور لاره چې

ما دهغې ورور ښودلی دی نه کوم بل څوک،نویې راته وویل:ماله اول نه فکر کاوه چې ته به مور پېژنې او زمور کوم نژدې خپلوان یې،بس دی نور زه لتا سره خبرې نه کوم او هیله کوم راځه چې یو بل هېر کړو ، ماورته وویل مالا تر اوسه ستا کور ،پلار ،وروڼه او نور څوک ندلي لیدلي خو که وغواړم ډېر ژر یې موندلای شم،ورته مې وویل ځکه چې زه یو ژورنالیست یم، او په هر ډول چې وي کره معلومات په لاس راوړلی شم،خو هغې ویل دا چې زه او ته خبرې کوو نو به څوک هم نه خبرېږي،نه ستا کورنۍ او نه هم زما ورته مې وویل سمه ده ښېغمه شه.

اوس زه دومره له مریم سره بلد شوی یم چې که چېرې د یو ښکلي څیز مثال راوړم نو دا پکې نالیدلې یادوم،زما زړه داګواهي راکوي چې هغه هم زما پشان ده،او تل غواړي چې خبرې راسره وکړي، له نژدې راسره وګوري خو د پښتو او پښتنو ځینو رسمونو او بندیزونو له امله مو قسمت یاري نه کوي.

یوه ورځ یې راته وویل: دا چې زه اوس تا د خپل زړه یوه برخه بولم او هېڅ خبره له تانه نه شم پټولی نو غواړم یو حقیقت درته ووایم،په زړه مې دډار ساړه راننوتل،فون مې غوږ ته ښه نږدې کړ،یو خو دا تل داسې په قراره خبرې کوي چې هېڅ نه اورېدل کېږي ،خبره یې زیاته کړه ، او هغه دا چې تر اوسه ماله تا سره کومې خبرې کړي یوا ځې یوه خبره مې درته صحیح نده کړې نورې زه د خدای په نوم قسم کوم چې ټولې رښتیا او سمې دي،که راته غوصه کېږې نه نو درته وایم یې،خو اول ژمنه غواړم چې غوصه به نه راته کوې.

ښه سمه ده وو ایه څه دي.
هغه داچې زمانوم مریم ندی ! ! !
سر مې راباندې وچورلېده، په فکر مې بوج راغی، د اوربدوزغم مې نه لاره، دخوشبېولپاره غلی شوم هغې راباندې ناري کولې خو زه چپ وم، په پنځو میاشتوکې لومړی ځل وو چې غوصه مې ورته راغله په ډېرې غوصې سره مې ورته وویل، داکوم حماقت دی چې ته یې کوې؟
بېرته یې راغبرګه کړه هیله کوم، جهانه !ګوره اول مې درته وویل چې غوصه به نه راباندې کوې، زه ستاله غوصې ډېره وېرېږم، ته خوغوږ شه چې څه درته وایم، ماوویل بس دی نورهېڅ نه غواړم ستاله خولې یې واورم همدومره بس دی اوکفایت کوي، له نن نه اخوا ستالپاره جهان دتل لپاره مړ شو، خوهغې ویل هیله کوم فون بندنکړې قسم یې راکړ، ورته مې وویل چې ښه نو ژروایه چې نوم دې څه دی، خودې بیاراته وویل چې نه اوس نه اوهیله کوم ته مې مجبوره کوه هم مه، ځکه چې زه یې پخپله درته وایم، انشاء الله ډېر ژر، په همدې خبره مې فون ورباندې بند کړ، قهر مې شېبه په شېبه زیاتېده، ځانته مې هم قهرجن شوم، چې زه ولې دومره خوشباوره یم، ماخوله مریم څخه هېڅ خبره پته نکړه، نوبیاولې دې لماسره دومره لویه دوکه وکړه، فکر مې بدلون پیل کړ، په خپلوټولوباورونو بې باوره کېدم، دزړه دګرمایش ستنې مې مخ په ښکته حرکت وکړ، نن مې په دفترکې هم کار خوندرانکړ، هرڅه مې په خپل ځای پرېښودل، اطاق

ته ولاړم ګروپ (برق) مې مړ کړ، اوږود وغزېدم، هرډول اند ېښنې مې مېلمنې شوې، له ځان سره مې جنګ پیل کړ، داسې لکه چې مې مریم په مخ کې ناسته وي، یو ځل مې پرې چیغه وکړه، ولې مریم اخر ولې تا له ماسره داسې وکړل؟

زما په شونډو اوزړه د مریم نوم اوس سم لکه د مهر پشان ټاپه شوی وو، یو ځل مې سرته ځنډ ورکړ، نه نه هغه لما سره هېڅکله هم داسې نه کوي، ټوکې به یې راسره کړې وي، هغه مریم ده، هغه له ماسره ډېره مینه لري، زه ورته تر هرچا ډېر ګران یم.

دوه ورځې مې زنګ ورته ونه واهه خو بیا به مې هم زړه نه صبرېده، درېیمه ورځ یې مسکال راکړ، ماهم هسې بهانه غوښته، ژر مې ورته فون وکړ، له هلو سره یې په کړس وخندل، خونن خندا د پنځو میاشتو مخالفه او بل شان وه، حیران یې کړم، ددې لپاره چې ځان اوس هم غوصه اوورنه خفه وښایم، غوسه شوم ورته، غلې شه نوره خدای ته وګوره ماهېر کړه، ته مانوره هېره کړې یې.

په خورا مینه یې راغبرګه کړه، زماړوند عاشقه! ماهېره نه بلکې هېرمې کړه، ولې چې زه مریم نه بلکې مراد یم!!

مېلمنه کوچۍ
د سهارتر اذانونو وروسته داوداسه په نيت راپورته شوم، دکلالويه دروازه مې خلاصوله چې پلارمې اول غاړه تازه کړه بيايې اواز وکړ دروازه بېرته له هغې خوادرسره بنده کړه چې شمال ډېر تېز دی هسې نه ماته يې کړې،ماهم له خوبه په ډک اواز ورته ښه وويل اولاندې په وترايۍ ښکته شوم،ميدانۍ ته په رسېدو مې ددواړو لاسونو ګوتې سره وروستې او پورته مې له سره واړول شخې مې وو بسته،ښي طرف ته په تاو ېدو مې سترګې لږ ورو ړاندې دتورې لويې کيږدۍ خنګ ته داور په سکروټو ولګېدې،چې داور د پوکولو په وخت کې سرې سپرغۍ دهواپه لور پورته کېږي،خوداچې اورته چاپوکی ورکړ هغه نه معلومېده.
څوځله پرلپسې سپرغۍ والوتې اخر داور لمبې پورته شوې ،ژړې اوسرې رڼاته ببرکوچيانی کميس وخوځېد ،نغری داوسپنوله درې ميلوخخه جوړ شوی،ډېر ورته تم نه شوم خو که رښتياووايم دې نظارې ډېرخوندراکړ.
له سړکه پورې وتم،لاندې له شنو اوبوډ که ويايله بهېده،موسم هم دژمي وواوبه يخې وې خو ځواني هم ښه وي،اودس مې وکړ راپورته شوم د سړک په غاړه غاړه مسجد ته ولاړم لمونځ مو په جمعې سره اداکړ،چې راوګرځېدو ،کورته ولاړم،قرانکريم مې
راواخست،تلاوت مې پيل کړ،څوايته مې لانه وو تلاوت کړي چې د سړک په سر دموټر دټاير کريکو مې فکر بدل کړ،دخير اواز مې له

خولې ووت،له دې سره مې قران کريم بنداو دبالښت پرسرمې پرېښود ،بيرون ووتم ،ترڅو معلومه کړم چې څه پېښه ده،زموږترڅنګ سړک خونړی وو د ہر ځوانان او سپين ږيري يې دمرګ کندې ته ورسول،خواوس ځکه د ہر په دې مطمين نه وم چې بيابه هم موټر ټوک وهلي وي ځکه سهار وختي وو او په دې وخت کې ټوک په سړک د ہر اوړي را اوړي نه،بيا مې هم زړه تسلي نه کوله،له کوره راووتم له کلا تر وتلو وروسته مې غوږ ته يو د ول درونډ زوګ راغی يو څه وارخطا شوم ګامونه مې ګړندي کړل،سړک ته ووتم ګورم هغه ځای کې چې مې اودس کړی وو، ورڅخه پاس په سړک خلک راټول شوي دي،نور هم ور ګړندی شوم،ځان مې ور ورساوه خلک ټول وارخطا ښکاريدل ،له رسيدو سره مې د سړک په غاړه د اوبو په (زي) سترګې ولګيدې،چې سوری سوری پروت دی ،لږ وراخوا د سړک په منځ کې وينې هم راته ښکاره شوې،نور نو صبر را پاتې نه شو ژر مې له بختيارنه وپوښتل هلکه څه پېښه وشوه؟

بختيار وويل ولا د ہر بد کارو شو ،زه خو يې د ہر خفه کړم کريم ماما د ہر ښه سړی وو بېچاره باندې مې زړه بد شو ،ورته مې وويل ولې کريم ماما موټر وهلی ؟

_ نه هغه بېچاره خو ګرځېدا ی هم نه شي نو په سړک څه کوي.

_ ښه نو بيا څه شوي حل راته وايه؟

_ د کريم ماما لور کوتره نه وه؟

ـ هو ليدلي مې ده ايا هغه موټر وهلي؟
ـ نه هغه يې نده وهلې.
ورته غوصه شوم ښه نو څه اسمان را پرېوتی دی ووايه کنه ته خو سم ببړا يې، ژر ووايه چې څه چل شوی دی هلته په سړک وينې اولته داوبو زی حتماً موټرکومه کوچۍ وهلې ده.
اغامحمدزما اوددہ کش وګير وليد رامخته شو راته يې وويل ياره طالبه ته هم له چانه پوښتنه کوې داخو په رښتيالېونی دی ،ماوويل ښه نوته راته ووايه چې څه وشول؟
هغه وويل د کريم ماماهغه لور چې په کوم بل ځای کې اوسېده دوی کره مېلمنه رالې وه د هغې يوه پېغله لور وه، وزيره يې بلله،هغه بله ورځ يې په کور کې محبوبې ډېر صفت وکړ چې ډېره ښکلې او پلونډه پېغله ده،هغه اوس له سړک نه تېرېده چې موټر ووهله،ته صبر وکړه چې څنګه به وي،خوارکۍ يې ډېره ژوبله کړې وه،ماپخپله ورسره په موټر کې واچوله،سراويوه پښه يې مات وو ،دعاوکړه چې خدای پرې رحم وکړي اوبېرته په خير راشي،کريم ماما ډېر ورپسې ژاړي: وايي نن ترڅولو له وخته پاڅېدلې وه،اوهغه لپاره يې داودس اوبه هم ګرمې کړې وې،دده په دې خبره ماته داور سپرغۍ رايادې شوې چې ملا اذان له نغري پورته الوتې خومنزل ته نه رسېدې.

د میني انځور
هسې خومې په زړه او ذهن کې ورته ډېرې څهرې په ښنبه کړې وې او لا به مې نورې هم دزړه په انځورتون کې د خپل فکر پرمټ ترهغو نورې ښکلې مجسمې میناتوري کولې،هره ورځ به مې دغه شکلونه بدلول سم دم انځورګرمې له ځانه جوړ کړي و.خو کله چې به مې په ګوګل پلټونکي انټرنېټي ماشین کې یا هم په کوم اخبار،مجله او یا هم په بازار کې له انځور پلورونکي سره د پاکستان د بهرنیو چارو پخوانۍ وزیرې حنا ربان کهر تصویر ولید نو دا به مې نا لیدلې سترګو ته ښغه ودرېده.ددې خبرې څو دلیلونه دي چې ولې به مې په خپل ذهن کې له ترسیم او نقاشي شویو څهرو څخه هم ډېره د حنا رباني پّ مخ کې ددې تصویر لیده او انګېرله به مې چې ګواکې همدا سې ده.
یو دلیل یې دا و چې شمع هم د حنا رباني په شان یوه مستعده او رنسانس راوړونکې سیاستدمداره وه او هم له خبرو معلومیده چې خوښېږي یې د سیاست ملګرې و او سې ،هماغه شان زیرکه او چاړلې غږېده.
دوهم دلیل یې دا و چې ماته به پّټولو نجونو او مېرمنو کې حنا رباني ښکلې ښکارېده او دا چې په نالیدلې فضاکې مې له ځانسره اټکلونه کول نو به مې ویل چې: شمع به هم دهغې په شان په قد اوږده، په غوښه نیمه اباده،دبیضوي او روښانه مخ ،ګڼو خو لنډو

وښېښتانو ،جګې پوزې ،اوږدو سترګو او سپین ته مایل غنمي رنګ لرونکې به وي.
کله چې به یې په خبروکې لنډه سکته کوله ،په خو خبرو پسې به یې هیله ورکوونکې موسکا وکړه نو له ځانسره به مې ویل چې مکمله د حنا فوټو سټیټ ده.
هره ورځ به مې ددې لیدو لپاره په زړه کې نوې هیلې پیدا کېدې،خو له خپل فکر او اند سره مخالف به دا کار راته زموږ په پښتنه ټولنه کې ناشونی ښکاره شو ، شاید دهغې مینه به دومره پیاوړې وه چې کله کله به مې په خپله پښتونولۍ پښېمانه شوم،ویل به مې کاش چې تاجک،ازبک ،هزاره اویاهم دکوم بل قوم وای ،لکه د پښتنو پشان دومره اګر مګر خوبه پکې نه و.
خو په هغه متل مې باور راغی چې وایي: غر په غر نه ورځي خو انسان په انسان ورځي،نه پوهېږم څنګه قسمت دخپلې انګېرنې په خلاف دهغې ترڅنګه په ناڅاپي توګه وربرابر کړم،یوه ورځ مې و غوښتل چې ویې ګورم خو بیا هم دبهانې مخه نه را معلومېده ناڅاپه یو چا ددوی په کلي کې مېلمه کړم او هغه کور چې زه پکې مېلمه وم ددوی له کورسره بېخي څنګ په څنګ و اوبله ترټولو ښه خبره دا چې دوی او هغوی سره راشه درشه هم لرله.
مخکې له دې چې هلته ولاړ شم له شمعې سره مې اړیکه ونیوله او له خپل تګ څخه مې هلته خبره کړه،کله چې مې د ورتللو ورته وویل دومره خوشحاله شوه چې دایې هېر کړل چې موږ په یوه سرسخته

پښتنه ټولنه کې ژوند کوو ، هغه ټولنه چې دودونه او رسمونه پکې تر بل هر نظام زیات حاکم دي .زموږ اړیکه یوا ځې زما او هغې ترمنځ محدوده نه وه، دهغې د کورنۍ څوتنه پو هېدل چې هغه له ما سره دفون پر لیکه تماس لري، خوبیاّ هم د پښتنو ټولنې او ځینو عنعناتو لخوا د دل او ټکول کېدو له وېرې مو ذهنونه خالي نه وو.

دا لومړۍ دفه وه چې زه شمع له نږدې ګورم او هغه هم دبل چاپه کور کې،کله چې هلته ورسېدم په یوه نسبتاً ټیټه خونه کې کېناستم خو دا خونه د نورو په پرتله یخه او روښانه وه چای مو سکه له کوربه سره مې خبرې کولې .چې یو وخت کوربه د څه کار لپاره له خونې ووت،ماهم ځان له مبایل سره مصروف کړ،بوخت وم چې په ښځینه غږ مې د سلام اواز واورېده،همدا چې سر مې پورته کړ ګومر چې یوه پېغلوټې مې مخ کې ولاړه ده، روغبړ مو سره وکړ دنجلۍ خبر او په شونډو خوره موسکاه داسې را معلومېده لکه سره اشنا چې یو خو لامې هم نه وه پېژندلې.

دا خو مې حتی په ذهن کې هم نه را تلل چې دا دې شمع وي ځکه شمعې ته په زهن کې زما دانځور ګرۍ،نقاشي او تصوراتو مخالفه وه.

نجلۍ لنډه منډلې او په غوښو ښه اباده وه،ډک ګرد مخ،په نسبي ډول ټیټه .لنډه او چیته پوزه،رنګړي او لنډ وېښتان،نورو عادي نجونو ته نسبتاً واړه لاسونه،کنده لرونکې پراخه زنه، ګرد مناسب ګلداره کالي او یو کوچنۍ پړونۍ یې په سر و ،د نجلۍ ټیپ اوټاپ ،انداز او دقوارې جوړښت یوې هزارګۍ پېغلې ته ورته و ،په سرکې

خومې فکر وکړ چې دا خلک شاید له هزاره ګانو سره کومه اړیکه ولري نو دانجلۍ به هم دهماغو هزاره ګانو څخه وي، خوبیا مې وویل چې هرڅوک وي نو ماخه پېژني چې دومره کلکه سترمشي یې راسره وکړه، دحال احوال پوښتنه یې هم په تکرار ډول وکړه او په پښتني دود برابر ښه راغلاست یې راته وویل.
فکر واخستم، سره له دې چې نجلۍ دروازه او دهلېز دواړه څارل خبرې یې راسره وغزولې، خو ما بیا هم ددې د پېژندلو څرک لګاوه، مګر په ټولو هڅو او فکر کولو سره بیا هم په دې بریالی نشوم چې مخې ته مې ولاړه هزاره نجلۍ وپېژنم، زړه نازړه مې دخبرو ځوابونه ورکول په زغرده ځکه نشوم غږېدلی چې نجلۍ مې نه پېژندله او په همدې انتظار کې وم چې اوس خدای شمعه راولي ترڅو هغه هم وګورم او ددې نجلۍ په هکله هم معلومات راکړي، شمع نه رامعلومېده ،نجلۍ غوښتل نورې خبرې هم وکړي خو وخت او حالاتو اجازه نه ورکوله، هغې زما په مخ کې دمتردد کېدو اوشک توري لوستلي و اوهغه ځواب چې زه یې په لټه کې وم دې نجلۍ له خدای پامانۍ او دروازې څخه دوتلو په وخت کې له خوږې موسکا سره غبرګ راکړ او ویې ویل چې زه شمعه یم ! ! نوره ووتله.

رنګین دسترخوان

دوهمه روژه وه، مرکز کابل ته په وظیفه راغلم، که پټه یې نکړم په وظیفه راتلل مې هېڅ نه خوښېږي، ځکه داسې یم لکه له پښو او لاسونو چې تړل شوی یم، دم ساعت به راپسې دیوه زنګ سر اودبل اخر وو، څلور مبایله راسره وو، هله دنن ورځې دلیدنو لېست برابر کړه، هله دوه نوي ایمیلونه را استول شوي دلوستلو لپاره یې پرېږد کړه، هله داوکړه اوهله هغه وکړه.

نورنو داسې شوی وم لکه په قفس کې بنده مارغه، چې زړه یې غواړي پرواز وکړي په یوه شېبه کې له ډېرو باغونو، ونو او سردرو دیدنونه وکړي، او نور داسارت له ژوند څخه ازادي ترلاسه کړي، خوزه هم په دې ارمان نژدې وو چې مړ شم.

نه پوهېږم بله ورځ مې خدای پاک دمور دعا قبوله کړې وه که څنګه، یوه ورځ روژه ماتې ته څلوېښت دقیقې پاتې وې چې له دفتر نه ووتم، له پنځو ورځو راهیسې چې راغلی وم په لومړي ځل خپل کورته تللم، اونننۍ روزه مې دګرانې مور او دکورنۍ د نورورغړیو ترڅنګ په یوه دسترخوان په ګډه ماته کړم، نژدې څلولاري ته ووتم، له یوه ټکسي چلوونکي سره مې تر میوند جادې خبره وکړه، ماښام نژدې و، ښارکې هم بیروبار کم وو، ځکه هرچاغوښتل ځانونه کورته ورسوي اوروژه ماتی دخپلو بچیانو سره وکړي، مادکور لپاره یوڅه سودا هم راونیوله، نور نو له ښاره دوتلو په درشل کې شوم، دومره خوشحاله وم، چې هسې مې له ځانسره

خندل، خوکورته درسېدو تلوسه هم ترهرڅه زياته وه،درنو لوستونکيو په ژوندکې له مور سره په يوه کاسه ډوډۍ دومره خوند راکوي لکه په دې نړۍ چې جنت کې ناست يم.
نور نو کورته لاره بيخي کمه پاتې وه چې په دوه کوچنيو هلکانو مې سترګې ولګېدې، دواړو خړې او خېرنې خلتې په اوږه راځړولې وې، زه ورنه په تېرېدو کې وم چې ديوه هلک خبرې مې قدمونه سست کړل،هغه دې بل ملګري ته مخ راواړو ،ورته يې وويل راځه،ياره نن خو يو هوټل کې ښه لوکسه ډوډۍ وخورو ،داډېروخت مې داسې څه ندي خوړلي چې لږ مې زړه پرې ښه شي،خدای دې ددې نېستۍ هم بېخ وباسي،بل ملګري يې ورته وويل نه زه خوايم چې تېر شه ورنه،راځه يوغټ شين چای به راوغواړو چې دټولې ورځې ستړيامو پرې ووځي اودمه مو جوړه شي،دده ستړې او له غمه ډکې خبرې دومره پرېشانه کړم چې نه پوهېږم څنګه کورته ورسېدم،نور نواذانونه هم وشول، لوی دسترخوان له رازرازخوراکونو ډک وو ،خوله مانه دمور څنګ ته ورتګ او خوشحالي هم هېره شوه،مورمې راته وويل: په تاڅه شوي جوړ راته نه ښکاري،نن لکه چې ډېر ترې شوی يې؟
ماته بيادواړه هلکان سترګوته ودرېدل،اوښکې مې روانې شوې،مورته مې ټوله کيسه وکړه،مورجانې مې زماسر په خپل غېږ کې ونيو ،له سترګو يې اوښکولارې وکړې، دواړوښۀ ډېر وژړل او روژه مو په خپلو اوښکو ماته کړه.

دنجات فرشته

سهار دفتر ته يو څه ناوخته ورسېدم ،دشعبې مدير د ناوخته ورتګ علت راځخه وپوښت،د معمول پشان مې له ترافيکي ستونزو او لار بنديو څخه ورته سر وټکواوه،خو هغه ته مې دليل ځکه قانع کوونکی او د منلو وړ نه ، چې اوس دې بهانې د يو دود رنګ اخستی ، هرڅوک ترې استفاده کوي، خير په لاس کې نيولي څو کاغذونه يې راکړل، له کېنا ستلو سره دکاغذونو په لوستلو شوم،پکې ليکلي و چې زه بايد د دفتر دمشرتابه په امر په يوه پروګرام کې د ترېنر په صفت کندهار ته ولاړ شم،داچې وظيفه مې وه او بيا د لوړو مقاماتو لخوا امر شوی و ،پوهېدم که هرڅومره انکار وکړم څوک يې نه مني ،ماهم په خلاصه تنده دهغوی اطاعت وکړ او په موسکا سره مې ومنله.

مدير راته کړه ،بس نور ګوره مه، د تللو چمتو والی نيسه،له همکارانو مې خدای پاماني واخسته راغلم اطاق ته د وړلو سامان مې په بيک کې ځای پر ځای کړ،ماسپښين دوه بجې وې چې له دفتره يې ټېليفون راته وکړ: ويې ويل ستا ټکټ اماده دی سبا دوه بجې وروسته له غرمې مو پرواز دی،په اطاق کې کېناستم هېڅاته مې هم تللو په هکله څه ونه ويل،حتی خپلې کورنۍ ته هم، پوهېدم که هغوی خبر شی نه يې راسره مني، خو زه مجبور وم او ګورته له ناکامه روان وم،سبا ۱۲ بجې هوايي ډګر ته ولاړم ۲ بجې پرواز

وشو ،کله چې کندهار ته ورسېدم زمونږ د دفتر د کندهار څانګه مخکې له مخکې په جریان کې وه او زما له ورتګ نه ټول خبر و ،هوایي ډګر ته ځینې ملګري راغلل زه یې دفتر ته یوړلم،له روغبړ او دمې جوړولو وروسته مې یوه ملګري احمد شاه ته وویل راځې چې د بازار خواته ووځو ،هغوی هم را پورته شول درې تنه سره لاړو ،په بازار کې مې په ډېره سرزورۍ په یوه هوټل کې د ځان لپاره اطاق په کرایه ونیو ،ملګرو ټینګار کاوه چې دهغوی په کور کې باید پاتې شم خو ما ونه منله ځکه دا یوه ورځ یا یوه اونۍ نه وه نه مې غوښتل د چا د اوږو بار شم.

ماښام مهال مې د کندهار په بازار کې قدم واهه چې مبایل ته مې زنګ راغی،ګورم چې سلګۍ ده،ټیلیفون مې اوکې کړ،فقط دومره مې ورته وویل: زه په کندهار کې یم ،اوس ملګري راسره دي،وروسته خپله زنګ درته وهم ،فون مې قطع کړ او جبب کې مې واچو ،سم دواره بیا زنګ راغی بیا مې قطع کړ،خو هغې بار بار زنګونه وهل،اخر مې مبایل بند کړ، ښایسته وخت په ښار کې وګرځېدو ،نور نو ملګري هم باید خپلو کورونو ته تللي وای او زه هم اطاق ته،خدای پاماني موسره وکړه،همدا چې له ملګرو بېل شوم،فون مې خلا ص کړ،له خلاصېدو سره بیا د سلګۍ زنګ ورته راغی،اوکې مې کړ،غوښتل مې په جریان یې پوهه کړم،خو هغې ماته دا موقع کله راکوله، په ژړا او سلګیو یې همدا یوه خبره راته کوله ،چې ته ولې تللې، هلته خو هره ورځ ډېر خلک مړه کېږي،تا

ولې زه يوا ځې پرېښې يم، ولې را نه دومره لرې تللې يې؟هرڅه چې مې ورته وويل زه مجبور وم چې راغلی وای ،ځکه دفتر را استولی يم، خو چاته يې وايې، هېڅ يې نه منله .ورته مې وويل اوس هوټل ته راغلم اطاق ته چې داخل شوم زنګ درته وهم، کله چې کېنا ستم زنګ مې ورته ووهه، د خبرې وخت مې ورنکړ، ور باندې مخکې شوم، ګوره سلګۍ ته فکر پر ځای کړه، ما بله هېڅ لاره نه لرله ،پرته له دې چې کندهار ته راغلی وای ځکه په دفتر کې زه انتخاب شوی وم، هغوی په دې مشورتې غونډه کړې وه نو په داسې حال کې څنګه ما انکار کولای شو؟هيله کوم ته بايد زما په ستونزو او مجبوريتونو فکر وکړې.

هېڅ نه غلې کېده په يوه ساه يې همدا راته ويل زما کندهار ندی خوښ هلته خلک مړه کېږی همدا اوس را روان شه او ځان را ورسوه، حيران وم څه وکړم ،غوسه شوم ورته، خو هغې خپله خبره کوله، بيا مې ورته وويل ګوره که زه داکار وکړم نو تا ته خو معلومه ده چې په دې دفتر کې مې دومره وخت نه کېږی ،که چېرې بېرته بې له کوم دليله ورشم ،باور لرم دنده به له لاسه ورکړم، خو هغې ويل هرڅه چې کېږی نن بايد ځان کابل ته را ورسوې، ته که هرڅه ووايې ما ته د منلو وړ نده.

هغې دومره ژړل چې نور يې ستونی بند او اواز يې خپ شو ،تشويش مې شو ورته له ځانسره مې ويل په دې جلۍ څه چل ونه شي، هېڅ نه پوهېدم څه وکړم، د پرېکړې چل هم را نه هېر و ،که دفتر ته راتلم د

دفتر له قانون څخه سرغړونه وه او خپله په ډېرو سختیو لاسته راغلې دنده مې له لاسه ورکوله او که نه راتللم سلګۍ اسمان را غورځاوه، له ډېر عزر اوننواتو وروسته چې پوه شوم نه یې منې ورته ومې ویل سمه ده سبا سهار ته درځم،خو هغه په خپله خبره هماغه شان ولاړه وه، ورته ومې ویل اوس که په موټر کې درځم نو لاره کې خطر دی او الوتکې دا وخت پرواز نه کوي،اخر مې په همدې قناعت ورکړ،ورته ومې ویل چې اوس نو ته غلې شه،یوڅه ارامه شوه،فون مې ورباندې قطع کړ،اوس نو له ځانسره په سوچونو کې اخته شوم، ځانته مې ویل دامې څه بد وکړل،اوس به دفتر کې څه وایم،که ببرته کابل ته ځم دفتر کې به څه وایم او که نه ځم په دې جلۍ څه چل ونشي د پانړ اوپړانګ تر منځ ایسار وم په همدې تشویشونو کې وم چې بیا مې مبایل ته زنګ راغی،ګورم چې له کورنه دی ، اوس یې خوند وکه دادې لا بله، ښه ده ته اوس څه ووایم.
خیر ده ته خو چور منګر شوم،هېڅ مې ورته ونه ویل چې چېرې یم تنها د کورنې حال مې ورڅخه وپوښتنه او رخصت مې کړ،نور نو د شپې ۸ بجې کېدونکې وې، له هوټل نه راووتم، فکر مې وکړ چې ټکټ څنګه په دې ناوخته کې پیدا کړم،ذهن ته مې راغلل چې دا هوټل والا ته به حتماً معلوما ت وي ورغلم مرسته مې ورڅخه وغوښته، هغه راته وویل په دې وخت کې خو ټکټ پلورنځۍ بندې وې اوکه خلاصې هم وي نو هغه پروازونه چې سهاروختې وي دهغوی مسافرین پوره وي، راسره ولاړ په یو ځای کې مو ټکټ پیدا

کړ ،خوله خپل نرخ څخه یې ۲۰۰۰زره افغانۍ قېمته را باندې خرڅ کړ ،پرواز هم سبا ۹ بجې و بیاهم زه ډېر خوشحاله وم، ببرته هوټل ته را غلو ، له هوټلي څخه مې مننه وکړه، هغه ته مې خپل عزر وړاندې کړ، اطاق مې بېرته ورته تسلیم کړ ،تنها د یوې شپې کرایه مې ورکړه.

دشپې به هره شېبه سلګۍ زنګونه راته وهل او زما پوښتنه به یې کوله هغه په ما ډاربده چې څوک مې مړ نکړي،سبا بېرته دفتر ته را ورسېدم ټول همکاران راته حیران ول،هریوه به رانه پوښتنه کوله،خو ما ورته ویل هسې یوه ستونزه راته پیدا شوه،لنډه دا چې رئیس راته وویل له همدې شېبې ستا دنده په دې دفتر کې پایته ورسېده، ماهم له منني کولو پرته بله کومه خبره نه لرله، بیک مې غاړه کې واچاوه او را ووتم،اطاق ته راغلم، ډېر خفه ناست وم،

دشپې مې هم ډوډۍ نه وه خوړلې،سهار هم او غرمې ته مې بیاهم له ډېره غمه زړه ته نه کېده، یو عالم خفګانونه مې ملګري شول،ښه اوس به څه کوم کورنۍ ته به څه وایم،که هغوی رانه دلیل وپوښتني کومه بهانه ورته وکړم،که ورته ووایم چې د سلګۍ لپاره راغلم، نو له وهلو به مې ځغلول ډېر کړي، راته وایي به چې ته اوس دهغې جلۍ لپاره دومره لویه قرباني ورکوي،خو داچې مدیر مې یوڅه خپلوان و ،ماښام یې کورته ورغلم،خپل حالت مې ورته ډېر خراب څرګند کړ ورته ومې ویل چې زه خو تنها خدای او تاته اثره لرم نور هېڅ هم نشته ،هرڅنګه چې وي ماته دنده پیدا کړه، هغه د ځینو خبره

واسطه هم نه وي، درې ورځې بېکاره ګرځېدو وروسته مې مدیر مشرانو ته په کوم ډول قناعت ورکړی و او بیا په خپله دنده په هماغه دفتر کې وګمارل شوم.

کله چې له کندهار نه را ورسېدم سلګۍ ته مې له هوایي ډګر نه زنګ وواهه چې زه اوس په کابل کې یم، هغه ډېره خوشحاله شوه. راته ویې ویل که یوه ورځ نور نه وې راغلی یا خو درپسې مړه کېدم او یا هم درپسې درتللم، ما ورته ویل ولې ته لېونۍ شوې یې؟ایا په دې دنیا کې یوازې زه مور زېږولی یم ایا دا نور خلک چېرته سېلاب راوړي چې ته دومره لېونتوب کوې، هغې را غبرګه کړه صابره ! ته چې هرڅه راته وایې ویې وایه ته حق لرې خو زه بغیر له تا وخت نه شم تېرولی، ته زما مرګ، ژوند، غم، خفګان، خوښي، مینه محبت او هرڅه یې نه شم زغملی چې رانه لېږې هم لرې اوسی، له زړه یې درته وایم تاسره ډېره مینه لرم، زه په هېڅ صورت تا نشم هېرولای.

زه اوس دومره دهغې په ژوند، رنګ او وینه کې دومره ورګډ شوی یم چې که له خپل اطاق او دفتر څخه هم ډېر کم لرې اوسم، هماغه لحظه راته فون کوی او وایي چې چېرې یې، که زه بل ځای کې یم او دېته ووایم چې اطاق کې یم نو سمدستي راته وایي چې دروغ وایې، زه حیران شم چې دانو څه خبره ده چې زه په اطاق کې نه یم، هغه خو له ما څو کیلو مېټره لرې ده نو بیا څنګه دا هرڅه امکان لري، مګر رښتیا هم چې زړه په زړه اینه وي، سلګۍ ما دخپل زړه په هنداره کې کنټرول کوي او څاري مې.

که رښتیا خبره وکړم اوس له سلګۍ څخه بېلتون او هغه هېرول ماته
هم د سرو لمبو له منځه د اوسپنې را اخستل دي، ځکه چې زما
د مینې هغه لس چنده زیاته مینه راکوي او له هغې سره مینه کول زما
په ژوند کې د مثبت بدلون باعث شوه، هغې زه له ډېرو لویو ستونزو
را ووېستم ،سلګۍ ماته خدای پاک د انسان په جامه کې یوه د
نجات فرشته راکړه، یو وخت ما دځینو مجبوریتونو له امله ډېرې
غلطۍ پرېکړې وکړې، خو همدا سلګۍ وه چې ماته یې د یوې
صادقې مشاورې پشان مشورې راکړې، هغې زما لاس نیوی وکړ او
د ابدي هلاکت کندې نه یې وژغولم کومه چې ما په لوی لاس ځان
ور غورځاوه، هغې به ماته ویل ما ستا له دې دردونو ډک ژوند څخه
ډېر څه یاد کړي دي، زه ستا د ژوند له تجروبو څخه د یوه ښوونځي
په شکل استفاده کوم ،نو هیله کوم زما پرمخ لکه د یوه ظالم، پلار یا
ورور پشان د زده کړو دغه دروازه د تل لپاره مه تړه، پرېږده چې زه
پکې ډېر څه یاد کړم او د عبرت او پند اخستو لپاره یې له نورو سره
شریک کړم، هغه په ډېر کم وخت کې زما له ټولې کورنۍ سره داسې
بلده شوه لکه د همدې کور غړې چې وي، خو څوځله په دې خاطر
چې دا انجلۍ ما هېرا وخپلې زنده ګۍ، درسونو او کورنۍ اړیکو
پالللو ته توجه وکړي، بدې خبرې مې ورته کوم، غوسه او جنګ مې
ورسره وکړ، زما هرې خوږې او ترخې خبرې ته ددې ځواب له
خوندورې موسکا سره وي، بیا هم دا راته وایي زه پوهېږم ته دځه
لپاره دا کارونه کوې، خو یوه خبره مې په خلاصو غوږونو واوره، ته

اوس زما دنیا او اخرت یې،ته زما په کالبوت کې یو سپېڅلی روح یې ، نو هڅه مه کوه چې روح له تنه جدا کړې،کله چې روح په وجود کې نه وي بیا خلک ورته مړ وايي او مړ په دنیا کې نه شي اوسېدای ،داچې زما نوم نور د ژوندیو له کتاره وباسې دا مه خوبنوه د تېر پشان دا یوه خبره بیا هم درته کوم چې :
ستا او زما منځ کې جدايي ګرانه خبره ده.

ګوانتنامو

د سهار تر لمانځه وروسته مې ۸ میاشتنۍ ولوله چې ما به ورته پیشو ویلې، په غېږ کې وه په تازه کړل شویو ونو ګرځېدم ،ولولې راته لکه د نوې په خبرو راغلې ښارو لوظ مات کړی و ، په پسته او نازکه ژبه یې راته د خپل معصوم زړه خبرې له میده میده خندا سره ګډې کولې.

زه هم ډېر ورته خوشحاله وم، رښتیا هم چې ما شومان ګلونه وي، له حوېلۍ څخه مې د نورو ماشومانو شور ماشور هم اورېده ، د پسرلي ښکلی موسم د سهار نسیم، زما د پیشو وړې خبرې او خوشګوارې فضا ډېر کیف کاوه، ناڅاپه مې د غوږونو تر پردو د ډېرو دندو موټرو اوازونه راغلل ،زړه مې بده ګواهي راکړه، همدا سې د کور شاته د مېلمنو خونې (حجرې) په لور ورغلم، زموږ د مېلمنو ځای له کوره بېرون و ، ګورم چې کشر ورور مې د ځوتنو بهرنیو عسکرو په منځ کې ولاړ دی، ورچېک شوم دوی ورڅخه زما پوښتنه کوله، خو فرید ځکه ورته غلی و چې نه پوهېده دوی ولې زما په اړه پوښتنې کوي، فرید لا ورڅخه شاو خوا ولاړو عسکروته حیران حیران کتل چې زه ور ورسېدم، پوښتنه مې ترې وکړه، څه خبره ده او دوی څه غواړي؟

فرید په سترګو کې راته وویل چې ته له دې ځایه ولاړ شه، خو دهغه الوتي رنګ او زما په اړه خفګان یې دا اجازه رانکړه چې دی د دې ځناورو په منځ کې تنها پرېږدم ،پدې وخت کې یوه لوړ عسکر چې

توره تفنګچه يې له زنګانه سره ځړېدله او يو لنډ دده د دريشي په رنګ ټوپ کې په لاسونوکې نيولی و ،په فريد په انګليسي ژبه برچ وهل: زه تاته وايم چېرته دی ستا مشر ورور؟
نوره نو هېڅ حوصله راپاتې نشوه ،ورغږمې کړ،دايم ستاسو په منځ کې ،وواييږ زه ستاسو لپاره څه کولی شم؟
له دې سره فريد په ډاګ پاتې شو ،ټول عسکر له مارا تاو شول،ښکته پورته يې راته کتل ددوی له منځه يو چې زما يو عکس ورسره و ،ماته را نږدې شو ،يوځل يې ماته وکتل او بيا په لاس کې عکس ته ،اوس زما او د عکس تر منځ دومره فرق و چې په عکس کې مې ږيره او برېت نه ول او اوس مې ږيره او برېت ول،بې له څه ويلو يې يو ډول سپين مساله يې ولچک راواچول،هغه داسې دي څومره چې لاسونه خوځوې هغومره سره ورخېږي او تنګېږي،ددې حالاتو په ليدو زما په غېږ کې کوچنۍ ولولې چيغې کړې،هغه فريد راڅخه واخسته او امريکايانو ته يې عزرونه پيل کړل،خو هغوی چېرته په سينه کې زړونه لرل،لاسونه يې تر شا راوتړل ، سرته يې يوه توره خلته را واچوله،په يوه لحظه کې يو شور او چيغې جوړې شوې،هېچا کې مجال د څه ويلو يا حرکت نه و ،روان يې کړم،څوقدمه يې بوتلم،بيايې ودرولم،کځوړه يې له سره راته لرې کړه،راته ويې ويل که په کور کې چاسره ګورې او يا څه ويل لرې نو درې دقيقې وخت لرې،بيا شايد دلته رانشې.

له مانه خو هرڅه هېر ول، خو ورته ومې ویل: هو غواړم له موسره مې خبرې وکړم، د کور څلور طرفه ددوی عسکر ولاړ ول، پوهېدل چې یو خوا هم نشم تللای، اجازه یې راکړه، لومړی ځل و چې د یوه لوی مجرم په شکل په تړلو لاسونو د خپلې کورنۍ د غړیو په وړاندې مې په داسې حال کې دهغوی خواته سست قدمونه واخستل چې ټولو راته ژړل او د اوښکو سېلابونو یې په مخونو لارې جوړې کړې وې، ګورم ددوی ترمنځ مې مور په ډېر بد حالت کې پرته ده، هرڅومره چې مې زړه کلک کړ، په غاښونو مې زور راوست خو خپله ژړا مې کنټرول نکړای شوه، په چیغو مې وژړل، ډېر کوشش مې وکړ چې له مورنه مې لاسونه تاو کړم خو ظالمانو دومره مضبوط را تړلي ول چې خوځېدل هم نه، خو مور مې په هماغه حالت کې راپورته شوه او په زړه پورې یې ونیولم، زموږ په کور کې تنها زما د کورنۍ غړي ول، نور هېچاته هم د ننوتو اجازه نه ورکول کېده، هېڅوک هم نه ول چې زما مور او کورنۍ ته یې تسلي ورکړې وای، مور مې چې خوله یې زما په مخ ایښې وه، راته وویل زویه ! تا داسې کومه ګناه کړې چې دوی دی په دومره بې رحمۍ رانه بېلوي، ای زویه ! ستاخوبه چې چا په سترګو همداسې لاس هم کېښود نو ویل به دې چې زړه وي چوي لرې کړه لاس دې اویا چې به کوم ماشوم ستا لاس ونیو نو ورته ویل به دې چې زړه مې تنګېږي لاس مې مه نیسه، نن خو ستا لاسونه دومره کلک تړل شوي چې حتی خوځولی یې هم نشې، دوی تا چېرته وړی او ولې وړ وایه تا څه کړي؟

اوفف څومره لوی دروغ مې ورته وويل:نه موري ما هېڅ ندي کړي،ته زما خبرې ته غوږ شه چې سمه دې پوهه کړم،هغه داسې ده چې ما له دوی سره دنده اخستې او هرکله چې دوی نوی شخص له ځانسره ګماري ډېر اعتماد نشي وربانديې کولی،په همدې اساس دوی د خپل ځان له وېرې داسې کوي او زه به ډېر ژر بېرته راشم،خو هغې چېرته دا منله،کوشش يې کاوه چې زما لاسونه پرانيزي ،هېڅ وس يې ونه رسېد ،ژړل ،خبرې او هرڅه رانه وهم اخستي و ،خوکله چې مې مور زما په لاس کې بندو ولچکو خوله لګوله ،له زړه مې يودم اواز را ووت او باور دی که دا چيغه مې نه وای کړې نو همدا به مې د ژوند وروستی ثانيه وه،زړه به مې چاودلی و ،نور هېڅ پوه نه شوم چې څه وشول.
يو وخت مې سترګې و غړولې هرڅه توره تياره ښکارېدل،نه مې د چا اواز اورېده،نه مې څوک ليدل اونه هوا چلېده،داسې احساس مې کاوه لکه د شيشو په کوټه کې چې بند اوسم،ځانسره مې فکر کاوه دا به کوم ځای وي،ايا زه به يې په کومه ګناه دلته راوستی يم؟بيا مې مور راپه زړه شوه،اوس نو د ژړا لپاره راته ښه زمينه برابره وه، په نهيلی حالت مې له ځانسره ښه ډېر وژړل،دومره مې وژړل چې نور هرڅه په سلګيو بدل شول،يو وخت مې د چا د پښو ترپا واورېده، اوازورو ورو را نږدې کېده،ددروازې د قلپک اواز مې هم واورېد ،يو وخت مې د چا لاسونه حس کړل،کځوړه مې له سرنه لرې شوه، داچې يو دم مې رڼا وليده هېڅ مې سترګو کار نه

کاوه ،لاسونه مې لا هماغسې تړلي ول ،مخکې ولاړې سرې
امریکایۍ نجلۍ راته په انګلیسي وویل: د ګوتتنامو زندان ته ښه
راغلې ،ددې له خولې د ګوانتنامو د کلمې په اورېدلو سره
وترهېدم ،هغې امریکایۍ ډېرې خبرې وکړې خوزه ورته غلی وم ،اخر
مې ورنه پوښتنه وکړه ،کېدای شي راته ووایې چې زه مو په څه ګناه
دلته راوستی یم؟ایا تاسو خو غلط شوي نه یاست ،داد غلطېدو
خبره مې ځکه وکړه چې تاسو ډېر وخت په افغانستان کې په غلطو
راپورنو تکیه کوی ،ګنګار او بې ګناه ته نه ګورئ مقصد یې تر
ګوانتنامو را رسوئ ،هغې خپل ښي لاس زما تر زني لاندې کړ ،
زنګون کېښت راته کېناسته ،خوله یې زما خولې ته دومره را نږدې
کړه چې نږدې وراسره ټچ شي ،ځان مې اماده کړ چې په دې سترګو
یې لاړې ور تو کړم خو له دې مخکې چې زه دا کار وکړم یوه ډېره درنه
سپېړه مې په مخ ولګېده ،چې له مخ او سترګو یې راته سپرغۍ
والوځولې ،له دې سره مې خېز کړل او په خپل بستر کې کېناستم.

دوهم نفر

داصلي نفر له تللو وروسته يې بل داسې يوه اعتمادي شخص ته وسپارلم چې هره شېبه يې ورسره د اړيکې نيولو او زما ښه او بد ،روغ او ناروغ احوال اخستلو امکان و.

دايې هم ورباندې جبري کړې وه چې په هېڅ صورت بايد ورڅخه دخوابدۍ او هېڅ شي د کمښت احساس ونکړم ،حتی تر دې چې که اړتيا پېښه شي نو ځان بايد په ستونزه کې ښکېل کړي خو ترما دستونزې د رارسېدو پېښې ورلنډې کړي.

دوهم نفر هم خپل ورته سپارل شوی ماموريت په پوره لېوالتيا ،ريښتينولۍ اوصداقت سره ترسره کاوه او وخت پر وخت به يې زما د روغ ناروغ او اړتياو پوښتنه کوله،ان داچې ډېر وخت به مې له دغه شخص څخه هم د اصلي يا اول نفر کړنې اوکردارونه ليدل چې ترسره کول به يې ډېر وخت خوبه مې چې فکر پرځای نه و نو دامې هم نه شوای منلی چې دی دې واقعاً بل يا دوهم نفر وي نومورې راته پوخ او تجربه کار مقلد ښکاره شو ، خوماته ځکه په زړه پورې وه چې دده په شتون کې مې د لومړي يا اصلي نفر د کمښت احساس په رښتيا هم نه کاوه.

داچې ماهم ځينې پوليسي ناولونه لوستي نو له هماغو څخه په څه مؤاخذې به مې کله ناکله ورته د سپارل شوي شخص ايډيالوژي،فن او مهارت ځارنه کوله ،غوښتل مې ځانته معلومه کړم چې هسې نه نومړی له خپل مسؤوليت څخه سوء استفاده وکړي اويا هم راته

کومه ځواکمنه او ورځخه نه خلاصېدونکې لومه ونه غوړوي چې بیا به ورځخه د خلاصون لپآره نه له چا مرسته غوښتلی شم او نه به پخپله ورته کومه لار موندلای شم.

ځینې وخت به مې ورځخه بعضې پوښتنې چې پوهېدم په فکر کې ډېر ځای نه ورکوي او سر ورباندې نه خوږوي نو په تکرار ډول به مې ورځخه کولې خو دغه په ځواب کې به له تېرو یا پخوانیو ځوابونو سره توپیر نه راته او هماغه پخوانۍ خبرې به یې کولې ،بیابه مې له ځآنه سره وویل چې هلکه ته هم له فیلانو سره ټانټې زوېږې ،دا شخص هم ترتا کم ندی ،د ذهن مېوري یې ډېره قوي ده ،بیاآبه مې وویل هلکه ته هم ښه لېونی یې که دا چېرې دومره وړ او په خپل کار کې بریالی نه وای نو بیا خو اصلي یا اول نفر هم باور نه ورباندې کاوه او نه یې هم دومره لوی مسؤولیت او دروند بار نه ورپه غاړه کاوه ،حتماً یې له دې مخکې هم ازمویلی دی او تر ازموینې وروسته یې بریالی راوتی ځکه یې زه هم ور له غاړې کړم.

یوه ورځ په خونه کې د خوب پر پلمه ملاست او خبرې یې راسره کولې ،د خبرو په منځ کې یې سکوت اختیار کړ ،فکر مې وکړ په څه شي سوچ کوي ، بیامې ویل شاید بل څه ذهن ته ورغلي وي خو دې سکوت غزونه وکړه او وخت اوږد شو ،بې اختیاره مې ورباندې اوازونه وکړل ،بیا یې هم ځواب رانکړ وارخطا شوم ویل مې هسې نه دماغي یا دزړه حمله ورباندې نه وي راغلې ،خوژر مې خپل فکر ته بدلون ورکړ او زیاته مې کړه: که داسې وای نو مخکې له پېښې

خويې راته له صحته شکايت کاوه ،نه نه داسې کومه خبره نشته ،تشويش مې ورو ورو زياتيده اخر سکوت له ثانيو دقيقوته ورسېد نور مې نو بايد څه کړي واى يا مې چاته خبر ورکړى واى او يا مې پخپله کوم قدم پورته کړى واى،خوځنګه به مې څوک له دې ماجرا څخه خبر کړي واى،امکان يې هم نه،داوسېدو ځاى يې هم نه وو رامعلوم.

ماهمدا فکرونه له ځانسره تبادله کول چې له تخته خندا سره يې له خولې اواز رااووت: خبرې کوه اورمه يې ! !

ژر مې ورڅخه وپوښتل څه درباندې شوي ايا ستا صحت خو ښه دى؟ مسلسل يې خندل او زما دپوښتنو ځوابونه يې راکول حيران وم چې ولې داسې کوي،اخر مې ورته وويل داچې کوم څه درپېښ شوي هم نه دي،بله ستونزه هم نشته نوبيا دې ولې داسې کار وکړ؟ راغبرګه يې کړه: کله کله به اول نفر ستا په هکله راته ويل چې ډېر محتاط او زيرک يې کله کله ډېر ژر احساساتي کېږي او کله کله له عمل څخه مخکې عکس العمل ښيي ،ژوند دې له ډېرو ترخو ډک دى هېڅ دې پر شونډو خندا نه راځي،نو کله چې تا راسره خبرې کولې ومې ويل چې يو معلومات درباندې وکړم ترڅو ځانته معلومه کړم چې اول نفر څومره رېښتيا ويلي او ايا ته په رښتيا هم همداسې يې اوکنه ،بل داچې خندا خو د ژوند مالګه ده نوبايد ځانته معلومه کړم چې ته خاندې نه اوکه د خندا چل نه درځي.

له ځانسره مې وويل چې د دې شخص په هکله زما انګېرنه او فکر غلط نه و بلکې ما ډېر پرځای فکر کړی دی دا خو دومره حساس دی چې تر ما يې هم اړولې ده ورته ومې ويل:
خو ستا داکار زما هېڅ خوښ نشو ،بيا يې وخندل او ځواب يې راکړ:
زه پوهېدمه چې ته به خفه شې او داکار به دې بد راشي خو داماليپآره ډېره اړينه وه چې زه بايد په هغه څه چې په ماپورې اړه نلري اوته هم نه غواړې راته ويې وايي خو زه بايد د خپل هنر په مرسته ورباندې پوه شوم او اوس مې ځانته معلومه کړه چې رښتياهم څه چې اول نفر ويلي سل په سلوک کې سم دي خو ګوره بې مالګې ژوند هېڅکله ښه نه تېرېږي اوزما خو هېڅ نه خوښېږي.
دغه شخص ته زما ورسپارل اوله ماڅخه د يوه ماشوم پشان ساتنه اوپاملرنه کول د سازمان له قانون سره په ټکر کې و او دا يو شخصي عمل و چې لومړي نفر زه دوهم ته وسپارلم او همدا لامل و چې ددوهم نفر اړيکې ډېرې ژر زما په سر له سازمان سره کړکېچنې شوې ان تر دې چې خپله دنده يې هم له لاسه ورکړه اوهغه ځای چې ده پکې د زده کړو ببړی چلوله له هغه ځای څخه هم بند کړای شو او تر يوې لويې مودې تر سخت جاسوسي څارنې او تعقيب لاندې ونيول شو ،ډېر بد رد ورته وويل شول حتی تر دې چې په سازمان کې هرډول حقوق ورڅخه واخستل شول او لکه د يوه بندي پشان چلند به اوس له ده سره هم کېده.

کله چې زه په دې کار خبر شوم ډېر ورلپاره خواشینی شوم له ځانسره مې وویل: دا هرڅه زما په وجه وشول که چېرې یې زه ده ته نه وم ورسپارلی اوده خپله دنده دومره په صداقت سره سرته نه رسولی نو نن به وربانديې دا ورځ نه راتلله، په دې هرڅه کې مې ځان ډېر پړ او ملامت ګاڼه، هڅه مې کوله چې په یوه چل له اول نفر سره اړیکه ونیسم خو هېڅ نه شوم بریالی کېدای، بالاخره زه هم د سازمان تور لېست کې شامل شوم او دوهم نفر هم په همدې جریان کې دریم نفر هم منځته راغی چې دلومړي نفر، دوهم نفر او زما ترمنځ خبرې به یې سره تبادله کولې اوداکوشش مو هم باید ډېر کړی وای چې څوک اګاه هم نشي چې اوس موږ خپله په یوه سازمان بدلیدونکي و.

همداسې وختونه تېرېدل، لوړې ژورې مو په ژوند کې تلې او راتلې یوه ورځ باید د یوه اړین کار لپاره له هېواد بهر تللی وای اوداچې زه یو نړیوال پولیس وم او بیامې په یوه ښارګره شبکه کې کار کاوه نو زه په تللو هېڅ ځای ته بندیز نه مګر هرځای ښار کېدای شوم، دریم نفر مې په جریان کې کړ ترڅو دوهم او اول نفر خبر کړي، خو دریم نفر د لومړي نفر د خبرولو ذمه واري وکړه مګر ددوهم نفر له خبرولو څخه یې بخښنه وغوښته ویل یې چې ان کورنۍ اړیکې یې خړې پړې شوې دي ، خیر تصادفي مې له دوهم نفرسره خبرې وشوې اوله په لنډو لنډوکي مې له هېواد بهر له خپل سفر څخه خبر او ټول جزیات مې ورسره شریک کړل، په سرکې خویې هېڅ مشوره نه راکوله چې تللی وای خو قناعت مې ورکړ چې که ولاړ نشم نو دابه زموږ د ټولو

په ژوند بده اغېزه وکړي،دامې هم ورته وويل چې د رواني اوونۍ په اوږدوکې بايد له ماسره د اړيکې نيولو هڅه هم ونکړي هسې نه کومه بله خبره ورځخه جوړه شي ځکه اوس ښارګره شبکه د پره پرمختللې ده کله چې راستون شم هرڅه پخپله وايم اوټوله پايله يې له تاسو سره شريکوم.
داونۍ وروستۍ ورځ وه چې هېواد ته راستون شوم لا خپل ځای نه وم رارسېدلی چې په يوه نا اشنا شمېره راته زنګ ووهل شو شمېره مې اوکې کړه چې فون مې غوږ ته پورته کړ،مقابل لوری می دوهم نفرو ، ژر مې ورته وويل زه درته فون کوم.
په بله شمېره مې زنګ ورته وواهه تر سلام او روغبړ وروسته مې د ټولې اونۍ اوخپل سفر په هکله معلومات ورکړل،نه زما اونه ددوهم نفر لپاره خوشحالوونکې ول خو څه موکړي وای هېڅ چاره مو نلرله،زه ترهغوی ځکه ډېر خواشينی وم چې هرڅه په ما تېر شول نژدې ۱۵ دقيقې خبرې مو په فون وکړې دخداي پامانۍ په وخت کې مې هېڅ فکر نه و ،څه يې وويل چې بې اختياره خندا پرې راغله اوښه مې وخندل،دوهم نفر هم په لوړ اواز وخندل او زياته يې کړه بس بس همدا مې غوښتل چې ودې خندوم ته خو په رښتيا هم نه خاندې،او اوس بايد زما شرط راکړې چې درنه ومې ګاڼه ځکه ماتاته ويلي ول چې پرته له خندا ژوند ناشونی دی اوتابه هرو مرو زه خندوم دادی اوس مې وخندولې،ماوويل سمه ده زه يې منم اوله همدې سره زموږ ماموريت اوڅارنه هم پايته ورسېده.

سپین لاس
د ګرمۍ له زوره مې د ګرېوان تڼولې تنۍ خلاصې کړې وې،په دېره کې درانه سیوري ته تنها ناست وم،یوډول اواز مې ترغوږه شو لکه څوک چې په اوبوکې لاس وهي،یوه شېبه مې سکوت غوره کړ،بیا اواز پورته شو.له دېرې سره څنګ په څنګ له سیند څخه رابېله شوې ویاله له شنو اوبو ډکه بهیده، د ونې شاته د شړو یوغټ او ګڼ بوټی ولاړو سرمې ورهسک کړ ،څه راته ښکاره نه شول،ورپورته شوم خو ژر بېرته کېناستم.لږه شېبه غلی وم خو ځان رانه حرکت وکړ یوڅه بیا څک شوم نور نو هغې هم لوی دېګی چې بېخ یې نغري تور کړی و او لویه ګېډه یې لرله سرته پورته کړ، په دې وخت کې یې ازاد لستونی ان تر تخرګه ور ورسېده او سپین لاس کې یې شنه رګونه لکه په نوې جوړه شوې ودانۍ کې غزېدلی دبرېښنا تارونه ډېر په زړه پورې ښکاره شول.
نجلۍ په خپله مخه ولاړه.له ماهم ګرمي هېره شوه یواځې ددې سپین مړوند ،څنګل او مټ روښانه تصویر مې داسې په ذهن او زړه کې پاتې شو لکه استاد چې کوم درس د وهلو په زور په شاګرد یاد کړي او هېڅ یې له یاده نه وځي.
ژېړی مازیګری شوخو ګرمي هماغسې په زور کې وه له دېرې د کور په لوري وخوځېدم.له سړکه چې واوښتم مخامخ په پراخه توره او سپینه کیږدۍ(خېمه) مې سترګې ولګېدې،پوه شوم چې کوچیانو کډه اړولې ده ددې حالت په لیدو بیا هغه سپین لاسې پلونده نجلۍ

رایاده شوه، له کېږدۍ څخه په اړخ تېرېدم خو سترګې مې ورڅخه نه اړولې چې ناڅاپه له کېږدۍ هماغه نجلۍ د وزي په یوه شوخ بچي پسې په منډه ووتله ،دنجلۍ له خولې مې په کوچیانۍ لهجه دا خبرې واورېدې:
خدای دې تر چړې تېر کړه ،زړه دې راشین کړ،ته وار وکړه چې اوس دې چاره در وکړم.
همداسې یې د پاڼ په غاړه په لویو ګټونوکې ورپسې ځغاستل هیله یې داوه چې ګنې راوبه یې نیسي خو کوچنی سېرلي به کله یوې اوکله بلې تیږې ته ټوپ کړل،ویې نه شو نیولی زما په اند نجلۍ یې ډېره ازار کړې وه هېڅ یې پرېښودو والا نه وله،ماته یې هم دې ننداری ډېر خوند راکاوه او ښه په زیرکۍ سره مې څارله، په منډه کې یې ځمکې ته لاس ټيټ کړ غوښتل یې تیږه راواخلي او سېرلی ورباندې وولي، خو بخت یې ملتیا ونکړه لمن یې تر کلوشې لاندې شوه او مخامخ ډېره بې دربغه پرېوته،له خولې مې یو (اخ خی) ووتل او ورمنډه مې کړه،زه او له کیږدۍ راوتي څونفره یوځای ورورسیدو خو په را اوچتولو کې زه پرې مخکې شوم.
بې له دې چې محرم او نامحرم ته فکر وکړم لاسونه مې ترې لاندې کړل په بل مخ مې راواړوله،دنجلۍ تندی پوزه او داوړه شونډې په منځ ببلې شوي وې،په سترګو مې ورته تیاره شوه زما ترڅنګ د ولاړو کسانو هم وینه وچه شوه هېڅ ځواک یې نه لاره ترڅو نجلۍ راسره ونیسي ماهم خپل ټول زور راټول او استعمال کړ چې ایله مې

دومره وکولی شول نجلۍ له ځمکې پورته او څلور قدمه وړاندې را وړل شوې کټ کې یې واچوم،دنجلۍ په لستونړوکې کاربدلي ګانړه زماپه کمیس کې بنده شوه چې لستونی یې ورسره راټول او دنجلۍ لکه د زراغتي ماهي دخبتې پشان سپین لاس ترې بې حرکته راووت خو اوس هغه سپین لاس کې غرمنۍ ښکلاځکه نه وه پاتې چې دا اوس دیوې مړې نجلۍ لاس و.